Judith Smith
Mai este timp pentru împăcare

ALCRIS M-94

Capitolul 1

Ce-mi pasă că unchiul tău, Ted, chiar are nevoie de tine! se plângea mama lui Frances. Eu nu mă pot lipsi de ajutorul tău.

Tânăra schimbă un surâs complice cu tatăl său vitreg care, aşezat în faţa ei, lua dejunul. Crescuse fericită şi protejată de răbdarea şi delicateţea celui de-al doilea soţ al mamei sale, într-o fermă bogată din Yorkshire. Dar Frances ţinea mult şi la unchiul ei, iar scrisoarea pe care acesta tocmai i-o adresase suna aproape ca un strigăt de ajutor.

Unchiul său Ted, fratele tatălui ei, care murise, suferea în timpul iernii de o tuse nesuferită care-l obliga să rămână acasă. Din când în când, Frances şi mama sa îl vizitau, spre marea lui bucurie, dar unul din aceste sejururi fusese umbrit de lacrimile pe care Isabel le vărsase pentru primul ei soţ.

Din fericire, Jim Martin nu le însoţise. Când s-a căsătorit cu Isabel, ştia cât de mult îl iubise aceasta pe Peter Reynolds, chiar dacă le părăsise, pe ea şi pe fiica sa, înainte de a muri, un an mai târziu, departe, printre străini. Cu toate acestea, nu ar fi suportat să o vadă pe soţia sa trecând prin faţa fostei lor case, şi să o audă spunând că acela a fost singurul loc unde a fost fericită.

Frances avea atunci cincisprezece ani, şi îl considera pe Jim adevăratul ei tată. Întorcându-se din această plimbare, i-a explicat unchiului său că ar fi fost mai bine să-şi scurteze şederea, nefastă pentru mama sa.

Se întorseseră aşadar amândouă la fermă, cu două zile mai devreme decât ar fi trebuit, şi Jim le-a primit fără să le întrebe nimic. Reprezenta toată siguranţa pe care şi-o poate dori o femeie şi, orice ar fi spus chiar Isabel, era fericită.

Nu-i lipsea nimic la fermă, şi Jim se străduia să nu dea importanţă tabloului pe care aceasta îl agăţase în mijlocul

peretelui din salon. Îl prezenta mândră tuturor musafirilor, care-l admirau.

— O lucrare a primului meu soţ, pictorul Peter Reynolds.

Era un studiu impresionant şi zbuciumat al unor dealuri, şi al norilor în clipele dinaintea furtunii. Demonstra un talent original, care i-ar fi putut aduce celebritate autorului. Dar acesta se înecase în largul Siciliei, chiar în momentul în care pânzele sale începeau să se vândă. Dorinţa bruscă de libertate, de a picta nebuneşte, l-au condus spre acest final tragic. Totul ar fi putut fi altfel dacă ar fi rămas alături de soţia şi de fiica sa…

Când i-a părăsit, Frances avea doar doisprezece ani şi a fost profund disperată. Într-o zi, când ieşea de la şcoală, şi-a găsit mama singură, prăbuşită, în lacrimi.

— Tatăl tău a plecat. Ne-a părăsit.

Detestase întotdeauna meseria sa de desenator. În momentele sale de graţie, picta şi nu vorbea decât despre pânze şi călătorii. A plecat singur, să-şi realizeze visul. Fratele său, Ted, şi mica Frances a trebuit să-şi unească eforturile pentru a o sprijini pe Isabel, în durerea sa.

Cu toate acestea, fetiţa s-a simţit la rândul ei foarte rănită, mai ales din cauza lipsei complete de veşti, dar, spre deosebire de mama sa, încercase o anumită simpatie pentru visele romantice ale tatălui său. Dar n-ar fi crezut niciodată că-i va abandona.

Din fericire, nu s-au confruntat cu probleme de ordin financiar. Le-a lăsat casă, un cont în bancă, şi le trimitea lunar o sumă modestă. Dar nu le-a trimis niciodată o scrisoare sau o adresă.

Nimeni nu îndrăznea să-i pronunţe numele în faţa amărăciunii Isabelei. Fratele său, Ted, încerca în permanenţă să scuze şi să compenseze faptul că Peter le abandonase. Pentru că nu era căsătorit, încerca să asigure o prezenţă masculină, necesară familiei şi să rezolve, pe cât putea, orice problemă. Încerca să-şi liniştească nepoata,

asigurând-o că tatăl său se va întoarce în curând. La început l-a crezut, dar după un an, nicio scrisoare nu a apărut pentru a o linişti. În cele din urmă, la două săptămâni după ce au sărbătorit aniversarea a treisprezece ani, tatăl său nu mai trăia.

După moartea sa, Isabel l-a iertat. Resentimentele au dispărut, şi Peter Reynolds a redevenit marea sa dragoste. Ţinea încă doliu când a plecat în vacanţă în Regiunea lacurilor, şi acolo l-a întâlnit pe Jim. L-au fermecat comportamentul ei, atât de feminin, cât şi nevoia sa de afecţiune.

Jim, bărbat tandru şi generos, a cerut-o în căsătorie înainte de sfârşitul vacanţei, şi s-au întors împreună pentru a anunţa celor apropiaţi vestea.

Isabel se întreba cum va fi primită decizia sa la mai puţin de şase luni de la moartea lui Peter. Dar nu putea să nu ţină cont de faptul că fusese foarte norocoasă să întâlnească un bărbat ca Jim. Asta a înţeles şi fiica ei, şi i-a acordat încredere lui Jim.

Ted s-a simţit uşurat când a aflat de această căsătorie, care îi oferea lui Isabel o a doua şansă să îndeplinească rolul de soţie. Era incapabilă să trăiască singură, şi un soţ ar proteja-o, fără să se teamă că într-o zi îşi va face bagajele şi va dispărea. Dar nu se gândise că împreună cu mama va pleca şi fata, la care ţinea mai presus de orice. Când s-a instalat împreună cu părinţii în vechea fermă, pentru prima oară în viaţa sa, s-a simţit singur şi pierdut.

Unchiul îi lipsea lui Frances la fel de mult ca tatăl ei. Dar Jim o trata ca pe propria lui fiică. Şi aşa a început o viaţă nouă, fericită, care a transformat-o pe adolescenta crescută prea repede într-o tânără înaltă şi subţire, care atrăgea toate privirile.

Avea părul roşu şi-l lăsase să crească, îngrijindu-l cu atenţie. Nu era, cu siguranţă, la fel de frumoasă ca mama sa, dar surâsul ei fermecător şi ochii verzi cu gene lungi

erau atuuri de care se folosea cu graţie. Prezenţa ei înveselea agenţia imobiliară unde lucra şi patronul, tânăr şi celibatar, îi cerea deseori să iasă împreună.

Mama ei insista să accepte; considera că la douăzeci şi doi de ani trebuia să ia viaţa în serios şi să se căsătorească cu un băiat de treabă. Pentru a o aduce în faţa altarului, Frances nu se gândea la Arthur Deane, chiar dacă era o partidă bună, sau la altcineva. Când atitudinea tânărului a devenit mai mult decât amicală, a preferat să-şi discute problemele sentimentale cu tatăl vitreg, care era mai puţin preocupat să o căsătorească.

Mama ei ar fi sfătuit-o să se grăbească să ia o decizie. I-ar fi amintit că Arthur este un băiat de viitor, cu afacerea sa de familie. În plus, ar fi fost dezamăgită de impulsivitatea nefastă a fiicei sale, moştenită de la tatăl său, bineînţeles.

Aşa că Frances a profitat de plimbarea de duminică pentru a se destăinui tatălui său vitreg.

— Nu ştiu ce să fac… Arthur ia lucrurile în serios.

— Şi nu asta îţi doreşti?

— Cu siguranţă, nu! explodă tânăra.

Jim crezu că problema era rezolvată şi nu înţelegea de ce era atât de preocupată.

— Din cauza mamei, ştii cât s-ar frământa, dacă ar bănui.

O aprobă cu un surâs.

— Te-a cerut în căsătorie?

— Nu, nu încă. Dar nu mai durează mult. Ar trebui să plec din agenţie. Şi nu este uşor să-mi găsesc de lucru în acest moment.

Probabil că Frances, ca secretară de director, nu ar fi rămas mult timp fără slujbă. Dar să părăsească un loc de muncă stabil şi o partidă avantajoasă nu ar fi plăcut cu siguranţă mamei sale.

— Dacă situaţia devine jenantă la agenţie, ai putea lucra pentru secretariatul fermei până ţi-ai găsi altceva. Îi voi spune mamei tale că Arthur nu este bărbatul de care ai

nevoie. Îţi vei găsi curând un alt loc de muncă şi... un alt... prieten.

— O! Mulţumesc, strigă Frances, îmbrăţişându-l plină de efuziune.

Doar Jim o putea proteja de mânia mamei sale.

— Îmi place ce fac, reluă ea, dacă aş putea să-l îndepărtez pe Arthur...

Jim surâse tandru. Aerul răsfăţat şi generozitatea feţei puteau face orice, dar nu să convingă un îndrăgostit. Arthur nu era primul pretendent, dar era angajatorul ei şi se dovedise gelos din clipa în care ea începuse să caute scuze pentru a nu se întâlni cu el după serviciu. Voia să ştie absolut tot ce făcea.

Miercuri seara, când a sunat telefonul, a fost aproape sigură că era el, pentru a verifica dacă era la fermă. Pretextase că se spăla pe cap în acea seară, şi a trebuit să lase foenul pentru a lua receptorul.

Vocea îi era neîncrezătoare când a răspuns. Urma să-i propună să-i facă o vizită?

— Frances? Tu eşti? întrebă unchiul Ted.

— Da, de ce? Ţi s-a părut că aveam o voce ciudată? întrebă ea, uşurată.

— Mai degrabă! Totul e în regulă?

Părinţii ieşiseră, şi era singură acasă. Se instală confortabil lângă telefon. Îi făcea întotdeauna plăcere să discute cu dragul ei unchi Ted. Dacă ar fi putut să-l vadă mai des! Era un bărbat fermecător, cultivat şi plin de curtoazie, chiar dacă nu avea simţul pragmatic al lui Jim. Nepoata sa avusese întotdeauna dorinţa de a-i lua apărarea pe vremea când acesta îşi dădea silinţa să le facă viaţa mai uşoară, ei şi mamei sale.

Râse, pentru a-l linişti.

— Probleme de suflet. Credeam că m-a sunat el. Unchiul îi cunoştea pretendenţii. Vorbiseră mult pe această temă de Crăciun, când îi vizitase la fermă.

— Care dintre ei, de data asta? întrebă el.

— Arthur Deane, patronul meu. Devine prea serios şi nu-mi pot pune problema de a fi şomeră. Ce ghinion!

Îi împărtăşi sentimentul, şi o întrebă ce mai făcea familia sa. Brusc, un acces de tuse îl întrerupse, împiedicându-l să vorbească.

— Tuşeşti mult…

— Da, şi vara este încă departe… Apropo de vară, ce faceţi în vacanţă?

— Părinţii se duc în insulele Canare. Au făcut rezervările în urmă cu două săptămâni. Eu nu am decis încă nimic. Tu? de ce nu le-ai petrece aici?

— Şi dacă ai veni tu la mine? propuse el. Sunt trei ani de când n-ai mai pus piciorul pe aici.

— Atât de mult? Serios?

În timpul anilor de studiu, îşi petrecea la unchiul său o parte din vacanţă. Se ducea singură, de la ultima vizită tristă, cu mama sa. Făcea menajul şi-l ajuta în magazin. La ultima sa vizită, de Crăciun, o invitase ca de obicei, dar se făcuseră trei ani de când nu se mai dusese. Simţi că este deprimat, şi se oferi să-l viziteze pentru o săptămână.

— Când voi putea obţine câteva zile de concediu.

— Vorbeşti serios?

— O să fac tot posibilul.

După un moment de tăcere, unchiul reluă:

— Bine, atunci! Te aştept.

— Să nu te apuci să numeri zilele! glumi ea. Ai grijă de sănătate. De mâine o să mă folosesc de toată puterea pe care o am asupra lui Arthur pentru a obţine mai devreme concediul.

— Mulţumesc, îţi sunt recunoscător.

În dimineaţa următoare, le-a povestit părinţilor conversaţia din ajun şi promisiunea pe care o făcuse unchiului. Mama i-a surâs, condescendentă.

— Ted a fost mereu foarte sensibil. Peter îl compara cu o

domnişoară bătrână.

— Domnişoarele bătrâne sunt foarte la modă, în zilele noastre. Doar ele ştiu să trăiască independent.

Mama sa nu ştiu ce să răspundă la o astfel de erezie.

Frances făcu aşadar la agenţie cererea de concediu. Îşi expuse motivele. Arthur îl cunoscuse pe unchiul ei de Crăciun, dar reacţionă totuşi destul de brutal.

— Nu acolo ai crescut? Mai ai mulţi prieteni acolo? o întrebă.

— Deloc. Sunt ani de când nu m-am mai dus acolo, şi atunci doar pentru câteva zile.

— Niciun îndrăgostit care a rămas fidel?

— Nu, din păcate! afirmă Frances, direct.

Şi totuşi, această curiozitate deplasată o irită. Ar fi putut să-i răspundă: „N-am niciun iubit acolo, chiar dacă un tânăr fermecător lucrează la galeria de artă de lângă magazinul de artizanat. Dar risc, de asemenea, să mă întâlnesc cu singurul bărbat pe care îl detest cu adevărat”.

Nu era însă atât de apropiată de Arthur pentru a-i împărtăşi sentimentele şi prefera, pe cât posibil, să evite să vorbească despre Leo Alridge.

I-a scris unchiului în aceeaşi zi, anunţându-i data sosirii. Scrisorile lor se încrucişară. Primi scrisoarea lui în dimineaţa următoare, o citi rapid, apoi reluă cu atenţie lectura pentru a cântări toate consecinţele.

„De când am vorbit la telefon, îi scria unchiul, m-am tot gândit la ceea ce mi-ai spus. Ai de gând să-ţi părăseşti locul de muncă. Deoarece presupun că nu ai altceva în vedere, de ce nu ai veni să mă ajuţi? încep să îmbătrânesc…”

De-abia împlinise şaizeci de ani. Totuşi, Frances crezu că întrezăreşte o anumită nelinişte printre rânduri.

În timp ce mama sa supraveghea ouăle pe foc, îi întinse lui Jim scrisoarea s-o citească, apoi începu să-i vorbească domol mamei:

— Unchiul Ted îmi propune să mă duc să-l ajut să ţină

magazinul de artizanat.

— Poftim? Ce idee stupidă! Chiar că s-a ramolit!

— Cred că are nevoie de mine, explică, liniştit, Frances.

— Ce-mi pasă mie că unchiul Ted are nevoie de tine! Şi eu am nevoie de tine. În plus, tu aici munceşti, şi Arthur este tot aici.

— Îmi pare rău, reluă fata, după un schimb de surâsuri cu tatăl vitreg. Nu-l vreau pe Arthur. Şi dacă îl refuz pe Arthur, va trebui să-mi dau demisia.

Era prea mult pentru Isabel, mai ales la acea oră matinală. Se prăbuşi pe un scaun, murmurând:

— Jim, fă ceva, împiedic-o! Jim se mulţumi să râdă uşor:

— Haide, că doar nu vrea să plece în străinătate.

— Dă-mi scrisoarea!

Se strădui să descifreze scrisul, apoi spuse pe un ton sec:

— Poate să găsească pe cineva, dacă are nevoie de ajutor!

— Mi se pare ciudată această scrisoare, remarcă fiica sa. Nu pot să explic, dar simt că există un anumit mesaj printre rânduri.

Îi ceru din priviri ajutor lui Jim. Mama sa n-ar fi niciodată impresionată de o astfel de scrisoare, care nu formula, clar, nicio cerere. Tatăl vitreg făcu o sugestie de bun-simţ:

— Ai putea să te duci pentru o lună, să vezi... Exagera poate în legătură cu situaţia unchiului. Era, în orice caz, o bună ocazie să scape de Arthur. Într-o lună, avea timp să-şi dea seama dacă unchiul avea într-adevăr nevoie de ea. În plus, ar fi amuzant să lucreze într-un magazin, şi ar fi o schimbare faţă de munca de birou.

— Este o idee bună, conchise ea. Chiar în dimineaţa asta o să-mi prezint demisia.

Mama ţipă, lovind cu pumnii în masă:

— Nu! Eşti prea impulsivă. Nu-ţi iei niciodată un timp de reflecţie. Acum şi tu vrei să mă părăseşti, aşa cum a făcut-o tatăl tău!

Lamentările ei nu se justificau. Fata fusese întotdeauna foarte atentă cu mama ei.

— Haide... începu Jim.

Dar Isabel nu-l lăsă să termine.

— Tu nu înţelegi. Nu vreau să mă părăsească, să muncească în magazinul ăla atât de aproape de omul ăla înspăimântător, de acea galerie. Nu voi putea niciodată să mă duc s-o văd.

— Haide, micuţa mea, repetă Jim.

Frances înţelese că-i făcea semn să plece şi să-l lase pe el să continue. Nu se vor certa. Fata ieşi din bucătărie şi îmbrăcă paltonul, fără să încerce să tragă cu urechea la conversaţie. Scoase maşina din garaj şi opri în faţa casei, aşteptând.

Nu voia să întârzie, mai ales dacă urma să-şi dea demisia, dar trebuia să aibă răbdare până când Jim va ieşi să-i anunţe decizia mamei sale. Şi dacă nu va accepta? Dacă se va comporta aşa cum o făcuse după plecarea primului soţ? „Vrei să mă părăseşti aşa cum a făcut tatăl tău”, îi spusese Isabel. Îşi amintea cât de insuportabile au fost zilele după dispariţia acestuia.

Prezenţa unchiului fusese atunci de neînlocuit, cum era acum cea a lui Jim. Îi va explica mamei că nu îşi pierdea fiica. Nu putea să compare plecarea sa cu cea a tatălui său, şi trebuia să fie fericită de decizia sa.

Muzica şi discuţiile de la radio i-au ţinut companie până la apariţia lui Jim în curte. Lăsă geamul jos şi-l întrebă:

— Cum e?

Îi surâdea, în timp ce se apropia de maşină.

— Foarte bine! Vestea a fost un şoc pentru ea. Credea că totul merge bine între tine şi Arthur. Vrei să lucrezi pentru unchiul tău?

— O, da! Cum ai spus şi tu, pot să mă duc în vacanţă şi să-mi dau seama care este situaţia.

Îi va lipsi viaţa de la fermă, alături de Jim şi de mama ei.

— Nu înţeleg de ce face mama un asemenea scandal. Ar muri din cauza emoţiilor, dacă aş pleca să mă mărit.

— Dar atunci, te-ai instala la câţiva kilometri. Ar putea să vină să te vadă. Nu a uitat niciodată că tatăl tău a părăsit-o, de aceea este atât de posesivă.

Amorul exclusivist al mamei sale fusese rănit, dar de când se recăsătorise, fusese înconjurată cu afecţiune.

— Nu ar fi dus o viaţă atât de fericită, dacă el ar fi rămas şi dacă nu te-ar fi întâlnit, exclamă cu căldură Frances.

Tatăl său vitreg făcuse tot ce i-a stat în putere pentru amândouă. Îi era recunoscătoare, la fel ca şi Isabel, chiar dacă ea păstrase vie amintirea primului soţ.

— Eşti o fată bună, remarcă Jim.

— Vei avea grijă de ea?

— Ca întotdeauna, la fel cum şi ea are grijă de mine, răspunse, aprinzându-şi pipa.

Mamei sale îi plăcea să trăiască în această fermă veche, amenajată confortabil şi împodobită cu bibelouri frumoase. Îi făcea plăcere să-i răsfeţe pe Jim şi pe Frances, şi să pregătească mâncăruri deosebite. Vremurile dificile pe care le trăiau nu-i conveneau deloc dar cu Jim, era în mâini bune.

Frances, liniştită, se despărţi de Jim şi demară.

— Acum, trebuie să-i aduc la cunoştinţă vestea cea proastă lui Arthur!

Oraşul îi era foarte familiar. Aici îşi făcuse studiile şi găsise un post, ultimul, în agenţia lui Arthur, în urmă cu un an. Existaseră câteva mici inconveniente dar, în mare, fusese fericită aici. Ar fi putut să rămână în continuare şi să facă din acest oraş centrul vieţii sale pentru totdeauna.

Dar scrisoarea unchiului său era o ocazie nesperată de a fugi. Avea nevoie de o schimbare, dar cum să-i explice asta lui Arthur?

Ajunse la agenţia imobiliară, traversă vastul culoar de la recepţie, decorat cu buchete de flori artificiale, şi o salută

pe domnişoara Lowndes care, de treizeci de ani, îi întâmpina pe clienţi.

Frances întârziase zece minute. Se grăbi să ajungă în biroul lui Arthur, în care lucra şi ea. Sosise deja, punctual ca întotdeauna.

Arthur aruncă o privire spre ceasul de la mână, dar nu făcu nicio remarcă, în timp ce Frances îşi agăţa paltonul în cuier. Era fără îndoială surprins, pentru că Frances avea obiceiul să sosească la timp. Se aştepta la o explicaţie, o pană sau alt incident.

Se aşeză în faţa lui. El continua să o privească întrebător.

Arthur, deja placid şi calm, ar fi devenit pe măsură ce îmbătrânea şi mai flegmatic şi mai sedentar. Frances înţelegea de ce mama ei dorea ca ei doi să se căsătorească. Arthur nu era omul care să fugă.

Pregătea explicaţia care nu putea să întârzie. Aranjă obiectele de pe birou, şi i se adresă, în cele din urmă:

— Am primit o scrisoare de la un unchiul meu în această dimineaţă.

— Cel pe care trebuie să-l vizitezi?

— Nu am decât un unchi.

Ştia, dar Frances nu trebuia să fie aşa de înţepată, chiar dacă era nervoasă. Continuă imediat:

— Da. Acela. Ei bine, vrea să rămân să-l ajut la magazin.

— Să rămâi? Cât de mult?

— Ăă... permanent.

Orice s-ar fi întâmplat, n-ar fi vrut să se întoarcă să lucreze pentru el.

— Dar nu eşti vânzătoare, obiectă el.

— Pot să învăţ.

— Dar tu eşti secretară!

— Acolo mă voi ocupa şi de redactarea scrisorilor. Vestea îl uimise. După un moment de tăcere spuse, privind dosarele de pe biroul său:

— Nu te voi putea înlocui niciodată. Ea presupuse că

vorbea despre muncă.

— Ba da, bineînţeles. Voi lăsa corespondenţa la zi şi vei putea să dai un anunţ, îl linişti.

— Dar cum rămâne cu noi doi?

Împinse scaunul în spate şi se ridică. Se înroşise şi se bâlbâia un pic.

— Mă gândeam că… ştii ce simt pentru tine… şi… Vocea i se gâtui.

— Dacă pleci, cred că ar trebui să oficializăm.

Nu o ceruse niciodată cu adevărat în căsătorie, dar încercase de mai multe ori să abordeze subiectul. Credea, probabil, într-un acord tacit. Frances evitase întotdeauna o declaraţie deschisă.

— Nu. Să nu precipităm lucrurile. După părerea mea, nu este momentul potrivit pentru a lua decizii.

Se apropie de ea; ea se ridică şi se mişcă pentru a păstra distanţa biroului între ei. N-ar fi putut să ajungă la ea fără a deveni ridicol, şi ea nu voia să-i rănească amorul propriu.

— Nu suntem noi buni prieteni? Nu putem să rămânem aşa? îi propuse ea.

Se opri. O privi şi oftă. Apoi reveni la locul său şi se aşeză greoi, după care oftă din nou:

— Eşti hotărâtă?

— Da, trebuie să-l ajut, pentru că îmbătrâneşte. Se aşeză, la rândul ei, şi începu să-i dea detalii:

— Are un magazinaş minunat, cu produse de artizanat local: ţesături, sculpturi, vase de lut, obiecte de sticlă şi de metal, jucării.

— Nu mai are nicio rudă?

— Nimeni care să poată să-l ajute.

— Astfel că, în cele din urmă, totul îţi va reveni ţie. Frances îl privi, blocată.

— Vrei să spui că-l voi moşteni?

Nu se gândise niciodată, şi, oricum, asta nu s-ar fi întâmplat decât peste douăzeci sau treizeci de ani cel puţin.

Se întoarse spre uşă, ca şi cum s-ar fi asigurat că este bine închisă, şi-i şopti pe un ton confidenţial:

— Pot să-ţi dau un sfat în calitate de om de afaceri? se întreba ce putea cunoaşte din artizanat un agent imobiliar, dar acceptă cu o mişcare a capului.

— În locul tău, aş rămâne la fermă. Nu eşti decât fiica vitregă a domnului Martin. Dacă rămâi, vei fi singura moştenitoare, dar dacă pleci, există un risc.

Frances nu se mai putea abţine să nu izbucnească în râs. Încercă să se stăpânească, şi-i răspunse:

— Ce previziuni! Mi-ai omorât, practic, întreaga familie. Tatăl meu vitreg ar putea trăi mai mult decât tine şi mama mea ar fi încântată să audă că este cu un picior în groapă.

Se înroşise şi mai tare, dar încerca să continue.

— Nu am spus niciodată aşa ceva!

Lui Frances i se păru dintr-odată că Arthur Deane era în special sensibil la farmecele moştenitoarei unui fermier bogat. Această constatare o amuză: din fericire nu fusese niciodată îndrăgostită de Arthur. Dar ce lipsă de pudoare, şi cât de mărginit era! N-avea de ce să-şi facă scrupule pentru el.

— Atunci, preaviz o săptămână, preciză ea.

***

Nu-i reproduse această conversaţie mamei sale. Îi povesti doar lui Jim că Arthur ţinea mai mult la moştenirea fermei decât la ea. Tatăl său vitreg surâse în timp ce o asculta.

— Nu cred că-l preocupă ferma, ci tu şi interesele tale. Poţi să-l anunţi că vei avea ferma într-o zi… Pentru cât face! Dar nu sunt pregătit să mor!

— O să-i spun din nou… că vei trăi mai mult decât el. Dar ai grijă de tine, pentru că altfel mă faci să mint!

Auzind-o pe mama ei că vine să se plângă, termină rapid

fraza.

— Dar cum vei face să te pregăteşti într-o singură săptămână?

— Îmi fac toate bagajele într-un sfert de oră, şi chiar dacă ar fi să uit ceva, aş putea reveni în câteva ore.

Şi totuşi, nu era aşa de uşor să plece. Chiar dacă nu pleca în necunoscut, se simţea dezrădăcinată, ca şi cum ar fi abandonat coconul familial pentru o nouă viaţă, pentru noi prieteni.

Săptămâna trecu repede. Mama se obişnuise cu ideea unei plecări în vacanţă, nimic mai mult. Dar Frances ştia că ruptura va fi mai adâncă. Isabel îi adresă ultimele recomandări.

— Să ne suni când ajungi. Ne vedem peste o lună! Sejur plăcut!

Călătoria a fost agreabilă. În timp ce conducea, şi-l imagina pe unchi în magazinul său plin de comori. Fără să posede talentul artistic al tatălui său, îi plăceau obiectele frumoase, şi această muncă îi va aduce mai multe satisfacţii decât bătutul la maşină.

Visa la viitorul ei. Nu se temea de singurătate şi, în plus, îşi va face noi prieteni. Fără îndoială, exagerase sentimentul de rău pe care i-l produsese scrisoarea unchiului. De altfel, nu-i mai păruse la fel de deprimat la telefon, când îi comunicase sosirea sa.

Stratford-upon-Avon, la ora patru după-amiaza, într-o zi de târg, era invadat de mulţimea turiştilor. Magazinul unchiului era foarte bine amplasat, într-o casă elizabetană, cu grinzi aparente. În vitrinele mari erau expuse picturi şi câteva sculpturi de mici dimensiuni aparţinând „Galeriei Alridge”. Magazinul de artizanat se găsea în capătul curţii. Părea mai ieftin şi mai primitor decât galeria, având în faţa intrării mese şi scaune de grădină, din lemn natural.

În timp ce Frances îşi parcă maşina în apropiere, un bărbat înalt ieşi din galerie şi o privea fix. Purta un costum

bej şi o cămaşă albastră, o ţinută simplă, dar de o eleganţă provocatoare. O şuviţă de păr blond îi cădea pe frunte, şi ochii săi, îşi amintea, erau de un albastru de ape arctice, de o răceală cum nu mai văzuse niciodată.

Privirile li se întâlniră, dar fără ca vreunul să arate că se cunoşteau; Frances se grăbi atunci să-şi parcheze maşina lângă vechiul Austin al unchiului ei. Îi era ciudă de reacţia sa, şi rămase o clipă nemişcată: o durea inima de parcă s-ar fi aflat într-un lift prea rapid.

Nu se schimbase. Îl zărise, întâmplător, ultima oară când venise. Cu siguranţă, o recunoscuse, dar nu trebuia să se aştepte să o salute. De altfel, nu-şi vorbiseră niciodată.

Se înfioră. Îi pândea Leo Alridge sosirea? Nu, cu siguranţă. O simplă coincidenţă. Dar stătea acolo, ca şi cum ar fi întâmpinat-o în noua ei locuinţă. Dacă ar fi fost superstiţioasă, prezenţa lui ar fi fost considerată de rău augur.

Capitolul 2

Nu erau clienţi în magazin când Frances îi trecu pragul. La auzul clopoţelului, unchiul Ted ieşi din birou. Bărbatul acesta, înalt şi atletic, era uşor încovoiat. Când o văzu, figura lui exprimă atâta bucurie, încât Frances se grăbi să-l îmbrăţişeze.

— Ce fericită sunt să te văd.

— Ai venit!... Chiar şi după ce am vorbit la telefon, nu-mi venea să cred.

Era, fără îndoială, de vină slaba iluminare din magazin, dar lui Frances i se păru că avea un aer extenuat.

— Ce slab eşti! spuse ea.

— Dar aşa am fost mereu, răspunse el, surâzând.

Îl compara poate cu tatăl său vitreg, cu statura impozantă a acestuia. Era, oricum, îngrijorată.

— Mănânci cât trebuie? apoi râse.

— Parcă sunt mama!

Unchiul îi luă valiza şi o luă înainte pentru a urca în micul apartament.

— M-am temut că mama ta nu te va lăsa să vii.

— Nu a fost foarte entuziasmată, recunoscu. Trebuie să o sun în seara asta. Ce drăguţ este aici! Nu-mi vine să cred că n-am mai venit de trei ani.

Salonul era confortabil, în pofida mobilierului un pic dărăpănat, şi vechile fotolii dintotdeauna erau dispuse în apropierea şemineului. În încăpere domnea o dezordine demnă de un burlac bătrân.

— Te-ar deranja dacă aş face un pic de ordine?

— Poţi să arunci totul, dacă vrei. Poţi să faci tot ce ai chef atâta timp cât rămâi aici.

— Nu am în vedere nişte schimbări atât de radicale! Se aşează şi începu să sară pe canapea.

— Îţi aminteşti cum săream altă dată?

— Erai o fetiţă plină de viaţă.

Surâse nostalgic şi, pentru că se auzea clopoţelul din magazin, îi arătă camera sa, aflată la acelaşi etaj, în timp ce a lui şi debaraua se găseau la mansardă. Intră în cameră. O ştiuse întotdeauna mobilată simplu şi plăcut. Zidurile fuseseră văruite într-un verde pal, şi un buchet de narcise galbene o aşteptau pe comodă.

Mirosul ademenitor al cinei urca din bucătărie. Niciun detaliu nu fusese neglijat pentru primirea tinerei.

Coborî la unchiul său în momentul în care clienţii ieşeau din magazin.

— Mulţumesc pentru flori. Ai făcut o vânzare bună?

— Chiar şi una măruntă este importantă…

Luă un prespapier de sticlă roz şi se uită la preţ.

— Va trebui să-mi explici totul. Fiecare articol este marcat?

— Majoritatea. Cred că voi închide devreme în seara asta. Dacă vrei să urci să te înviorezi un pic după drum, masa va fi gata în curând. Mă întorc în zece minute.

Se spălă pe faţă şi pe mâini în bucătărie, şi apoi scoase mâncarea din cuptor şi puse pe masă costiţele de porc cu ciuperci şi cartofi gratinaţi.

— Eşti mereu la fel de bun bucătar, aprecie ea.

— O! Nu-mi dau prea mult osteneala când sunt singur. Unchiul mânca acum cu poftă, şi faţa-i strălucea.

Frances înţelese cât de singur trebuia să se fi simţit. Nu-şi dăduse niciodată seama. Trăise întotdeauna singur de când, pe vremea când era tânăr, cumpărase magazinul. Dar, odată cu vârsta şi cu boala, singurătatea îşi pierduse farmecul.

Era fericit să o asculte cum vorbeşte. Îi povestea că, în opinia lui Arthur, dacă pleca, risca să piardă ferma.

— Îţi dai seama! Şi eu care credeam că este înnebunit după mine! conchise ea râzând.

Unchiul nu surâse înainte de a fi sigur că râsul ei nu masca o rană.

— Asta mă lecuieşte de bărbaţi pentru moment. Apropo de bărbaţii de care mă pot lipsi, ghici care a fost prima persoană pe care am văzut-o când am sosit în după-amiaza asta?

Unchiul dădu din cap, în semn că nu ştia.

— Leo Alridge! Vine des pe aici?

Îi pronunţase numele ca pe al unui ucigaş, cu o grimasă exagerată de repulsie. „Galeriile Aldrige” se găseau la Londra, New York şi Roma, dar reşedinţa familiei era pe o insulă de pe fluviu, la câţiva kilometri de Stratford.

Unchiul nu mai surâdea, şi-i răspunse calm:

— Pleacă săptămâna viitoare.

— Este incredibil, reluă ea, tocmai când soseam. Mi-am încrucişat degetele pentru a alunga ghinionul.

— Aţi vorbit?

— Glumeşti! Ce să-i spun? A trecut mult timp de când nu ne-am văzut. Dar încă nu suficient.

Credea că vor râde împreună, ca de obicei, de antipatia ei pentru Leo Alridge. Dar unchiul Ted continuă liniştit:

— Ştiu ce simţi pentru el, dar va fi dificil să-l eviţi. Dacă urma să locuiască aici, era imposibil să nu se întâlnească şi, bineînţeles, n-ar intra în conflict cu un vecin. Trebuia să-i promită unchiului că va fi politicoasă. În acea clipă cineva bătu la uşa de la etaj.

Pe vremuri, imobilul constituia un întreg, iar magazinul de artizanat şi galeria erau legate prin două uşi, una la parter şi cealaltă pe palier. Ambele fuseseră blocate. Era pentru prima oară când cineva voia să intre dinspre galerie. Frances schiţă un zâmbet:

— Să nu-mi spui că m-a urmărit!

Adoptase un ton relaxat dar simţi cum, brusc, muşchii i se încordaseră. Unchiul se ridică şi ieşi pe palier. L-a auzit cum a tras zăvorul şi l-a întâmpinat pe vizitator.

— Bună, Gerald. Intră, te rog.

Se relaxă. Era probabil Gerald Maddox, directorul

galeriei. Se ridică, bucuroasă să-l revadă pe acest tânăr fermecător. O invitase să iasă împreună, în urmă cu trei ani, o dată pentru a bea ceva, şi altă dată pentru a merge la cinema.

Promisese că va reveni anul următor. La început şi-au telefonat, apoi şi-au transmis mesaje prin intermediul unchiului ei. Dar timpul estompase amintirile comune. Cu toate acestea, îi făcea plăcere să-l vadă.

— Ce plăcere! exclamă ea. Pari în formă.

În jur de treizeci de ani, tânărul purta o mustaţă închisă, şi ochii îi străluceau în spatele lentilelor ochelarilor. Costumul albastru sobru îi dădea aerul unui preşedinte-director general, dar Frances îşi amintea de umorul care se ascundea în spatele acestei aparente rigidităţi. O privi, şi-i surâse unchiului.

— Asta ar trebui să vă crească vânzările.

— Sper. O ceaşcă de ceai? îi propuse.

— Mă duc eu să-l pregătesc, se oferi ea. Reveni apoi cu biscuiţi, şi-l întrebă pe Gerald:

— Ce-ai făcut în tot timpul ăsta?

— Lucrez în continuare aici. Cum se face că nu eşti căsătorită?

— Mă iau după unchiul meu. Sunt dificilă, răspunse. Turnă ceaiul şi-i întinse o ceaşcă lui Gerald.

— Şi tu? Tot celibatar, sau mă înşel?

Unchiul uitase, poate, să o informeze. Dar vestea nu ar fi afectat-o. Dacă Gerald se căsătorise, l-ar fi felicitat din inimă şi şi-ar fi exprimat chiar dorinţa s-o întâlnească pe soţia sa.

— Nu încă, preciză el, cu o mimică care o făcu să izbucnească în râs.

Se aşezară lângă foc, vorbind de una şi de alta. Gerald părea la fel de entuziasmat de munca sa. Povesti pe larg despre expoziţia unui nou pictor, pe care o pregătea pentru luna viitoare.

— Leo l-a descoperit.

— Mare descoperitor de talente, murmură Frances.

— Da, aşa este.

Unchiul Ted se apropie de televizor, şi-i întrebă dacă se puteau uita la ştiri.

— Deja? se miră Gerald. Cum trece timpul! Venisem doar să vă urez bun venit.

Vorbea ca şi cum se simţea vinovat pentru că stătuse atât de mult, dar Frances apreciase vizita sa.

— Poate ne vedem mâine, propuse Gerald.

— Voi fi aici. Pe care uşă ieşi? A magazinului sau a galeriei?

— Nu contează. Am zăvorât uşa ce dă spre galerie. Nu trebuie să mă mai întorc.

Coborî în magazin, însoţit de Frances.

— Ca pe vremuri, remarcă el.

Frances surâse. Nu existaseră alte vremuri, ci doar câteva seri inofensive.

— Cred că asta a fost demult, spuse ea.

Urcă rapid înapoi. Unchiul său se uita la ştiri. Spălă vasele, şi apoi se instală lângă şemineu. Se întreba la ce oră se duce la culcare unchiul ei, remarcând că părea mult mai slab decât ultima oară când venise.

La sfârşitul programului de ştiri, dădu sonorul mai încet şi începu să-i explice:

— În legătură cu Leo…

— O, dragă unchiule, chiar este nevoie?

Frances n-avea chef să-l audă vorbind de Leo. I se dăduse deja prea multă importanţă în această primă seară.

— S-a întâmplat demult, reluă calm. Nu ar mai trebui să-i porţi pică.

— Nu, bineînţeles. Tatăl meu ar fi plecat, chiar dacă nu l-ar fi întâlnit pe Leo Alridge. Nu putea să picteze acasă.

Trebuia să-l liniştească, să nu-i provoace alte griji, pentru că părea, oricum, destul de copleşit.

Dar cum să uite că Isabel considerase întotdeauna pictura soţului ei o ameninţare la adresa unei vieţi de familie stabile? Totuşi, Frances şi unchiul Ted îşi aminteau. Ştiau că Peter ar fi ales calea picturii şi fără sfaturile lui Leo Alridge.

Orice specialist căruia nu-i place să vadă cum se iroseşte un talent ar fi procedat la fel. Mama sa îi purta pică lui Leo Alridge. Dar ea făcea la început oricui reproşuri, chiar lui Frances şi unchiului Ted, numai ei însăşi nu. Îl acuzase pe cumnatul ei că-i împrumutase bani lui Peter, deşi Ted nu stătuse niciodată foarte bine din punct de vedere financiar. Considera că şi Frances îl încurajase, admirându-i pictura. Dar vremea aceea trecuse acum, şi Isabel n-a mai adus vorba despre ea după moartea lui Peter. Doar Leo Alridge continua să fie criticat.

Frances nu-i reproşa nimic. Când tatăl său le părăsise, Leo avea douăzeci şi patru de ani, dar era deja o celebritate în lumea artei. Galeriile familiei Alridge se dezvoltaseră, mulţumită bunicului şi tatălui său, cu spaţii somptuoase unde expuneau doar artişti recunoscuţi. Dar Leo îşi începuse cariera de comerciant de opere de artă cumpărând picturi şi sculpturi ale debutanţilor. Alegerile sale, făcute cu discernământ, reprezentau o adevărată promovare pentru oricare artist tânăr, şi el apreciase opera lui Peter Reynolds.

De altfel, Alridge subliniase că un artist trebuie să fie nemilos şi atunci, brusc, tatăl său le-a părăsit. Nicio scrisoare, nicio felicitare aniversară.

Frances nu-l cunoştea atunci pe Leo Alridge. Tatăl său se ocupa de galeria din Stratford, şi Leo călătorea în străinătate. L-a văzut de câteva ori, dar nu i s-a adresat niciodată. Tânărul mecena nu remarcase, cu siguranţă, şcolăriţa care venea în magazinul de artizanat. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu avea nicio importanţă.

Doar după plecarea tatălui său, omul care îl sfătuise pe

acesta să fie nemilos, îi atrăsese atenţia.

În acea zi l-a analizat cu răutate, privindu-l prin vitrina magazinului. Venise să supravegheze magazinul, în absenţa unchiului său, care se dusese la ea acasă să se ocupe de nişte acte în locul tatălui ei.

Leo Alridge ieşise din galerie şi se oprise să vorbească. Frances îşi amintea trăsăturile sale, dar pentru prima oară, îi remarcase ochii albaştri, de un albastru ca miezul unui aisberg. Înalt şi zvelt, vorbea fără să surâdă, fără gesturi sau eforturi inutile. O treceau fiorii; părea atât de rece, atât de stăpân pe el însuşi…

Chiar şi acum, îi putea provoca aceleaşi senzaţii, ca în această după-amiază, în maşină, când simţise că îi îngheaţă sângele. Îi spunea „omul de gheaţă” în prezenţa unchiului său; evita însă să-i vorbească despre el mamei sale, care ar fi devenit isterică la simpla pomenire a numelui acestui personaj. Isabel făcuse deja scandal în galerie, şi unchiul Ted se supărase pe ea. Ca răspuns, s-a închis în camera sa.

Unchiul îi explicase lui Frances, care, la acea vreme, avea doisprezece ani:

— N-ar trebui să se ia de Leo Alridge. Tatăl tău trebuia să plece: are de realizat o operă… Va reveni.

— Ştiu că va reveni. Şi ea crezuse atunci. Acum putea să glumească.

— Nu apreciez deloc «bărbaţii de gheaţă». Am senzaţia stranie că îngheţi dacă te apropii prea mult de ei.

— Nu-l cunoşti, protestă unchiul.

— Da, admise, am prejudecăţi. Nu ţin neapărat să-l cunosc.

Pentru că unchiul o privea dezamăgit, îl întrebă:

— Ce mă sfătuieşti?

— Ei bine, cum ţi-am spus, este deseori pe aici acum, şi n-aş vrea să-l jigneşti.

— Dar nici nu am de gând, răspunse, vesel. Nu vreau să mă deranjeze, şi-ţi promit că nici eu nu-l voi deranja.

Unchiul Ted părea liniştit, şi terminară seara flecărind în pace. Frances îşi sună mama, şi nu mai pomeniră de Leo Alridge până s-au dus la culcare.

Credea că va adormi ca de obicei, imediat ce va pune capul pe pernă. Dar mediul diferit şi perspectiva necunoscută a zilei de mâine o ţinură trează. După o oră de nesomn şi de întors de pe o parte pe alta, îşi simţi gâtul uscat şi avu poftă de un pahar cu lapte.

Dacă s-ar fi ridicat să se ducă să-şi ia lapte, ar fi putut profita pentru a trage perdelele, pentru că razele lunii luminau atât de tare camera, de parcă ar fi fost în plină zi. Pe urmă, va putea, cu siguranţă, să adoarmă.

Se ridică din pat, fără să aprindă lumina. Pe palier, niciun zgomot. Unchiul dormea, probabil, dus. Camera lui Frances se găsea la un pas de uşa care dădea spre galerie, şi zăvoarele nu erau trase. Fără să ştie de ce, îi veni ideea să le tragă, pentru că nimeni nu putea să o folosească.

Ce scuză să găsească pentru ce se întâmplă apoi, dacă nu curiozitatea sa înnăscută? Nu intrase niciodată în galerie, şi nu putu să reziste tentaţiei de a arunca, rapid, o privire. Deschise uşa.

Încăperile mici de la etaj fuseseră desfiinţate pentru a crea o sală mare în care fusese păstrată doar şarpanta. O scară sculptată, impozantă, făcea legătura cu parterul. Ce diferenţă faţă de magazinul de artizanat! Se strecură în interior.

Putu să admire picturi şi sculpturi de toate mărimile. Mâine îl va întreba pe Gerald despre valoarea lor.

Brusc, atenţia să se fixă. Printre picturile pe care le privea, descoperise o pânză mică, în stilul operelor pictate de tatăl ei. Se îndreptă încet spre tablou. Dacă fusese pictat de tatăl său, ar fi trebuit să dateze din ultimele sale douăsprezece luni de viaţă.

Se apropie: nu, nu era pictat de el. Nu putea să descifreze semnătura, dar data era de anul trecut. Din

apropiere, asemănarea pălea.

Se întoarse, în timp ce privea picturile. Fără să ştie cum, atinse un piedestal din apropierea balustradei.

Dacă nu ar fi reacţionat atâta de violent, nu ar fi făcut decât să-l mişte, dar încercând să-şi corecteze stângăcia, nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile. Incapabilă să ţină vasul care se mişca, văzu cum se clatină, şi cum se sparge de podea.

Pe moment, nu îndrăzni să se uite. Pe urmă coborî repede treptele, şi îngenunche lângă resturi. Vasul era imposibil de restaurat, dacă s-ar fi pus problema.

Era dezolată. Intrase nu doar fraudulos, dar spărsese şi un obiect de foarte mare valoare. Era responsabilă, din punct de vedere moral şi legal, pentru acest dezastru.

Luă bucata cea mai mare. Se putea distinge, în parte, un dragon. Un vas Ming, una din acele fabuloase dinastii ale căror obiecte costă mii de lire sterline?

Oricare ar fi fost preţul, trebuia să-l plătească, să-i explice lui Gerald, şi să înceapă să lucreze pentru a putea aduna suma necesară. Îşi imagina cum urma să sune acasă: „Alo, sunt foarte bine, puteţi să-mi împrumutaţi câteva mii de lire sterline? Tocmai ce-am spart un vas Ming”. Măcar să nu fie foarte scump! Măcar să-l poată plăti, chiar dacă ar trebui să-şi vândă maşina!

Adună resturile, la lumina lunii, ca să nu se creadă că a fost vorba de o efracţie. Ar fi trebuit să dea explicaţii celui care le-ar fi descoperit, şi se ruga să fie Gerald acela. Ar fi putut să-l sune, i-ar fi fost mai uşor să-i mărturisească, şi să-l întrebe de preţ fără să-i fie ruşine că ar leşina.

Urcă încet pentru a strânge toate bucăţile, şi se întoarse în apartament, regretând din suflet că îl părăsise.

Ce început frumos! Şi bietul unchi Ted, care dorea să nu fie supărată pe Leo Alridge. Ar fi avut un coşmar dacă ar fi aflat.

În agitaţia sa, nu reuşi pe moment să-şi amintească

numele de familie al lui Gerald. Când îşi aduse aminte că era Maddox, nicio adresă din cartea de telefoane nu se potrivea. Oftând, abandonă căutările.

Trebuia să aştepte până a doua zi dimineaţa. Se urcă în pat, şi visă dragoni chinezeşti care, în loc să scuipe foc, scuipau gheaţă, şi când se trezi, primul său gând fu: «Cât îi datorez oare lui Leo Alridge?»

Se ridică, pregăti micul dejun şi, după ce sună de opt, alergă în curte la fiecare cinci minute să vadă dacă era deschisă galeria.

La opt şi jumătate, unchiul său coborî în pijama.

— Ai dormit bine, o întrebă?

— Da, minţi ea. Şi tu?

— Cea mai bună noapte după luni de zile.

Dacă ar şti! Imediat ce unchiul intră în baie, alergă afară: de data asta uşa galeriei era deschisă.

Intră şi fu întâmpinată de Leo Alridge. Purta un costum verde de culoarea ardeziei, asortat cu cravata şi cu cămaşa. Trăsăturile sale erau regulate, cu excepţia nasului, pe care trebuie că şi-l spărsese cândva. În pofida farmecului său, era ultima persoană pe care ar fi dorit s-o vadă, mai ales în acel moment.

Cu răsuflarea tăiată, întrebă de Gerald.

— Soseşte curând.

Simţea cum se făcea mică, şi ar fi vrut să dispară. Nu se punea problema să-i povestească lui Leo Alridge despre aventura sa. Unchiul îi spusese că acesta va fi plecat săptămâna viitoare. Prefera să aranjeze totul cu Gerald, şi să nu-i spună nimic lui Alridge.

— Are legătură cu vaza? întrebă el. Văzu atunci resturile uitate pe podea.

— Am observat că uşa nu era zăvorâtă, adăugă el. Gândurile începură să i se amestece în cap. Văzuse resturile, şi uşa care nu fusese zăvorâtă. Nu avea altceva de făcut decât să mărturisească totul, dar cum să se

exprime ca să nu-l compromită pe Gerald?

Bâigui câteva cuvinte de neînţeles pentru a câştiga timp.

— Ştiţi cine sunt? întrebă ea, în cele din urmă.

— Bineînţeles.

În alte împrejurări, l-ar fi întrebat de ce în ajun se făcuse că n-o cunoaşte. Dar nu era momentul potrivit. Spuse atunci, cu umilinţă:

— Sunt profund dezolată. Eu sunt de vină. Intrasem să mă uit, înţelegeţi. Am văzut o pânză care mi-a amintit de cele pictate de tată meu. Credeam că era a lui.

Se opri. Pentru că el tăcea, adăugă:

— Peter Reynolds.

Nu putea să-l fi uitat, chiar şi după zece ani.

— Am vândut câteva tablouri ale sale, dar au fost prea puţine.

— Nu a avut timp, nu?

— Din păcate, nu!

Exprima mai degrabă nişte condoleanţe oficiale, decât o simpatie sinceră.

— Şi nu se mai găseşte pe piaţă.

Îl interesa mai mult opera, decât omul. Dar observaţia sa înţelegea că cei care au cumpărat au fost mulţumiţi de achiziţia făcută.

— Aşadar, picta bine? Ar fi fost un mare artist?

— Avea talent, dar, aşa cum aţi remarcat, n-a avut suficient timp.

— Ce păcat că nu a rămas aici, cu noi! exclamă ea.

— Poate…

Ce însemna acest poate? Ar fi trăit dacă ar fi rămas.

— Gerald a lăsat uşa neîncuiată? întrebă. Întrebase de Gerald, şi asta o deconspirase.

— A… venit la unchiul meu, aseară. A văzut maşina mea, şi a dorit să-mi ureze bun venit, explică grăbită, şi A ieşit prin magazin. Dar, bineînţeles, a crezut că închisesem eu uşa dinspre galerie. I-am promis, şi voiam. Nu avea de unde

să ştie că sunt atât de...

Se întrebă deodată în ce condiţii îşi rupsese nasul. Poate într-o zi în care nu manifestase niciun semn de înţelegere faţă de un interlocutor. Ochii săi albaştri nu clipeau niciodată, şi privirea lor era atât de intensă!

— Atât de îngrozitor de neîndemânatică, termină ea. Am lovit soclul şi vaza a căzut. Cât valorează?

Îşi ţinu respiraţia.

— Nu este o piesă autentică. Este o piesă de decor, fără valoare.

Aşadar, nu va trebui să-şi vândă maşina sau să se îndatoreze.

— Ce păcat! îi scăpă. Cât vă datorez, vă rog?

— Ar fi mai simplu să vorbiţi cu Gerald.

— Bine. Îmi pare, cu adevărat, rău. La revedere!

— La revedere!

Ieşi încet, fără să-şi asume riscuri. O dată ajunsă afară, fugi cât o ţinură picioarele pentru a scăpa de privirea lui. Dar la colţ îşi dădu seama că ar fi putut s-o vadă printr-una din vitrinele galeriei. Ce impresie dezastruoasă îi făcuse!

Întreaga ei atitudine fusese jalnică. Această idee o făcu să se înnegrească de ciudă, chiar dacă nu făcuse nimic reprobabil. Fusese doar stângace. Dar Leo Alridge nu tolera niciun defect omenesc. Data viitoare când se vor mai întâlni, va încerca să fie sigură de ea, şi să nu aibă niciun motiv pentru care să-şi ceară scuze.

Ajunse în bucătărie cu puţin înaintea unchiului său.

Sosiseră ziarul şi poşta, mai ales scrisorile de afaceri, şi unchiul Ted începu să le citească în timp ce lua micul dejun. Se scuză apoi pentru tabieturile sale de burlac bătrân.

În timp ce mâncau şi vorbeau despre ştiri, gândurile sale nu părăseau galeria. Frances îşi putea imagina cât de usturătoare puteau fi observaţiile lui Leo Alridge la adresa membrilor personalului care lăsaseră deschisă uşa galeriei. Mai ales dacă fata din vecini profitase de clarul de lună

pentru a comite stângăcii.

Frances nu mai tremura de când aflase valoarea reală a vazei. Reuşi să se machieze şi îmbrăcă o ţinută de lucru, o pereche de blugi şi un tricou verde smarald. Apartamentul, la fel ca şi magazinul, aveau nevoie de o curăţenie generală de primăvară.

De la Crăciun, când femeia care făcea menajul se pensionase, unchiul se descurca singur. Starea apartamentului era acceptabilă, dar Frances avea o dorinţă nebună ca totul să strălucească.

Coborî, în timp ce unchiul scotea masa de grădină în curte, în porţiunea care le era rezervată. De n-ar ieşi Gerald din galerie cât timp unchiul era afară! Trebuia însă să se vadă cu el cât mai repede, şi să încerce să-i explice totul.

Nu se va duce în galerie cât timp maşina lui Leo Alridge va fi parcată în curte, va aştepta ca acesta să plece, pentru a se duce să-şi ceară scuze. Între timp, avea multe de făcut. Sezonul turistic tocmai începuse, şi depindea de Frances ca acesta să fie un succes.

În lumina dimineţii, unchiul său părea într-adevăr obosit. Decise să aibă grijă de el şi să-l scutească de sarcinile sale cât de mult putea. Începu cu aranjatul, lăsând curăţenia pe mai târziu, după închiderea magazinului.

Unchiul Ted se consacra magazinului şi dorea ca, la rândul ei, să facă la fel. Poate că moştenise ceva din talentul artistic al tatălui său, cel puţin referitor la simţul proporţiilor şi la cel al culorilor. Avea de partea ei tinereţea şi entuziasmul, şi unchiul privea cu un aer amuzat cât de activă devenise. O tânără ca argintul viu, cu părul de foc.

— Dacă am scoate afară câteva obiecte? îi sugeră ea, arătându-i câteva sculpturi de lemn: boluri, linguri, animale… Nu foarte scumpe, dar pe o masă ar putea atrage atenţia clienţilor.

— Putem încerca, fu de acord Ted.

Frances termina de aranjat obiectele, când Leo ieşi din

parcare la volanul maşinii. Se opri să dea prioritate pietonilor, şi privea prin fereastra deschisă cum muncea Frances.

— Am terminat, îi strigă ea. Mai pun câteva obiecte. Nu va fi o tarabă într-un târg de duminică.

— Mă bucur să aud asta.

După toate aparenţele, nu i se părea amuzant. Privi cum se îndepărtează maşina şi păstră în minte imaginea fugară a bărbatului de la volan, cu ţinuta sa îngrijită şi elegantă.

Şi acum, trebuia să se ducă la Gerald şi să-şi ceară scuze. Intră în galerie. Un tânăr o conduse până la uşa pe care era scris „Director”. Bătu.

— Intraţi! strigă Gerald.

Era aşezat la birou, şi se ridică la apariţia sa.

— Bună! spuse ea. Îmi pare rău.

— Aşază-te, o invită el, surâzător.

În mod evident, Leo Alridge îl pusese la curent. Frances se aşează pe marginea scaunului.

— A venit dimineaţa devreme, pentru că trebuia să plece la aeroport, îi explică Gerald.

— Nu aveam niciun drept să cotrobăi, recunoscu ea. Cred că era tare furios, nu?

— Să zicem că nu era mulţumit. Data viitoare, o să mă întorc prin galerie, ca să închid.

— În ce mă priveşte, nu voi mai trece niciodată pe acolo, promise ea, plină de ardoare. O să am coşmaruri cu vaza asta.

Se gândea că nu va mai putea privi niciodată cu plăcere un porţelan chinezesc, şi se cutremură de teamă.

— Cât valorează? întrebă ea, timid.

— Patronul a zis să nu-ţi faci probleme. Dar ea nu voia să-i rămână datoare.

— Prefer să-l plătesc, protestă.

— Atunci, ar fi mai bine să vorbeşti cu el, după ce se întoarce.

Era, evident, inutil să pună în discuţie indicaţiile lui Leo Alridge.

— Bine, spuse ea, ridicându-se.

— Ce faci în seara asta, o întrebă Gerald?

— Cât eşti de drăguţ! exclamă Frances, cu ochii strălucindu-i.

Surâsul ei era viu şi contagios.

— Credeam că noaptea trecută a sunat ceasul prieteniei noastre frumoase.

— Sper că nu. Şi în seara asta? repetă el, călduros.

— Nu cred că, de-abia sosită, pot să-l las singur pe unchiul Ted.

— Atunci, mâine?

— Sigur!

Duminică după-amiază au închiriat un vaporaş pentru a se plimba încet în josul râului printre câmpiile verzi. Era însorit, dar ploile din lunile trecute umflaseră Avonul. Frances îşi amintea de plimbările cu barca, făcute cu tatăl ei. Îi plăcuse să facă baie în Avon, dar nu fusese pregătit pentru curenţii Mediteranei.

Ajunseră la insula care aparţinea familiei Alridge, şi care era legată de mal printr-un pod. Gerald opri motorul şi privi locuinţa, cu satisfacţia unui proprietar.

— Ai putea spune că este un palat, remarcă el mândru. Cu greu puteai distinge de pe mal, printre copaci, clădirea, dar părea impresionantă. Frances glumi:

— Mă gândeam că există şi un pod mobil care să împiedice străinii să se apropie.

— Nu are nevoie de un astfel de pod, răspunse el. Frances încuviinţă din cap: ochii lui Leo Alridge ajungeau pentru a descuraja pe oricine s-ar fi aventurat să pătrundă pe proprietatea sa.

— Cum se comportă la muncă? întrebă ea.

— Fantastic! răspunse Gerald.

Nu voia să afle mai mult. Surâse când văzu un pui de

baltă. Cât de plăcut era să priveşti râul!

***

Prima săptămână se sfârşi cu bine. Unchiul Ted părea că se simte mai bine, iar magazinul şi apartamentul erau din ce în ce mai bine întreţinute.

Lui Frances îi plăcea să discute cu clienţii, să le arate toate obiectele şi să le dea explicaţii. Vânzarea era o plăcere, o a doua natură. Unchiul îi prezentă artizani, furnizori ai produselor de olărit şi ale broderiilor, toţi oameni fermecători.

Fiecare zi era diferită, mereu interesantă, mult mai bine decât postul de secretară la Arthur Deane.

Se vedea des cu Gerald. Venea aproape zilnic să bea cafeaua la ei. Miercurea şi sâmbăta ieşea cu el.

Când s-au întors, într-o sâmbătă, de la cinematograf, au cumpărat hamburgeri pentru a cina acasă la Frances. Frances descuie uşa şi urcară spre apartament. De-abia ajunşi, auziră două voci, pe cea a unchiului său şi o altă voce de bărbat, care discutau. Fără să desluşească ceea ce spuneau, îşi dădu seama cine era interolcutorul lui Ted şi, întorcându-se spre Gerald, îi şopti:

— Este Leo Alridge?

— Se pare că da.

— Ce caută aici?

— O! Vine des pe aici, răspunse Gerald, ridicând din umeri.

— Aici? Vrei să spui în apartamentul unchiului Ted? insistă ea, cu aceeaşi voce scăzută.

— Da.

— Dar de ce? întrebă, strâmbându-se.

— Nu ştiu, răspunse el. Întreabă-l.

Şi, cum nu se arăta prea dispusă să-i pună întrebări lui Leo, Gerald adăugă:

— Sau întreabă-l pe unchiul tău.

Capitolul 3

De îndată ce va putea, Frances îl va întreba pe unchiul său despre prezenţa lui Leo Alridge. Îi părea rău că se întorsese să cineze acasă. Era prea târziu să mai dea înapoi, şi se resemnă să deschidă uşa.

La intrarea lor, Leo se ridică, la fel de rece, la fel de sigur pe el, ca şi cum ar fi primit-o în propria lui casă. Unchiul Ted părea trist şi obosit. Trebuia, bineînţeles, să respecte convenienţele, dar nu avea de gând să se prefacă.

— Bună seara! spuse ea. Am auzit voci. Ce surpriză! Leo Alridge îi salută, şi privirile i se plimbau de la Frances la Gerald. Frances strângea punga caldă cu hamburgeri din care emana un miros nu foarte rafinat.

— Aţi venit să discutaţi despre vază? îl întrebă. Frances îi povestise unchiului său toată povestea. Nu credea însă că aceasta ar putea fi motivul vizitei lui Leo Alridge, într-o seară de sâmbătă.

— Nu, răspunse el.

— Atunci, aţi trecut doar pentru o scurtă vizită? Sunteţi drăguţ!

Lui Leo îi era absolut imposibil să zâmbească.

— Dar nu v-am luat în calcul, nu cred că se numără printre mâncărurile dumneavoastră preferate, continuă ea, arătând spre hamburgeri.

— Mă pregăteam să plec, răspunse el, întorcându-se, ca şi cum ea i-ar fi deschis deja uşa.

— Vă conduc.

Voia ca el să plece, să poată închide uşa în urma lui. Leo ar fi putut să răspundă că ştia pe unde s-o ia. Dar nu, îi salută pe cei doi bărbaţi, şi coborî scara înaintea ei. Frances îl ajunse din urmă la uşă şi-l întrebă:

— Şi în legătură cu vaza?

Deschise uşa. Chipul îi era liniştit şi impasibil, în lumina lunii.

— Donaţi cât consideraţi unei organizaţii caritabile.

— Caritabile? repetă ea. N-aş fi crezut că vă interesează operele de caritate.

— De unde ştiţi ce mă interesează sau ce mănânc? ripostă el.

Uşa se închise, lăsând-o tremurând. Prezenţa lui Leo Alridge îi părea o ameninţare, un pericol pentru acest loc liniştit şi fericit. Nu-i reproşa plecarea tatălui ei, dar instinctul o îndemna să-l îndepărteze, să ferece uşa în urma lui. Când se întoarse, îi găsi pe cei doi bărbaţi în aceleaşi poziţii, Gerald fiind tot în picioare.

— Se pare că nu-i plac hamburgerii, remarcă ea, surâzând. Aşază-te, Gerald. Mă duc să-i pun pe o farfurie.

Nu a fost cină plăcută. Gerald s-a străduit să-nveselească atmosfera, a vorbit despre film. Unchiul Ted, care de obicei era foarte politicos, nu-l asculta. Era gânditor.

Frances nu fu surprinsă când Gerald se ridică de la masă înainte de a termina. Atmosfera era prea tensionată pentru a prelungi vizita.

— Prefer să mă duc acasă, mărturisi Gerald.

— Atunci, noapte bună, băiatul meu, îi ură unchiul Ted.

Coborând cu Gerald, Frances făcu următoarea constatare:

— Nu-mi place patronul tău.

Gerald îşi aminti de micul scandal de altă dată. O bătu pe umeri, oarecum stângaci.

— Ştiu. Cu siguranţă, ai suferit pentru că ţi-ai pierdut tatăl. Dar nu-i face reproşuri lui Leo. Eşti prea loială pentru a-i purta pică.

— Nu-i reproşez nimic, răspunse Frances. Nu-mi place, asta-i tot!

Geraldă găsi că nu era rezonabilă. Frances urcă din nou scările şi se aşeză la picioarele unchiului său. Nu terminase de mâncat, şi părea mai obosit ca în restul săptămânii.

Trebuia să aibă o discuţie.

— Vine des pe aici? începu ea.

— Da.

— Sunteţi... prieteni, ezită ea. Unchiul Ted răspunse, după un timp:

— Da.

Frances îşi putea imagina reacţia mamei sale la auzul acestei veşti. Ted avusese grijă să nu pomenească de asta. N-ar mai fi fost bine primit la fermă, chiar dacă această prietenie putea părea naturală după zece ani de când erau vecini.

— De ce nu? Bineînţeles! îl aprobă Frances. Îmi pare rău că n-am fost foarte primitoare. Dar prezenţa lui a fost un asemenea şoc!

— Prieteni şi colegi, adăugă unchiul Ted.

— Înţeleg, sunteţi vecini...

— Mai mult, micuţa mea.

Se opri. Frances era nerăbdătoare să afle mai mult.

— Am o chirie şi contractul se termină în curând... Aşadar, Leo Alridge era proprietarul întregului imobil.

Cumpărase magazinul unchiului său. Era pentru prima oară când afla că unchiul nu era proprietar.

— Vrei să spui că ar putea să ia totul? murmură ea, speriată.

— Nu, spuse rapid unchiul Ted. Nu va face asta. Şi apoi, afacerile n-au mers foarte bine, în ultimul timp. Nu întineresc, şi doctorul m-a sfătuit să mă odihnesc mai mult. Gândindu-mă la viitor, aş fi liniştit să ştiu că te înţelegi cu Leo. Va păstra magazinul. Cu ce preţ? Ce schimbări va face?

— Asta e bine, să preia afacerea! exclamă Frances pe un ton amar.

Văzând figura nefericită a unchiului său, îi păru rău că se grăbise să vorbească, şi se grăbi să-l liniştească. Dar

unchiul Ted schimbă subiectul.

— Credeam că te-ai maturizat. Doar n-o să rămâi toată viaţa o fetiţă, aşa cum a făcut mama ta. Nu-ţi dai seama ce rău mi-ai făcut.

— Ştiu, dar nu mă pot abţine. Nu-mi place şi sentimentul este reciproc, de altfel.

— Nu te urăşte deloc.

De ce ar urî-o? Nu-i făcuse nimic rău, cu excepţia întâmplării cu vaza.

— Poate… Este adevărat, mi-a vorbit, dar nu cred că m-a remarcat, răspunse ea, caustic.

Unchiul începu să zâmbească. Frances făcu la fel, bucuroasă că-l vede, în sfârşit, relaxat.

— Ba da, bineînţeles, afirmă unchiul Ted. Şi apoi, a înţeles foarte bine de ce Gerald a fost atât de distrat în seara în care s-a întâmplat povestea cu vaza. O fată ca tine l-ar face pe un bărbat să uite totul, chiar şi cum îl cheamă.

Nu-l crezu nici măcar o secundă. Erau poveşti ce-i spunea unchiul, chiar dacă Leo Alridge făcuse câteva complimente vagi la adresa nepoatei. Dar nu este neapărat nevoie să placi o persoană ca să te comporţi politicos cu ea.

— O să mă port frumos data viitoare, promise ea, veselă.

— Mâine seară, preciză unchiul Ted. Va veni să cineze la noi.

Curajul îi dispăru. Părea copleşită. Cum să evite această seară?

Afacerea unchiului Ted nu strălucea. Leo Alridge era proprietarul său, probabil sprijinul său financiar. Dacă Frances urma să se ocupe de magazin, ar trebui să fie în relaţii mai bune cu familia Alridge. Prezenţa şi bunăvoinţa sa îi erau indispensabile unchiului Ted.

— Despre ce să discut cu el? se alarmă ea. Ce subiecte ar putea interesa un om de gheaţă?

— Nu ai probleme în domeniul ăsta, de obicei, o ironiză unchiul său.

— De obicei, da, recunoscu ea. Dar cu el?

— Pentru că îi faci reproşuri. De aici pornesc toate problemele. Poartă-te mâine de parcă l-ai descoperi pentru prima oară, sugeră unchiul Ted.

Ar trebui să-şi spele, pur şi simplu, creierul. În această seară îi spusese pe un ton impertinent că era snob şi puţin înclinat spre filantropie. Ce ştia, de fapt, despre el?

Se apucă să aranjeze farfuriile în timp ce îşi punea tot soiul de întrebări.

— Ce să pregătesc pentru mâine? Este duminică şi nu voi putea face cumpărături. Ce mănâncă?

— Mâncare. Este o fiinţă umană, să ştii, glumi unchiul.

— Aha! să ştii că nu-mi eşti de mare ajutor.

Se hotărî să-l trateze ca pe un coleg al unchiului său, care vine la cină, nimic mai mult.

O sunase pe mama ei, îi povestise despre munca sa şi despre ieşirile cu Gerald. Ce-ar fi zis dacă fiica sa ar fi anunţat-o: „Trebuie să pregătesc cina pentru Leo Alridge. Sper că unchiul Ted o consideră o relaţie de afaceri. Ar fi îngrozitor dacă s-ar gândi la o căsătorie”.

Acest gând nu-i trecuse, cu siguranţă, prin minte unchiului său. Doar mama ei se gândea la partide bune, dar, cu siguranţă, nu la Leo. Unchiul Ted dorea doar să pună capăt acestei vechi neînţelegeri, care-i afecta afacerile, iar Frances va face în aşa fel încât să stabilească relaţii de bună vecinătate.

Pregăti cina, în locul dejunului tradiţional de duminică. Unchiul Ted scoase o sticlă de vin pentru a sărbători această ocazie, şi pregăti masa din sufragerie.

Frances purta o fustă lungă, făcută din bucăţi diferite de material, şi o bluză albă, cu mâneci lungi. De câte ori simţea că o cuprinde teama, îşi repeta: „Este un străin. Nu l-am văzut niciodată. Este un prieten al unchiului Ted, deci nu poate fi prea rău”.

Unchiul coborî în magazin, şi Frances se opri din treburi

pentru a auzi dacă intră cineva.

Nicio voce. Se apucă, atunci, să tranşeze carnea.

Cina era gata la şapte şi jumătate. Pe când se pregătea să-şi scoată şorţul, auzi telefonul sunând în biroul din spatele magazinului. Nu-l auzi pe unchi răspunzând. Urcase oare în camera sa? se grăbi să coboare.

— Alo, spuse, cu răsuflarea tăiată.

— Sunt unchiul Ted, auzi ea, surprinsă. Am ieşit să mă întâlnesc cu un prieten. Revin mai târziu. Am fost reţinut.

— Poftim?

— Începeţi fără mine, o sfătui el, şi închise. Unde era? Ce însemnau toate astea?

Nu putea să o lase singură cu acest bărbat. De-a ce se juca? Şi în ce scop?

Bine, dacă el a ieşit, va ieşi şi ea. Nu va rămâne să aştepte. Unchiul îl invitase, nu ea.

Chiar în acel moment, auzi soneria. Era nevoită să răspundă, pentru că lumina era aprinsă în magazin. Dar când unchiul va reveni, îi va spune vreo două.

Leo Alridge purta un pulover negru şi un costum gri. O privea impasibil pe Frances, fără să zâmbească. Ar fi destabilizat-o, dacă n-ar fi fost atât de furioasă pe unchiul Ted.

— Nu ştiu unde a plecat unchiul meu, îi explică. A dispărut când eram în bucătărie, şi tocmai a telefonat că va întârzia.

— Preferaţi să revin mai târziu?

Să-i accepte propunerea ar fi însemnat că se temea să rămână singură cu el. Ar fi fost ridicol şi jignitor.

— Nu, bineînţeles, răspunse rigid, deschizând larg uşa pentru a-i permite să intre.

Îşi repeta că este un om de afaceri, un prieten al unchiului Ted, pe care îl vedea pentru prima oară. Frances îi propuse mecanic să bea.

— Ce doriţi? Sherry? Aşezaţi-vă, vă rog.

Umplu două pahare şi-i întinse unul. Se aşezară faţă în faţă, pe cele două vechi fotolii. Îşi netezi fusta şi îşi dădu brusc seama că nu-şi scosese şorţul.

După o înghiţitură de sherry, se decise să-şi asume rolul de gazdă.

— Am fost duminică în apropierea locuinţei dumneavoastră, începu ea. Nivelul râului este foarte ridicat din cauza ploilor.

— E mai degrabă o excepţie.

Nu bea. O privi şi apoi o anunţă, brusc:

— Eu i-am cerut unchiului dumneavoastră să ne lase să vorbim între patru ochi.

Frances îşi plecă genele lungi. Aşadar, era un complot al unchiului şi al lui Leo Alridge. Dar de ce? Leo continuă, cu vocea spartă şi privirea întunecată:

— Ştiu că mă consideraţi responsabil pentru deciziile tatălui dumneavoastră; şi pentru ce i s-a întâmplat.

În loc să nege politicos, îi răspunse imediat:

— De unde ştiţi?

— Mama dumneavoastră mi-a făcut reproşuri. Unchiul dumneavoastră mi-a împărtăşit sentimentele pe care le aveţi pentru mine, iar dumneavoastră n-aţi încercat să le ascundeţi.

Frances amuţi. Fusese atât de neaşteptat! Ştiuse dintotdeauna că această aversiune era iraţională. Dar ce să spună acum? Leo continuă:

— Tatăl dumneavoastră mi-a arătat câteva din operele sale. Avea talent, dar nu şi-l putea pune în valoare aici, făcând o muncă pe care o detesta. L-am sfătuit să plece într-un loc în care să poată picta. Accidentul a fost o tragedie.

Voia ca ea să înţeleagă că n-a fost vina lui. Îi răspunse încet, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Ar fi putut să se întâmple şi aici…

— Mama dumneavoastră nu a crezut asta niciodată.

Isabel îl numise ucigaş în acea scenă teribilă, petrecută în galerie. Frances îşi aminti acele cuvinte nedrepte şi spuse:

— Ştiu că nu putea să picteze acasă. Sfatul dumneavoastră a fost corect.

După ce-şi exprimase aceste regrete, Leo îi părea mai uman, mai puţin omul de gheaţă. În pofida expresiei sale, care rămăsese neschimbată, i se păru că detectează o oarecare uşurare.

Îi surâse şi acesta îi răspunse cu un surâs blând, şi maliţios, care-i conferea un farmec surprinzător.

— Nu v-am văzut niciodată surâzând, exclamă ea, uluită.

— Nici eu.

Nu putea să creadă, ea, care era mereu radioasă! Cât de schimbată trebuie să-i fi părut.

— Dumnezeule! exclamă ea. Trebuie să o luăm de la capăt. Se ridică, şi se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

— Încântată să vă cunosc, domnule Alridge! Unchiul meu mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

— Dar plăcerea este a mea! îmi permiteţi să vă tutuiesc? întrebă el, ridicându-se.

— Vă rog… suntem vecini…

Îşi strânseră ceremonios mâinile. Simţi forţa strângerii sale, în ciuda blândeţii contactului. Pentru prima oară, îl descoperea fără idei preconcepute, aşa cum era, înalt şi atletic.

— Ne aşezăm la masă? propuse ea. Cu atât mai rău pentru unchiul Ted, dacă nu mai rămâne nimic.

Renunţase la toate ranchiunele sale copilăreşti şi urma să facă realmente cunoştinţă cu Leo Alridge. Perspectiva îi plăcea. Ştia că, la rândul ei, putea seduce.

— Mi-e foarte foame, ţie nu? reluă ea. Vrei să te ocupi de vin în timp ce eu servesc mâncarea?

Începură cu aperitivele. Iniţial, stabilise să prezinte felurile de mâncare simplu, dar acum începea să-şi

dorească o ambianţă mai călduroasă, poate chiar cu lumânări… Aduse mâncarea, scuzându-se:

— Nu este foarte sofisticat. Am fost anunţată foarte târziu…

— Pare apetisant. Îţi place să găteşti? o întrebă.

— Nu gătesc aproape deloc, dar mama mea este o adevărată maestră.

Spera ca unchiul să se întoarcă pentru desertul său favorit. Dar această seară în doi putea deveni foarte interesantă.

— De când am sosit, mă ocup de unchiul meu. Nu mi s-a părut că este în formă. Îşi face griji pentru că afacerea nu merge foarte bine. Este ceva specific comerţului cu obiecte de artizanat? îl chestionă Frances.

— Vremurile sunt grele. Dar Ted are grijile sale.

F ară a-i mai lăsa timp să-l chestioneze, o întrebă: – Ai mai lucrat într-un magazin?

— Am fost doar secretară. Nimic pasionant, adăugă ea, cu un aer visător. Presupun c-ai ştiut întotdeauna ce vei face.

— Da, să mă ocup de galerii, sublinie el.

Bănuia că era mulţumit de meseria sa. Ştia cât de mult contribuise la răspândirea renumelui galeriei în lumea artei, şi nu putea, cu siguranţă, să compare rolul său din magazinul de artizanat cu ridicarea acestui imperiu artistic.

O privea cu atenţie. Îi citea, probabil, gândurile pe chip, dar nu voia să-l întrebe despre problemele şi chiria unchiului Ted. Reluă, zâmbind:

— Şi statuia uriaşă pe care am văzut-o la parter? Ce reprezintă? Nu mi-o închipui deloc în sufrageria mea.

Mai mult decât o statuie, era o stâncă enormă, sculptată fluid.

— Artistul a intitulat-o „în bătaia vântului”, preciză Leo. Îşi imaginează opera mai degrabă într-o grădină.

— Dacă se vinde, să-i spui clientului că-i putem furniza

nişte bănci frumoase, pe care să se aşeze să-şi admire statuia!

Râseră amândoi.

— Culoarea părului tău este incredibilă, remarcă Leo.

— Roşu.

— Ca focul!

De câte ori se mişca, părea aureolată de reflexe arămii şi aurii. Şi el avea un păr suplu, aproape argintiu, care-i cădea pe frunte. Avea gura bine conturată, ce exprima o forţă de rezistenţă asemănătoare oţelului. Ar fi putut servi drept model pentru un profil grec clasic, dacă n-ar fi fost linia frântă a nasului.

— Cum ai… începu ea, oprindu-se apoi.

Voia să-l întrebe cum şi-a spart nasul. Dar cum să formuleze cu tact o astfel de întrebare dacă acesta era, poate, forma lui naturală?

— Cum mi-am spart nasul? continuă el.

— Da.

— Am căzut dintr-un copac când eram mult mai tânăr.

Cu greu şi-l imagina în pantaloni scurţi, căţărându-se în copaci.

— Şi ce făceai în copac? îl întrerupse, surâzând.

— Voiam să ajung în vârf, spuse el, pe un ton grav.

— Şi n-ai reuşit?

— Nu în ziua aia.

Chiar şi în copilărie, nu renunţa uşor la planurile sale. Leo adăugă:

— Este clar, privindu-ţi figura, că n-ai căzut niciodată dintr-un copac.

Frances se înroşi uşor, ca şi cum niciodată nu i s-ar mai fi făcut complimente nasului ei mic, drept şi drăguţ.

— Cădeam întotdeauna în picioare. N-ai observat ochii mei de pisică?

O privi adânc, în ochi, pe Frances. În seara asta, ochii lui nu mai erau de un albastru arctic, ca până acum.

— Vezi pe întuneric? o întrebă.

— Uneori, da.

Glumi, amintindu-i vizita nocturnă în galerie. O invită apoi să facă un tur împreună, şi să revadă pânza care-i amintise de cea a tatălui său. Frances ar fi renunţat în acel moment la desert, pentru a se grăbi să admire operele de artă, dar Leo prefera mai întâi să termine masa, fără dezordine. Nu era, evident, un om impulsiv!

Îi sugeră să servească mai târziu cafeaua, şi ieşiră în ploaia măruntă, după ce au lăsat un bileţel unchiului Ted.

Leo ilumină întreaga expoziţie, şi se amuzară din nou pe seama sculpturii masive care domina parterul. Urcară apoi la primul etaj, pentru a privi tabloul care o atrăsese în prima noapte.

La lumină, asemănarea era mult diminuată.

— Nu este foarte apropiat de stilul său, nu-i aşa? remarcă ea.

— Înţeleg ce vrei să spui.

I-ar fi plăcut atât de mult să poată achiziţiona o operă a tatălui său. Vocea îi era încordată, în pofida eforturilor pe care le făcea.

— Avem doar un singur tablou de-al său.

Privea tabloul dar, în realitate, în faţa ochilor vedea tabloul agăţat în sufrageria de la fermă.

— Era în camera lui, dar mamei nu-i plăcea, pe atunci. L-am ascuns când a plecat. L-ar fi distrus. L-am scos după moartea sa, şi acum ocupă locul de onoare la fermă.

Frances surâse trist, şi reluă:

— Mama se mândreşte cu el, şi-l arată tuturor. A uitat că-mi aparţinea, că mie mi-l dăruise. Îşi dăruia toate pânzele. Nu valorau mult, pe atunci. Nimeni nu le stabilise valoarea.

— Ar fi valorat mult astăzi, spuse Leo. Ochii lui Frances se umplură de lacrimi.

— Dacă nu s-ar fi dus să înoate, dacă curenţii n-ar fi fost atât de puternici, dacă n-ar fi avut crampe, dacă...

Se îndepărtă.

— Îmi pare rău, începu Leo.

— Nu, nu-ţi reproşez nimic, spuse ea, întorcându-se. N-ar fi trebuit să se lase pradă acestei stări. Îi puse mână pe braţ, într-un gest spontan, prin care încerca să-l liniştească.

— Dacă voi putea obţine unul din tablourile sale, o voi face, îi propuse el.

— Mulţumesc!

Îi arătă apoi fiecare tablou. Îi explica opera şi viaţa artistului. Îi arătă pregătirile pentru viitoarea expoziţie.

— Cine a pictat aceste pânze minunate? întrebă ea.

— O femeie care s-a apucat de pictură după ce şi-a crescut copiii.

— Cred că sunt foarte mândri de ea, răspunse Frances. Îţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai arătat.

— A fost plăcerea mea, afirmă el.

Sus, îl găsiră pe unchiul Ted, care terminase de mâncat. Frances îi povesti că a vizitat galeria dar, de data aceasta, ca invitată. Unchiul Ted se mulţumi să surâdă.

— Şi unde ai fost în tot acest timp? îl întrebă.

— La un vechi prieten, răspunse el cu nonşalanţă.

— Dar tare ascuns a mai fost.

Frances le surâse şi servi cafeaua, în apropierea focului. Din fericire, mama nu-i putea vedea cum stăteau aşa, toţi trei!

Nu vorbiră nici despre afaceri, nici despre magazin, ci despre principalele titluri din ziarul de duminică. Unchiul Ted, în mare formă, conducea conversaţia. Era atât de bine dispus, încât povestea anecdote plăcute şi foarte spirituale. Frances nu mai simţea nevoia să-l protejeze. Dacă ar putea arăta mereu la fel de fericit!

Când Leo se ridică să plece, îi păru tare rău că seara se terminase. Dar trebuia să lucreze a doua zi. Îl însoţi pe invitat până la uşa magazinului.

— Noapte bună! Şi îţi mulţumesc, spuse el, nu doar

pentru cină, ci şi pentru că nu îmi mai porţi pică pentru trecut.

— La revedere, spuse ea, surâzând.

Ieşi, fără să o atingă. O dată uşa închisă, îşi dădu seama că inima îi bătea ca şi cum ar fi aşteptat să fie sărutată. Majoritatea bărbaţilor n-ar fi ratat ocazia, iar această seară lăsa să se întrevadă un viitor promiţător. Era sigură că o găsise seducătoare. Şi el era foarte atrăgător, în pofida aerului distant.

Îl găsi pe unchi fluierând în timp ce spăla ceştile de cafea.

— Ţi-am spus că o să vă înţelegeţi! remarcă el.

O îmbrăţişă, cu un aer brusc obosit. Frances îl urmări cum urcă, cu paşi înceţi, scările, şi se gândi: „Trebuie să vadă un doctor”.

A doua zi, Frances era deja la serviciu când un buchet enorm de trandafiri îşi făcu apariţia. Tocmai împacheta nişte linguri frumoase pentru un cuplu de clienţi.

— Trandafiri! exclamă clienta. Cât îmi plac florile astea! Frances se grăbi să termine de ambalat, apoi căută, printre bobocii de-abia deschişi, bileţelul. Era scris: „Mulţumesc din nou. Leo”.

Ce fericită era! Se temuse să nu fie din partea lui Arthur… în momentul în care se îndrepta cu buchetul spre biroul unchiului său, Gerald îşi făcu, intempestiv, apariţia în magazin:

— Este ziua ta? întrebă. L-am văzut pe băiatul care l-a adus.

— Ăă… nu.

Strângea biletul în mână. Gerald se apropie şi-l citi.

— Mulţumesc? Pentru ce? se miră el.

— A cinat la noi aseară.

— Cred că a fost o cină memorabilă.

— Nu, ceva normal.

Nu voia să-şi creeze probleme cu Gerald.

— Dar credeam că nu-ţi place de el, remarcă.

— Cred că mi-am schimbat părerea.

— Da?

Respiră profund, şi continuă:

— Cred că trebuie să te previn că este un expert şi că nu colecţionează doar tablouri…

— A, da?

Aşteptă degeaba ca Frances să continue conversaţia. În cele din urmă, Gerald privi trandafirii, apoi pe Frances, ca şi cum i-ar fi părut rău pentru ea.

— Fii atentă să nu te adauge la colecţia sa, o sfătui el, amabil.

Capitolul 4

Frances nu era, fără îndoială, prima tânără care primea flori din partea lui Leo. Leo avea în jur de treizeci şi patru de ani. În plus, era o partidă bună, şi, în cele din urmă, atât de puţin un bărbat de gheaţă.

— Mulţumesc pentru sfat, o să fiu atentă.

Se îndepărtă de Gerald, şi se duse în biroul unchiului său. Secretariatul devenise ocupaţia unchiului Ted, iar magazinul cea a lui Frances. Frances era, potrivit lui, o gură de aer proaspăt pentru magazin.

Îi întinse trandafirii, şi el le inspiră parfumul.

— Ce deliciu! Cine ţi i-a trimis? o întrebă.

Îi arătă bileţelul. Era o plăcere să-i vezi bucuria de pe faţă.

Gerald trântise uşa la plecare, şi situaţia era jenantă. Era puţin probabil să se plângă lui Leo, chiar dacă se simţea lezat.

Nu era prima dată când Frances avea probleme din cauza pretendenţilor geloşi. Majoritatea bărbaţilor, ca Arthur, considerau că au drepturi exclusive asupra ei.

Leo nu era, cu siguranţă, la fel de posesiv. Părea prea bine crescut, prea distant.

După-amiază, veni în magazin. Clienţii se plimbau printre rafturi. Frances sfătuia doi tineri americani care încercau nişte haine şi se priveau în oglindă.

Într-un mic alcov, se găsea un mic raion de haine din ţesături, pe care le puteai proba în spatele unui paravan victorian. Se întoarse spre el şi-i zâmbi.

— Mulţumesc pentru trandafiri.

— Mă bucur că ţi-au făcut plăcere. Mă întreb dacă ţi-ar plăcea să mă însoţeşti la teatru, în seara asta.

Da, bineînţeles, se gândi ea. Vocea sa era calmă şi distinsă. Nu era deloc indiscret, dar îşi putea da seama de impactul pe care îl avea asupra celor două tinere din

spatele ei, chiar dacă acestea nu-i cunoşteau poziţia socială. Se îndreptă spre unchiul său, care se ocupa de alţi clienţi.

— Bineînţeles, draga mea, poţi să te duci, îi spuse.

— În regulă, răspunse Frances. Şi mulţumesc pentru invitaţie.

— Să fii gata la ora şapte, spuse Leo, îndepărtându-se.

— Eu n-aş mai fi aşteptat acordul tatălui în locul ei, exclamă, râzând, una dintre fete.

Leo o auzi, dar nu se întoarse. Frances alese o fustă neagră, cu flori geometrice în culori strălucitoare. Voia ceva nou pentru această seară, şi nu putea să cumpere nimic până la închiderea magazinului. Unchiul fu de acord s-o ia pentru această ocazie.

Dumnezeule, ce importantă era această întâlnire cu Leo Alridge! Evita să se gândească la reacţia mamei sale dacă ar fi fost la curent. Tânăra alungă toate amintirile sale din copilărie. Conta doar farmecul irezistibil al lui Leo.

Această seară îi va permite să-i evalueze sentimentele. Foştii ei pretendenţi erau lipsiţi de mister, dar Leo părea diferit.

Îşi puse o bustieră de catifea neagră, care-i dezvelea braţele şi gâtul până la punctul unde începeau să se vadă sânii. Două perle mici îi împodobeau urechile. Unchiul Ted o compară cu o pictură. Dar ce conta părerea unchiului său, atât de fericit de această întâlnire?

Când auzi soneria de la uşă, fu incapabilă să se mişte, cu mâinile crispate pe braţele fotoliului. După un scurt moment, unchiul îi aminti:

— A sunat.

— Da, da, am auzit... La revedere!

Se ridică şi îşi luă repede paltonul. Leo nu sună de două ori.

— Distraţi-vă bine, îi ură unchiul.

Totul părea închis, noaptea, ca şi costumul pe care îl

purta Leo. Părul său, blond-argintiu, şi respiraţia uşoară se distingeau în întuneric. O ajută să-şi pună paltonul.

— Sper că nu te-am făcut să aştepţi, se scuză el.

Ca şi data trecută, fusese foarte punctual. Dar, ce schimbare radicală faţă de aşteptarea plină de nelinişti din urmă cu douăzeci şi patru de ore!

— Deloc. Mergem pe jos? întrebă ea.

Teatrul era la zece minute de mers pe jos. Dar nu se vedea nimic în beznă. Hotărârâ să ia maşina.

Micuţa Mini a lui Frances era parcată alături de Triumphul lui Leo, şi, împreună, nu formau un cuplu armonios.

— Sper că maşina ta nu-i produce un complex de inferioritate maşinii mele, glumi Frances.

Lovi uşor capota maşinuţei sale.

— Nu te supăra, Bujorule!

— Bujorule? repetă Leo.

Ăsta a fost numele ei dintotdeauna. I se potriveşte.

— A fost cândva roşie? întrebă el, aruncând o privire perplexă caroseriei de culoare verde măr.

— Nu, asta este culoarea ei.

— Atunci, mă dau bătut.

— Pariez că nu, răspunse veselă Frances. Dar Bujor se supără foarte uşor. Dacă am merge cu ea în seara asta?

Maşina lui Leo arăta mult mai bine ca acest biet Bujor, şi pentru el alegerea era clară.

— Va fi mai uşor să găsim un loc de parcare, decise el. Se aşează lângă şofer, înghesuindu-şi picioarele lungi.

Nu făcu niciun comentariu, în ciuda tentativelor nereuşite de a o porni.

— N-am mai folosit-o de o săptămână, şi aerul este atât de umed, se scuză ea.

Încercă din nou, fără succes. În cele din urmă, Leo spuse:

— Consideră Bujorul o injurie personală dacă mergem cu maşina mea?

În acea clipă, porni motorul.

— O reacţie tipic feminină, remarcă el.

— Bineînţeles, bărbaţii nu aşteaptă niciodată ultima clipă pentru a reacţiona!!

Leo părea amuzat de simţul ei de a da mereu replica.

Se concentră să conducă bine. Era mai bine să fie atentă la drum, decât la pantera aşezată alături. Cu toate astea, se simţea încordată şi respiraţia i se accelerase.

Găsiră, din fericire, un loc de parcare în apropierea teatrului. Când ieşi din maşină, venise deja în întâmpinarea ei, şi o luă de braţ.

Mulţimea spectatorilor din foaier era compusă mai ales din turişti, care veneau la Stratford, oraşul natal al lui Shakespeare, pentru a asista la una din piesele sale.

Leo o ajută să-şi scoată paltonul pentru a-l lăsa la garderobă.

Coama ei strălucitoare atrăgea privirile bărbaţilor. Dar se acorda mult mai multă atenţie staturii distinse a însoţitorului său.

Îndreptându-se spre ea cu o eleganţă arogantă, Leo ignora efectul pe care-l producea. Frances răspundea spontan privirilor şi surâsurilor. Dar nu avea de ce să se plângă de atitudinea lui, pentru că Leo îi acorda toată atenţia sa.

În seara aceea se juca o dramă, şi teama cuprinse întreaga sală. Pentru a se destinde un pic, îl privea pe Leo pe furiş. Ce rol i s-ar fi potrivit? Ar fi fost un Hamlet bun, dar acest personaj mai mult visează decât acţionează. Sau poate Romeo, un Romeo care şi-ar fi spart nasul căzând din balcon.

Încercă să-şi înăbuşe râsul, prefăcându-se că tuşeşte. Încercarea nu-i reuşi însă, pentru că Leo o întrebă în pauză, în timp ce erau la bar:

— De ce râdeai?

— Încercam să mi te închipui într-un rol din Shakespeare, răspunse ea nepăsătoare.

— Care?

— Poate Hamlet…

— Personajul ăla sinistru?

— Nici tu nu zâmbeşti mai mult, îl ironiză ea.

— Nu, ai dreptate, admise el, surâzând.

— Eventual Romeo, dacă ar fi căzut de la balcon, continuă ea, veselă.

— Sau dintr-un copac? Nu, nu mă văd în rolul lui Romeo.

— Şi să mori din dragoste? exclamă ea, cu o voce teatrală. Dacă mă gândesc mai bine, nu, nu Romeo.

— Nu, dar ţie rolul Rosalindei ţi se potriveşte perfect. Era un compliment; Rosalinda, eroina lui Shakespeare, cea mai cunoscută şi mai fascinantă.

— Crezi c-aş putea să trec drept băiat?

Croiala bustierei nu lăsa nicio urmă de îndoială asupra feminităţii sale.

— Nici chiar din spatele lojelor, glumi el.

Râdeau amândoi, când îi întrerupse o tânără femeie:

— Ce te amuză atât, dragul meu Leo? Necunoscuta care se apropiase de Leo îi puse mâna pe umăr. Părul mlădios şi foarte blond încadra o faţă regulată. Părea că nicio grijă nu umbrise vreodată fruntea-i netedă şi albă. Purta o rochie de mătase, în dungi gri şi albastre. Frances se gândi imediat că, împreună, par unul din acele cupluri superbe, ce apar în reclamele din revistele care fac publicitate produselor de lux.

O antipatiză imediat pe tânăra femeie. Necunoscuta o privea cu ostilitate, cu un surâs sardonic pe buze.

— Ţi-o prezint pe Judith Warring, spuse Leo. Judith, Frances Reynolds.

— Tânăra din magazinul de artizanat? se interesă Judith.

De unde ştia? Cine putea fi? se întrebă Frances. Judith o măsura din cap până în picioare.

— E creaţia ta, fusta?

— Bineînţeles, răspunse Frances zâmbind. Şi cele două

perle din urechi, eu le-am adus din adâncuri.

Judith schiţă un surâs forţat.

— Ce inteligentă eşti!

Făcu un gest spre Leo, care continua să rămână imperturbabil.

— Cu toate astea, vei avea nevoie să fii inteligentă, conchise ea.

Cu aceste cuvinte, Judith se alătură grupului de prieteni, care o aştepta.

— Nu-i greu de ghicit ce-mi reproşează, prezenţa mea aici, aruncă Frances.

În aparenţă indiferent, Leo se mulţumi să ridice din umeri. Frances se întrebă ce ar putea să-l pună pe acest bărbat într-o situaţie jenantă; fără îndoială, nu o prietenă geloasă precum Judith.

— Şi cine e?

Frances ar fi adăugat „drept cine se crede să denigreze magazinul de artizanat?”. Dar pauza se terminase; se ridică să o însoţească în sală, fără să răspundă.

La sfârşit, o revăzu pe Judith în mulţime, cu o capă de vizon pe umeri. Veritabil, era convinsă. O astfel de femeie nu se putea mulţumi cu imitaţii.

Făcu un gest de salut cu mâna învelită într-o mănuşă albă, şi Frances îi zâmbi cât putu de graţios. În maşină, îl întrebă:

— Vrei să bei o cafea, la noi?

— Unchiul te aşteaptă atât de devreme? Am rezervat o masă la restaurant.

— Minunat! Bine, de acord.

Dar trebuia să-l anunţe pe unchiul Ted. Cum să facă să-l sune, să-l anunţe că va întârzia? Poate de la restaurant?

— Unde mergem? îl întrebă.

Îi pomeni de un han din preajma oraşului, situat cam la cincisprezece kilometri distanţă.

— Pot să conduc eu, dacă vrei, propuse Leo.

— Nu-ţi place să fii condus?

— Nu.

— O reacţie tipic masculină.

Se aştepta la o remarcă despre femeile la volan.

— Conduci foarte bine, răspunse.

— Dar preferi să te simţi la conducere, nu? constată ea. Nu se gândise doar la maşini când făcuse această constatare. Se strecură pe locul de lângă şofer şi deschise portiera acestuia. Dar propria sa viaţă nu o va lăsa pe mâinile altuia. Era obişnuită să-şi aleagă singură drumul în viaţă.

Bujorul nu era uşor de manevrat, mai ales în ce priveşte mersul înapoi. Dar îl lăsă să se descurce singur. Cu blândeţe şi eficienţă, o puse în funcţiune şi porniră.

— Şi cu ce se ocupă Judith? îl întrebă.

Această întrebare o frământa încă, spre propria ei surprindere.

— Cu ce se ocupă? repetă Leo.

— Vreau să spun, care este meseria ei, profesia?

— Creează motive pentru tapete şi ţesături.

— Pare interesant… Locuieşte aici?

— Majoritatea timpului.

Un expert în opere de artă şi o creatoare de modele ar forma un cuplu foarte armonios. Aveau şi alte lucruri în comun, şi Frances murea de curiozitate să le afle. Niciodată nu o interesaseră legăturile altora. O întrebare îi ardea buzele: „Când aţi petrecut ultima seară împreună?” Chiar dacă nu putea s-o spună cu voce tare, acest gând nu o părăsea.

— Au auzit spunându-se că nu te interesează doar tablourile, reluă ea. Am fost sfătuită să fiu atentă, dacă nu vreau să fac parte din colecţia ta.

— Cine te-a prevenit, o întrebă el, amuzat, Gerald?

— De ce tocmai el?

— Pentru că el face deja parte din colecţia ta.

— Sper că nu, spuse ea serios. Eu nu sunt o colecţionară.

O privi cu un zâmbet uşor.

— Nu? După spusele lui Ted, ai lăsat multe inimi frânte în Yorkshire.

De ce îi povestise unchiul Ted? N-ar fi crezut niciodată că va proceda aşa; o considera pe Frances irezistibilă, şi o descrisese probabil ca pe o seducătoare.

— În niciun caz să nu-i dai crezare. Nici nu vreau să ştiu ce ţi-a povestit, dar nu da importanţă!

— N-ai venit aici ca să scapi de ultimul pretendent, pentru că insista să vă căsătoriţi?

— Unchiule Ted, în seara asta o să-ţi otrăvesc ceaiul. Dar, spune-mi, nu aveaţi alte subiecte de discuţie?

— Eşti cel mai drag subiect de conversaţie al lui.

— Cred că te-a plictisit îngrozitor. Te rog să mă scuzi.

— Nu te scuza. A fost instructiv.

Glumele astea puteau deveni jenante, iar ea dorea să afle mai multe despre Leo.

— Adevăratul motiv pentru care sunt aici este altul. Eram, şi sunt în continuare, foarte îngrijorată pentru unchiul meu.

— N-ai niciun motiv, o linişti el.

Mai târziu, regretă că nu-i ceruse mai multe amănunte dar, atunci, răspunsul său o liniştise.

Hanul, situat într-un cadru fermecător, era, de trei generaţii, administrat de aceeaşi familie. Leo avu parte de o primire foarte călduroasă. Cine-l însoţise oare ultima oară? se întrebă Frances.

Unchiul Ted tocmai se pregătea de culcare când îl sună Frances. Era, bineînţeles, de acord.

Cina fu una dintre cele mai plăcute. Leo conversa strălucitor şi amuzant, şi ea se abandona atât farmecului companiei, cât şi deliciilor culinare. Discuţia animată, întreruptă de râsete, nu încetă o clipă toată seara.

Bujorul nu-i puse lui Leo nicio problemă la pornire.

— Ce onoare, remarcă ea. Nimănui nu i-a mai făcut-o, cu excepţia mea.

— Îţi sunt recunoscător. O să ţi-o împrumut pe a mea, o dată.

— O să mă laşi s-o conduc?

— O să încerc să scap de prejudecăţi, pentru o scurtă plimbare.

— Dar eu le-am uitat pe ale mele! exclamă ea. Această afirmaţie lăsa să se înţeleagă că acum îl aprecia mult. Nu şi-ar fi refuzat un sărut de despărţire, la întoarcere, pentru că alungase din gândurile ei imaginea lui Judith în braţele lui Leo.

Deodată, după o mişcare bruscă, Bujorul se opri. Mai avea benzină, dar motorul nu pornea.

— O pană, constată el. Ghideaz-o tu şi eu o s-o împing pe marginea şoselei.

Ar fi fost periculos s-o lase pe drum. Pentru că hanul nu era departe, se gândiră să se întoarcă să telefoneze. Acest marş forţat pe distanţă scurtă n-ar fi fost neplăcut într-o noapte cu lună plină, dar acum, stropii de ploaie măruntă nu încetau să cadă.

Se alătură lui Leo, care ridicase capota.

— Maşina unei femei care rămâne în pană, ce noutate, glumi ea.

— Ai o lanternă? o întrebă el, cu răceală în glas. Găsi una, dar lumina foarte slab.

— Mă tem că nu este de foarte mare ajutor. Ce vrei să vezi?

— Dacă aş şti, răspunse el. Te pricepi la mecanică?

— O duceam mereu la un service şi n-am avut niciodată un astfel de incident. Bietul Bujor!

— Asta e! Să ne întoarcem la han înainte să închidă. Drumul părea că urcă la nesfârşit. La mijlocul drumului, Frances încercă să scuze slăbiciunile Bujorului. Cu un surâs,

Leo îi reduse la tăcere scrupulele, şi încercă să o îmbărbăteze.

Încurajaţi de ideea focului din şemineu care îi aştepta, înaintau cu paşi mari. O ţinea de braţ, şi ea se imagina deja lăfăindu-se într-un fotoliu larg. Dar de ce să nu închirieze două camere?

Un camion trecu, obligându-i să se strângă unul în altul, spre marginea drumului. Se trezi ghemuită în braţele lui.

— Nu-i cade bine vestei tale de catifea, remarcă ea, zâmbind.

— Dar fusta ta proaspăt ţesută?

— Cred c-o să intre la apă!

Fusta lungă şi udă o împiedica să înainteze şi, când ajunse la han, era complet epuizată. Uşa se deschise rapid, şi Frances deveni subiectul tuturor îngrijirilor, ca şi cum ar fi fost amândoi victimele unui accident.

Un grog o încălzea în timp ce Leo îi povestea proprietarului aventura. Apoi, veni lângă ea.

— O să sosească un taxi, o anunţă el.

Un taxi, ce soluţie evidentă! Nu se gândise, iar mâine cei de la service vor veni să-i depaneze Bujorul…

O uşoară dezamăgire îi apăru pe chip. Ar fi fost plăcut să rămână la han până a doua zi.

Leo refuzase propunerea hangiului de a-i găzdui peste noapte. Propunerea de a se întoarce cu taxiul se dovedea mai raţională. Dar să te bucuri de căldura focului şi de o cameră primitoare, să scapi de hainele ude, era o perspectivă reconfortantă…

Taxiul nu sosi imediat, şi Frances simţea cum i se închid ochii. Fusese o zi lungă. Ar fi preferat să rămână să doarmă şi să se întoarcă a doua zi la Stratford.

— Ţi-au propus să rămânem, nu? îl întrebă ea.

— Bineînţeles!

— Şi de ce să nu acceptăm? O s-adorm dacă nu soseşte

mai repede taxiul.

— Mai aşteaptă câteva minute, o rugă el, zâmbind. Prefer să te aduc înapoi acasă noaptea asta. Cred că unchiul Ted respectă principiile de modă veche.

— I-am telefonat. În plus, unchiul nu mă supraveghează iar eu nu respect principiile învechite.

Căscaturile o împiedicau să vorbească. Adormi, în cele din urmă. Somnul o cuprinsese imediat în acea atmosferă călduţă şi liniştită, şi, când se trezi, îl descoperi pe Leo lângă ea.

Ultima sa frază îi reveni brusc în minte. Leo o înţelesese, poate, greşit. În orice caz, era prea obosită pentru a corecta această neînţelegere.

Sosirea taximetristului fu aproape o uşurare. Anumiţi bărbaţi ar fi interpretat ca o butadă remarca ei. Ar fi fost stânjenitor să-i explice, acestui bărbat cinic şi rafinat, cine era ea. Şi, în adâncul inimii, Frances respecta principiile demodate.

Capitolul 5

Farurile taxiului iluminau şoseaua, şi Bujorul apăru în bătaia lor ca o masă informă, în apropierea unui desiş.

— Sper că n-o să creadă nimeni că este o maşină abandonată, spuse, trist, Frances.

— Nu este într-o stare atât de proastă, răspunse Leo, punând capul tinerei fete pe umărul său. Odihneşte-te, te trezesc când vom ajunge.

Închise ochii, şi se sprijini de el, fără să se mai gândească la nimic.

Taxiul se opri în faţa magazinului.

— Gata, am ajuns, o anunţă Leo.

— Adevărat? Dumnezeule, îmi pare rău…

— De ce?

— Am adormit. Nu este foarte politicos, nu?

— A fost o seară lungă.

— Da, mai lungă decât aş fi crezut, şi plină de neprevăzut, adăugă ea.

Scoase cheia din geantă, deschise poarta şi spuse:

— Mulţumesc mult, şi noapte bună!

Se ridică pe vârful picioarelor, şi-l sărută uşor pe obraz. Poate o va lua în braţe şi o va săruta… dar el a spus numai:

— Mulţumesc! O să fiu plecat până joi. Pot să trec seara?

— Da, bineînţeles! O să ne facă plăcere.

Intră în magazin în timp ce el se îndepărta şi, o dată ajunsă în vârful scărilor, îl auzi pornind maşina. Era trecut de miezul nopţii. Mâine trebuia să se trezească devreme, să sune la un service, şi să se spele pe cap.

Fără să facă zgomot şi fără să-l trezească pe unchiul Ted, se duse în baie şi se descotorosi de pantofii plini de noroi, şi de fusta udă.

Da, fusese o seară lungă şi plină de neprevăzut, cu Leo. Şi când, la sfârşit, îl sărutase pe obraz, simţise cum o trecuse un fior straniu. De ce îndrăznise? Ca să-l tulbure?

Ca să-l vadă cum îşi pierde stăpânirea de sine? Să-l provoace?

A doua zi dimineaţă, în timp ce îşi usca părul în bucătărie, unchiul Ted intră, uimit.

— M-a prins ploaia aseară, îl lămuri ea. Am rămas în pană cu maşina.

— O, Dumnezeule!

— Vrei să serveşti tu ceaiul? Este gata. Am plecat cu maşina mea, şi a trebuit să ne întoarcem cu un taxi. Trebuie să găsim un service s-o recuperăm.

— Ce păcat! Sper, cel puţin, că nu v-a stricat seara.

— Nu, deloc. A fost formidabil!

— Eram sigur, spuse el, mulţumit.

— Nu te ambala. Gândeşte-te mai bine la ce-ar zice mama dacă ar şti că am fost cu el la teatru!

Deşi glumeau, amândoi erau conştienţi că niciodată Isabel nu va admite o legătură amicală cu Leo. De altfel, cum să afle? Atât timp cât nu vine la Stratford, o parte din viaţa ei îi va rămâne necunoscută. Şi dacă, într-o zi, relaţia cu Leo va deveni mai serioasă, Frances i se va destăinui lui Jim, care ar putea s-o ajute, anunţându-i, cu tact, vestea.

Dar asta însemna deja să se gândească prea departe.

— Ne-am întâlnit la teatru cu Judith Warring. Par să fie vechi prieteni… O cunoşti?

— Nu, nu chiar, spuse unchiul Ted. Ştiu că se ocupă de decoraţiunile interioare pentru Sholto.

— O firmă foarte şic! exclamă Frances, întorcându-se. Unchiul Ted se pregătea să ia micul dejun. De câteva zile, părea să mănânce cu mai multă poftă.

— Da, şi în plus, aparţine tatălui ei.

— Ei bine! Iată cum poţi să-ţi asiguri un început bun în viaţă, răspunse ea, zeflemitor.

În fond, era nedrept. La urma urmei, Judith Warring putea fi o decoratoare foarte talentată, dar dacă mai era şi încântătoare şi, în plus, fata patronului, aceasta dovedea,

încă o dată, că lumea asta era prost rânduită.

— Să ştii că Leo e un bărbat cu mult succes. Începu unchiul Ted.

— Şi va exista întotdeauna o frumoasă Judith care se va învârti în jurul lui, termină ea. Dar, ia spune-mi, ce i-ai povestit despre mine?

Se aşeză lângă el, şi-şi umplu o ceaşcă de cafea.

— O, nu mare lucru…

— I-ai spus ceva în legătură cu Arthur? insistă ea. Că, de exemplu, am venit aici ca să scap de el?

— I-am spus doar că ai mult succes, îi explică el, mândru.

— Ei bine, suntem aşadar chit, comentă Frances. Dar, orice ar fi gândit unchiul Ted, Judith Warring aparţinea într-o mai mare măsură, universului său.

Fu exact ceea ce-i declară, rece, Gerald, în cursul aceleiaşi dimineţi. Veni în jurul orei unsprezece şi o întrebă:

— Mai este cafea caldă?

— Sigur, răspunse Frances.

În timp ce unchiul Ted arăta clienţilor nişte obiecte, Frances se duse în birou şi pregăti trei ceşti de cafea, sperând că Gerald nu va începe iar s-o chestioneze.

— Şi cum a fost aseară? întrebă el.

— De unde ştii?

— Zvonurile circulă repede aici!

— Oricum, nu era un secret.

— Dar n-am spus asta. Am întrebat doar cum a fost aseară.

— Foarte bine, până când am rămas cu maşina în pană.

— În pană? Triumphul lui Leo? Incredibil!

— Nu, maşina mea.

— A ta? Dar unde aţi fost, la restaurant?

— Cum adică, unde? E un adevărat interogatoriu! exclamă ea, râzând.

— Poate, admise el cu francheţe. Dar eu te-am cunoscut

primul.

Nu trebuia ca Gerald să ia în serios prietenia lor, dar trebuia să-i menajeze orgoliul; se simţea, poate, frustrat că a văzut-o ieşind cu patronul. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi muncit în acelaşi loc, gândi ea.

— Suntem prieteni buni, nu-i aşa? îl întrebă, pentru a se linişti.

— E caraghios, spuse el, luând ceaşca de cafea. Când mi-ai spus că nu-ţi place Leo, am pledat în favoarea lui. Poate ar fi trebuit să-ţi dau motivele potrivite pentru a veni în sprijinul părerii tale iniţiale.

— Ce motive? întrebă ea, repezit.

— Ei bine, de exemplu... fata cu care se va căsători, Judith Warring. Tatăl ei este proprietarul firmei de tapet Sholto.

— Am făcut cunoştinţă aseară, spuse Frances, pe un ton foarte detaşat. Dar nu s-a discutat despre căsătorie.

— Sunt multe femei în viaţa lui Leo, insistă Gerald. Dar Judith va fi, cu siguranţă, fericita aleasă.

— Ei bine, sunt convinsă că se vor înţelege de minune, spuse ea cu dezinvoltură.

Dacă erau logodiţi, Judith ar fi venit cu siguranţă aseară. Şi, cu toate astea, păreau atât de potriviţi, ca şi cum un computer ar fi selecţionat cuplul perfect.

Frances se aşeză pe un colţ al biroului, cu ceaşca de cafea în mână.

— Şi altceva? întrebă ea.

— Ăă... nimic.

Era a doua oară când ezita înainte de a răspunde, ca şi cum exista ceva mai rău. Frances îşi muşcă buzele, sfâşiată între curiozitate şi prudenţă. În cele din urmă, voia să ştie mai mult? Putea să aibă, oare, încredere în ceea ce-i povestea Gerald?

— Mă întreb dacă unchiul Ted vrea cafea, spuse ea, deschizând uşa care dădea spre magazin.

Tocmai terminase de vândut şi dădea restul, în timp ce alţi clienţi aşteptau să fie serviţi. Îşi goli, dintr-o singură înghiţitură, ceaşca.

— Scuză-mă, spuse ea. Vânzarea merge aşa de bine acum...

— Şi nu-ţi doreşti asta?

— Cred că o s-o scoatem la capăt, răspunse ea, zâmbind.

— Da? spuse el, ca şi cum s-ar fi îndoit.

Frances puse capăt discuţiei, şi se duse la unchiul ei.

— Repede, cât mai este caldă, spuse ea, trecând prin faţa lui, după care se duse să servească un client.

Îi plăcea cu adevărat ce făcea, şi plăcerea, ca şi entuziasmul ei, erau molipsitoare. Clienţii găseau întotdeauna ceva şi plecau mulţumiţi de achiziţiile făcute.

Gerald traversă magazinul şi-i făcu semn cu mâna, spunându-şi că Frances părea epuizată. Era, într-adevăr, o fată frumoasă, dar, cu siguranţă, nu pentru Leo...

Ar fi vrut să o poată avertiza pe Frances, dar aceasta refuza să-l asculte. Şi ce altceva putea face, decât să zâmbească şi să pară că se interesează de munca sa?

Frances aşteptă cu nerăbdare ziua de joi. Marţi şi miercuri seara rămase acasă cu unchiul Ted, să pălăvrăgească. Erau, oricum, multe de făcut, atât în magazin cât şi în apartament. În momentul în care va fi mai sigură pe ea, îl va obliga pe unchiul Ted să-şi ia una sau două săptămâni de concediu, poate la Brighton, pe malul mării.

Îi cusu nişte pulovere – nu-i plăceau cele noi – scrise câteva scrisori, şi o sună pe mama ei pentru a o linişti. Când îi spuse cât este de fericită, Isabel îi ceru veşti despre Gerald.

Pentru mama ei, putea fi vorba despre fericitul ales, chiar dacă asta ar fi însemnat ca fiica ei să se stabilească la Stratford.

— Este foarte bine, mulţumesc, răspunse Frances.

— Ieşiţi împreună?

— Da, am fost la teatru.

Shakespeare nu era subiectul de conversaţie preferat al mamei sale, şi nu puse nicio întrebare, gândindu-se că, fără îndoială, fusese însoţită de Gerald. Dar cât timp va mai putea ascunde prezenţa lui Leo?

Joi dimineaţa, încă de când se trezi, Frances se simţi în plină formă, fără să ştie prea bine de ce. Se întinse în voie. Ce-i drept, cerul era cenuşiu, şi totuşi, în inima ei era soare. Seara urma să-l vadă pe Leo.

Se ridică din pat fredonând. Dar niciodată nu i se păruse că timpul trecea atât de greu. De la vârsta de şaptesprezece sau optsprezece ani existase întotdeauna câte un băiat în viaţa ei, şi mereu fusese nerăbdătoare înaintea unei întâlniri. Dar niciodată nu petrecuse o zi întreagă privind ceasul fără încetare şi încercând să-şi omoare timpul, ocupându-l cât mai mult cu putinţă.

Clienţii vedeau o tânără debordând de energie şi când se făcu ora şase, unchiul Ted păru surprins:

— A fost o zi bună, spuse el, sentenţios.

Închiseră magazinul şi Frances alergă sus, pe scări. Avea ce să pregătească pentru cină, dar nu ştia la ce oră va sosi Leo, şi nici ce urmau să facă pe urmă.

Întâlnirea nu fusese stabilită precis: Joi seara…” dar, în ultimele trei zile, avusese timp să analizeze impresia pe care Leo Alridge i-o făcuse. Nu încetase să viseze şi să se gândească la ce-i spusese, şi la ce făcuse. Se întreba cum vor trece, împreună, în etapa următoare, să se cunoască mai bine, şi să se simtă mai apropiaţi.

Se spălă rapid pe faţă şi îmbrăcă o pereche de blugi şi o cămaşă în carouri galbene şi albe. Pentru un moment, se gândise să îmbrace ceva mai elegant, dar trebuia să lase impresia că este o seară ca oricare alta, chiar dacă nu reuşea să-şi stăpânească bătăile inimii.

Unchiul Ted ştia că Leo urma să vină. În timp ce luau

cina, o întrebă din nou:

— Crezi că vine după ce mănâncă?

— Habar n-am.

Continuară să vorbească despre diversele evenimente din timpul zilei, şi unchiul Ted nu-şi dădu seama că stătea ca pe jar, fiind atentă la cel mai mic zgomot şi pândind soneria de la intrare.

Frances încercă să se concentreze asupra discuţiei, dar era imposibil! încercă să se ia singură în râs, dar fără succes. Dar unde-i dispăruse toată energia?

Leo nu sună, ciocăni la uşa dinspre galerie.

— Sper că nu este Gerald, murmură Frances.

— La ora asta? M-aş mira. Este aproape ora opt, răspunse unchiul Ted.

Se ridică şi se îndreptă spre coridor, calmă, repetându-şi fără încetare: „Niciodată, niciodată, nu am simţit aşa ceva. Dar niciodată nu m-am dus să deschid o uşă ştiind că persoana pe care doresc să o văd mai mult ca orice pe lume se află în spatele ei, şi că trebuie doar să deschid”.

Îi fu greu să desfacă zăvorul, atât de tare îi tremurau mâinile. Era acolo şi o privea, zâmbindu-i.

— Te aşteptam, spuse ea.

— Foarte drăguţ.

Intră şi se treziră unul în braţele celuilalt. O sărută, tandru şi neafectat. Apoi, traversând coridorul, o întrebă despre maşină.

— Nu a fost nimic grav, s-a înecat carburatorul, şi cei de la service mi-au spus că ar fi trebuit, poate, doar să apăsăm mai tare pe accelerator, îi explică ea.

— Vom şti data viitoare…

— Şi cum a fost călătoria?

— Destul de bine. Şi vânzările voastre?

— Foarte bine, mai ales astăzi.

Când intrară în sufragerie, unchiul Ted îi întâmpină cu ochii strălucitori şi cu un surâs larg pe buze. În seara aceea,

Frances se ghemui pe sofa şi încercă să-şi dea seama ce-i plăcea atât de mult la Leo: farmecul său fizic sau inteligenţa sa remarcabilă? Era acolo, aşezat în faţa ei, pe fotoliu, aproape nemişcându-se, tot ce putea fi mai diferit de ea. Fără îndoială, de aceea o atrăgea atât de mult.

Era greu să nu se gândească la faptul că persoana ei îl interesa, deoarece în săptămânile care urmară, întâlnirile se succedară într-un ritm rapid. Nu erau chiar de nedespărţit, dar Frances nu vedea cum ar fi putut să se mai vadă cu o altă femeie în măsura în care îi consacra ei întregul său timp liber. În plus, când se întâlneau din întâmplare, îşi dădea seama, din expresia prietenilor lui Leo, că n-o considerau o fată ca toate celelalte. O priveau cu atenţie şi, chiar dacă în mintea lor o comparau cu Judith, aveau grijă să nu lase să se vadă nimic.

Nu se mai întâlniseră cu Judith după acea seară memorabilă de la teatru. Leo avea un cerc larg de prieteni, şi totuşi păstra întotdeauna distanţa, ca şi cum avea un secret de ascuns.

Dar, din punct de vedere fizic, era foarte seducător. Şi Frances îl prefera tuturor bărbaţilor pe care îi cunoscuse, fără îndoială pentru că relaţiile lor erau încă foarte discrete. Dar simplul contact al mâinilor o înfiora. Şi nu cunoştea o mai mare plăcere decât să danseze în braţele sale.

Se va transforma relaţia lor într-o pasiune devoratoare? Dar, în conversaţiile telefonice cu cei de la fermă, povestea doar că nu se mai vedea cu Gerald, că a cunoscut alţi oameni.

Totuşi, mama ei nu era foarte liniştită. Arthur o vizitase şi-i vorbise despre scrisorile lui, care rămăseseră fără răspuns.

— Şi dacă Gerald nu te mai invită în oraş, ar trebui să mai aştepţi un pic, înainte să iei o decizie în privinţa lui Arthur, îi spuse mama ei, pe un ton plângăreţ. Ştii că are o situaţie bună.

— Şi eu am, dar nu-mi place Arthur, răspunse Frances.

— Dar nu dragostea este totul în viaţă.

— Este adevărat, admise Frances.

Ce rost avea să mai discute? Cum să-i explice că o căsătorie nu mai avea aceeaşi semnificaţie ca pe vremuri?

Frances voia să cunoască dragostea şi, până în acel moment, nu iubea pe nimeni, chiar dacă se simţea foarte atrasă de Leo.

În momentul când va renunţa la rezerva sa, când se va arăta mai vulnerabil, era sigură că se va îndrăgosti imediat de el.

Gerald îşi făcea apariţia din ce în ce mai rar, nu mai trecea nici măcar pentru o ceaşcă de cafea. Uneori, când aranja obiectele pe rafturi, venea să mai schimbe câteva cuvinte cu ea.

— Devii din ce în ce mai frumoasă, îi spusese ultima oară, şi ea izbucnise în râs.

— Fără îndoială, îmi prieşte climatul…

Expoziţia de pictură fusese deja vernisată în galerie, şi Frances decisese să arunce un ochi înainte de a fi închisă. Pe uşă se putea citi: „Expoziţia de pictură a artistei Florence Pizer”, această mamă de familie care îşi găsise vocaţia după ce-şi crescuse copiii.

Profitând de un moment mai liber din magazin, Florence se strecură în galerie. Tablourile erau expuse la parter, şi unele aveau deja menţionate mesajul „vândut”! Bravo, Florence! se gândi Frances. Leo îi spusese că se bucura de succes.

Mai era un cuplu de vizitatori, şi Frances rămase nemişcată, un moment, privind tabloul unui motănel cu ochii mov. „Îmi place mult tabloul ăsta. Aş putea să-l cumpăr”, îşi spuse ea.

În acel moment, Gerald îi puse mâna pe umăr.

— O! M-ai speriat! Nu ţi se pare drăguţ tabloul?

— Ba da, recunoscu el. Îl cauţi pe Leo?

— Nu, privesc tablourile.

— Pentru că nu este aici. Se întoarce mâine.

— Da, ştiu.

Îşi continuă plimbarea prin expoziţie cu Gerald, vorbind despre artistă.

— Frecventa un cerc de pictură pentru a-şi umple timpul, şi a descoperit că avea talent. Simplu.

— Ce bine ar fi fost dacă tatăl meu nu şi-ar fi dat seama niciodată că este un artist... spuse ea încet.

— De ce spui asta?

— Dacă n-ar fi simţit nevoia de a picta, nu ne-ar fi părăsit şi poate n-ar fi murit... Chiar dacă ar fi fost un geniu, aş fi preferat să-l ştiu fericit.

— Şi tu? Eşti fericită?

— Da, răspunse ea fără ezitări. Foarte fericită!

— Eram sigur. Ascultă, dacă te-aş invita la o cafea?

— Mulţumesc, dar trebuie să mă întorc.

— Sunt convins că unchiul tău se poate lipsi de tine pentru zece minute.

Era pe punctul să-l refuze, dar nu voia să-l jignească pe Gerald.

— De acord. Să mai arunc o privire şi mă întorc.

Îl regăsi pe Gerald în biroul său. Singura şi unica oară când mai fusese acolo, a fost în ziua în care spărsese vaza.

— Am văzut că aveţi o nouă vază, remarcă ea. Tot o imitaţie?

— Da.

— Ştii că încă mai am coşmaruri? reluă ea, râzând. Gerald ignoră gluma.

Un tânăr intră cu două ceşti de cafea pe o tavă, şi-i surâse lui Frances.

— Mulţumesc, asta-i tot, răspunse sec, Gerald.

Cât era de nesociabil! se gândi ea. Luă o ceaşcă şi se servi cu lapte şi zahăr.

— S-ar spune că ceva te-a contrariat. Sper că nu eu…

Nu surâdea, rămăsese aşezat, cu ceaşca în mână, şi cu privirea întunecată. În cele din urmă, o întrebă:

— Suntem prieteni, nu?

— Da…

— Îţi mai aduci aminte ce ţi-am spus în legătură cu Judith?

— Da, şi?

— Ei bine, nu s-a schimbat nimic, afirmă el, brusc.

— Nu… nu te înţeleg. Vrei să spui că Leo şi Judith se vor căsători?

Gerald părea jenat. Îşi plimbă mâna în jurul gâtului, ca şi cum gulerul era prea strâns.

— Da, într-una din zilele astea, spuse el în cele din urmă.

— Atunci înseamnă că este foarte tolerantă, spuse domol Frances, pentru că Leo a petrecut mult timp cu mine în ultimele săptămâni.

— Da, ştiu. Şi ştiu şi de ce.

— A, da?

Oricum, voia să audă continuarea, aşa că era mai bine să ia totul cât mai calm cu putinţă.

— Evident că te iubeşte, continuă Gerald. Eşti o fată fermecătoare şi-i face plăcere să ieşiţi împreună. Dar asta face parte din afaceri, pentru el.

— Afaceri?

Gerald se aplecă spre ea, ca şi cum urma să-i spună un secret.

— Vrea să pună mâna pe magazinul de artizanat, şi are nevoie de semnătura unchiului tău.

— Dar, de ce? Plătim chirie!

— Nu mai e ca pe vremuri, când puteai să-i arunci în stradă pe chiriaşi. Şi, în plus, ar trebui să aştepte câţiva ani, iar el vrea magazinul acum.

— Dar în ce scop?

— Pentru a-şi mări galeria, presupun.

Unchiul Ted spusese că Leo îl ajută la magazin, dar că nu încerca să-l închidă. Gerald presupunea că Leo voia să-şi mărească galeria. Unde era adevărul?

— De ce îmi povesteşti toate astea? îl întrebă ea, cu brutalitate.

— Pentru că ţin mult la tine.

— Mulţumesc, murmură ea ironic, în timp ce el continuă:

— Ar putea fi o supoziţie corectă. Leo nu vrea să-l afecteze pe plan financiar pe bătrânul Ted, iată de ce încearcă să te atragă de partea lui. Din păcate, tu iei lucrurile mult mai în serios.

Ce ştia el? Leo nu era genul care să vorbească oricui despre viaţa sa particulară, cu atât mai puţin lui Gerald.

— Ştii, continuă el, înainte de orice, este un om de afaceri. Nu cunosc pe nimeni pe care să-l respect mai mult. Un tip formidabil. Dacă aş avea cea mai mică problemă, ştiu că m-ar ajuta. Şi cu toate astea, n-am nici cea mai mică aşteptare în ceea ce priveşte sensibilitatea lui. De când ne cunoaştem, nu l-am văzut niciodată să acţioneze înainte de a face cele mai minuţioase calcule.

Gerald era, de fapt, pe cale de a-i demonstra că Leo era un om rece şi nemilos. În primele zile de la sosirea ei aici, ar fi fost perfect de acord cu această judecată, dar acum era imposibil de acceptat.

— Şi o groază de femei se învârtesc în jurul lui, Frances, îi spuse Gerald cu o voce mohorâtă. Nu e nevoie să-ţi precizez că sunt unele care chiar se târăsc la picioarele lui. Dar el ştie totdeauna exact ceea ce face.

Asta era tot ce avea să-i spună. Arăta atât de jalnic şi de prăbuşit, pe scaunul său, în spatele ceştii de cafea răcită.

— Pot să-l întreb despre povestea cu magazinul?

— Dacă o faci, se va supăra pe mine, răspunse Gerald, ca şi cum ar fi regretat mărturisirile făcute. De ce nu vorbeşti mai bine cu unchiul tău, şi să nu mă amesteci pe mine?

— Da, aşa mă gândeam şi eu, spuse Frances.

De ce să vorbească despre indiscreţiile lui Gerald? De ce să-l pună într-o situaţie jenantă? De ce să rişte să-l facă să-şi piardă slujba?

Totuşi, nu fu nevoită să-şi întrebe unchiul: chiar înainte de ora de închidere a magazinului, un reprezentant veni să-i propună o serie splendidă de produse de olărit. După atitudinea unchiului său, îşi dădu seama că nu avea nici cea mai mică intenţie să abandoneze afacerea. Făcea previziuni pentru vânzările pe anul următor şi încheiară un contract, urmând ca livrarea să se efectueze în toamnă.

Mai târziu, în timpul cinei, îi vorbi despre expoziţia de pictură.

— Nu sunt foarte scumpe tablourile, spuse. Mai ales unul, cu un motan, pe care mi-ar plăcea să-l cumpăr. Te-aş ruga să te duci să-l vezi, şi să-mi spui ce crezi.

Unchiul Ted îi promise.

— Cât de mult spaţiu are în galerie! Nu par să fie foarte strâmtoraţi… începu ea.

— Da, aşa este, admise unchiul Ted.

— Ar putea oare să ne acorde mai mult spaţiu, continuă ea zâmbind, pentru toată marfa pe care o avem în stoc…

— O, ştii… cred că are nevoie de tot spaţiul de care dispune. Şi, în plus, Leo consideră că împărţirea este echitabilă.

Se linişti. Nu se punea problema să se lărgească galeria şi să fie afectat magazinul, altfel unchiul Ted n-ar fi fost atât de calm. Aşadar, Gerald se înşelase.

Nu c-ar fi minţit intenţionat, dar se înşelase în privinţa intenţiilor lui Leo. Avea chef să-i spună:

„Îl cunosc pe Leo mai bine ca oricine. Nu este mereu atât de rece şi de calculat, şi nu cred că-l interesez doar pentru bani”.

Ştia asta din modul în care o privea şi o atingea. Era, bineînţeles, întotdeauna foarte rezervat, dar, de trei săptămâni, nu fuseseră niciodată cu adevărat singuri, decât

atunci, în maşină. Iar mâine seară…

— De ce nu mănânci? o întrebă unchiul Ted.

— Mă gândeam la acel tablou…

Mâine seară urma să ia cina la Leo acasă. Nu mai fusese niciodată la el… Vor fi singuri, fără îndoială… îi va face poate, avansuri…

În astfel de situaţii, ştiuse mereu să-şi păstreze capul limpede. Iar Leo era prea rafinat pentru a o forţa. Dar, după cele spuse de Gerald, avea o nevoie aproape primară de a afla dacă Leo era capabil să se piardă cu firea, măcar pentru o clipă.

Poate că voia să-şi probeze că însemna ceva pentru el, să-l oblige să accepte că avea enorm nevoie de ea, să-l oblige să-i spună: „Nu pot să trăiesc fără tine, te iubesc!”

Capitolul 6

Frances se simţea uşurată. Hotărâse ce atitudine să adopte în seara următoare. Chiar dacă nu lăsase să se vadă, declaraţiile lui Gerald o afectaseră.

Ştia că Leo dorea să o vadă. Îi plăcea compania ei. Trebuia, deci, să fie mai inaccesibilă, să-l facă să aştepte. Altfel, ar considera-o o pradă uşoară. Dar, la urma urmelor, putea fi amuzant să flirteze un pic, nu?

Se pregăti cu mare grijă, pentru că trebuia să fie irezistibilă. Alese o rochie vaporoasă, ca şi cum s-ar fi dus să danseze: la baza gâtului încreţită, cu mânecile bufante, într-un degrade de tonuri pastel, care-i scoteau în evidenţă frumoşii ochi verzi. Era cea mai romantică ţinută pe care o avea.

Îşi perie îndelung părul, şi, după ce se parfumă uşor, zâmbi imaginii care o privea din oglindă. Cine ar fi crezut că într-o zi se va farda în felul ăsta pentru a seduce un bărbat? Nu, voia doar să-l determine să recunoască faptul că reprezenta ceva pentru el.

— Eşti încântătoare, micuţa mea, o complimentă unchiul Ted.

Îi vorbea ca tatăl ei vitreg. Frances era obişnuită să fie admirată de bărbaţi. Doar tăcerea tatălui ei, după ce a plecat, o rănise profund.

— Îmi place mult rochia ta! spuse Leo, când veni s-o ia.

— Şi mie, de aceea mi-am pus-o, spuse ea, vesel. Râse, părând fericit că o vedea, şi, o dată în plus, îl găsi extrem de seducător.

Existaseră, bineînţeles, alte femei în viaţa lui, nu avea nevoie pentru asta de confidenţele lui Gerald. Poate chiar dintre persoanele pe care i le prezentase... dar Judith? Ce era între ei? Şi dacă s-ar amuza să-l întrebe acum? Dar chiar voia să afle care-i sunt intenţiile?

Se simţea bine în maşină. Erau împreună, la adăpost de

lumea exterioară. Leo se întorsese de la Roma. Frances vizitase mai de mult oraşul, cu un grup organizat; îşi comparară impresiile. Apoi vorbiră despre magazin, şi Frances menţionă comenzile pe care unchiul său le făcuse pentru anul următor, dar el nu spuse nimic care să pună sub semnul întrebării proiectele din anul în curs.

Drumul care ducea spre insulă urma meandrele râului, umflat de apele ploilor. Garajul, construit sus, pe mal, era un fost grajd amenajat şi, la primul etaj, luminile erau aprinse.

— Cine locuieşte acolo? întrebă Frances.

— Un cuplu de paznici. Vino repede!

Începea din nou să plouă. Alergară până la podeţul de lemn încadrat de sălcii plângătoare, din care o mare parte erau inundate, apoi o luară pe cărarea care traversa o mică pădurice. În spate se întindea o peluză largă, cu ronduri de flori, şi, în spate, se ridica conacul familiei Alridge.

Era o clădire impozantă din secolul al XVIII-lea, cu trei etaje, destul de elegant, şi Frances era nerăbdătoare să-i descopere interiorul. Rămase nemişcată sub portic, în timp ce Leo deschidea şi dezactiva sistemul de alarmă.

Intrând în hol, descoperi o scară mare. Un tapet verde bronz acoperea podeaua şi treptele. Pereţii şi lambriurile erau vopsiţi în alb, iar porţile în maron glacé. Peste tot, privirea întâlnea tablouri. Pentru că începea să se întunece, Leo aprinse luminile. Totul părea atât de liniştit!

Îşi scoase paltonul.

— Scuză-mă, spuse el. Nu am personal, pentru moment.

— Ce casă mare pentru o singură persoană!

— Nu, îmi serveşte de vitrină. Vând la fel de multe tablouri aici, ca la galerie, asta-i tot.

Păcat, îşi spuse Frances, pentru că era atât de frumos decorată, încât te îmbia să locuieşti aici.

În salon, admiră oglinzile, covorul persan, şi canapeaua largă şi modernă.

Tapiserii lungi fuseseră alese cu grijă pentru a pune în valoare motivele covorului persan, şi Frances se întrebă dacă acestea fuseseră create de casa Sholto, poate chiar de către Judith…

Era uşor să ţi-o imaginezi pe Judith în acest decor, în calitate de stăpână graţioasă a casei. Totul era aici atât de bine ales, atât de călduros! încercă să nu se mai gândească la toate femeile, care, poate, s-au perindat prin aceste încăperi. Se aşeză comod într-un fotoliu, pentru a savura un sherry, în timp ce Leo dădea un telefon. Reveni peste cinci minute, şi se scuză:

— Îmi pare rău! Afacerile…

— Dar, te rog…

Trebuia să-i dea crezare? Camera o dusese imediat cu gândul la Judith, la râsul şi la manierele sale elegante. Acum, era sigură; locul ăsta constituia cadrul ideal pentru această femeie.

În comparaţie cu salonul, sufrageria era mică, şi mai degrabă intimă. Focul ardea în şemineu. Tacâmurile pentru două persoane erau aranjate, iar mâncarea era ţinută la cald pe o măsuţă cu rotile. Şi aici, tapiseria părea că provine de la Sholto.

Leo aprinse lumânările, şi Frances exclamă zâmbitoare:

— Ca într-un basm; călătorul obosit intră pentru a se adăposti de furtună, şi totul este pregătit pentru a-l primi, aranjat de mâini invizibile.

— Mereu a fost aşa, spuse Leo.

Cina era alcătuită din carne de vită la grătar, cu legume şi vin roşu. A urmat apoi un platou de brânzeturi şi fructe. La lumina focului şi a lumânărilor, cina fu delicioasă.

Frances fu cea care animă conversaţia. Leo o întrebă despre viaţa ei în Yorkshire, şi ea-i povesti o sumedenie de anecdote amuzante despre obiceiurile, prietenii şi momentele plăcute petrecute acolo.

— Dar acum rămâi aici? întrebă el.

Lui Frances i se păru că sesizează o umbră de neliniște în vocea lui.

— Cred că da.

— Foarte bine! o aprobă el.

— Crezi?

Îl privi cu ochii ei mari şi verzi, şi cu inima bătându-i. Îi va spune oare de ce voia ca ea să rămână? în loc de asta, îi propuse zâmbind:

— Mergem să bem cafeaua în salon?

— Cu plăcere.

Aşează pe măsuţă tava cu ceştile şi paharele de coniac, şi se aşezară comod pentru a continua discuţia. Mai apropiaţi, vorbeau pe un ton scăzut. Aplecându-se s-o servească, o atinse uşor, şi Frances simţi cum o trec fiorii.

Vorbiră despre unul din tablourile din salon, dar într-un mod superficial, pentru că niciunul nu-l privea cu atenţie. Se priveau în ochi şi Frances simţea cum i se pune un nod în gât.

— Eşti foarte frumoasă! remarcă Leo, deodată.

— Mi se spune asta, de obicei, murmură ea.

Nu era prima oară când auzea acest compliment, dar era profund mişcată.

— Pentru că aşa este, răspunse el.

Îi întâlni privirea, mai albastră ca cerul şi plină de dorinţă. Închise ochii şi simţi buzele lui unindu-se cu ale sale, o gură lacomă, care o umplea de plăcere. Urmară apoi sărutări pe gât, pe pielea fierbinte, şi întregul ei corp fremăta ca un foc puternic, care aprinde ferigile într-o zi de vară.

În acel moment îi auzi vocea, ca şi cum ar fi venit de departe, cuvinte dulci care păreau că se apropie încetul cu încetul de ea.

— Ştii ce urmează să faci?

Avea o voce mângâietoare, amuzată, poate? Deschise ochii, şi, brusc, focul se stinse. „Eu, nu, îşi spuse ea, dar tu,

da. S-a întâmplat ceva cu mine de data asta, cred că am înnebunit”.

Se ridică brusc, şi se îndepărtă. Îşi duse mâna la sâni, ca şi cum încerca să-i protejeze de privirea lui.

— Am avut impresia că nu mai ştiai. Începu el. Frances nu putea să-l privească în ochi. De-abia se atinsese de paharul ei, dar el încerca să-i explice că era din cauza vinului şi a coniacului. Dacă ar fi fost adevărat! Dar nu, prezenţa lui o făcuse să-şi piardă capul.

Înţelegea totul, acum. Gerald avea dreptate. Leo căutase să-i trezească dorinţa, care nu avea nimic de-a face cu sentimentul dragostei. Pentru el, nu era decât o altă fată. Unchiul Ted ieşise din joc dar, în acest moment, ar fi putut fi surprins de atitudinea lui Frances. Leo, dimpotrivă, ştiuse să se stăpânească şi să se comporte ca un gentelman.

Îi turnă lui Frances o altă ceaşcă de cafea. Credea, fără îndoială, că se lăsa întotdeauna dusă de val după două înghiţituri de alcool.

— Ţi-e mai bine? întrebă el, atent, întinzându-i ceaşca.

— Mulţumesc!

Fără să mai aştepte, luă o înghiţitură atât de fierbinte, încât îi dădură lacrimile.

— Nu te supăra, spuse el.

Era, cu siguranţă, un sfat bun, şi pe viitor se va strădui să-l urmeze. Nu mai voia să audă niciodată vorbindu-se despre acest bărbat.

— Cred că aş vrea să mă întorc, şopti ea.

Leo se ridică imediat, ca şi cum se grăbea să o vadă plecând. Nu o umilise destul? Atunci, strigă:

— Nu-mi place deloc de tine! Am venit doar pentru a-l face pe unchiul Ted să creadă că ne înţelegem bine.

Cuvintele avură aceleaşi efect ca o ceaşcă de cafea în plină figură, şi Frances îşi dădu repede seama că reuşise să-l atingă. Faţa i se crispase, dar îşi reveni foarte repede:

— Ei bine, eşti o nepoată foarte ascultătoare.

— Îmi pare rău pentru toate eforturile pe care le-ai făcut. Îţi mulţumesc pentru cină, adăugă ea, mecanic.

— A compensat o parte din eforturile tale…

Se duse să-i aducă paltonul. Se gândi, atunci, că n-ar fi trebuit să-i spună vorbele alea. Chiar dacă pe jumătate sinceră, reacţia ei fusese stupidă. Nu se punea, însă, problema să-şi ceară scuze. N-o va mai invita niciodată în oraş, şi aşa va scăpa, în sfârşit, de el.

Luă paltonul, şi se îmbrăcă singură. Ploua încă. Fără să schimbe vreun cuvânt, ajunseră la maşină, şi Leo deschise imediat radioul pentru a umple, parcă, tăcerea aproape tangibilă care îi despărţea.

Când ajunseră în faţa galeriei, Frances era în continuare la fel de furioasă, şi, în plus, o scârbea întreaga seară. O însoţi până la uşă. Frances se mulţumi să-i ureze noapte bună.

— Te descurci? o întrebă.

— Sigur că da!

După ce uşa se închise în spatele ei, începu să tremure, cu pumnii strânşi, aşteptând să-i audă maşina plecând. Nu era foarte târziu, şi se temea că unchiul Ted era încă treaz.

Seara fusese catastrofală, mai ales ultima jumătate de oră. Mai întâi, se pusese într-o situaţie ridicolă, apoi se comportase ca un copil răsfăţat.

Pentru prima oară de când sosise, îşi dorea să se întoarcă în Yorkshire, dar îi plăcea ce făcea, şi unchiul Ted avea nevoie de ea.

În plus, nu se punea problema să plece pentru că se înşelase în privinţa sentimentelor lui Leo. În orice caz, Gerald avea dreptate. Fiecare emoţie era calculată. Era incapabil să-şi exprime spontan întregul elan al inimii.

Îşi scoase, încet, frumoasa ei rochie romantică. Ce fiasco! Ea, care nu mai plânsese de la moartea tatălui ei, simţea cum lacrimile i se scurgeau pe obraji. Dar de ce era atât de copleşită?

Pentru că iubea un bărbat pe care ea îl crease, bucăţică cu bucăţică. Adevăratul Leo era cel despre care îi vorbise Gerald. Fără zgomote sau sughiţuri, continuă în tăcerea nopţii să-şi plângă visul spulberat.

A doua zi se trezi devreme. Nu dormise foarte bine. Trebuia să se facă utilă în această dimineaţă. Şterse praful în salon şi curăţă legumele pentru cină şi, când unchiul său coborî, era deja pregătită, machiată, şi citise jumătate din ziar.

— La ce oră te-ai trezit?

— În zori, răspunse ea, zâmbind.

De fapt, abia dacă dormise vreo două ore. În timp ce-i servea ceaiul, simţea că unchiul o studia.

— E totul în regulă? o întrebă, la fel ca Leo seara trecută.

— Sigur că da!

— Nu prea pare.

În orice caz, mai devreme sau mai târziu va afla adevărul, îşi spuse ea. Luă o înghiţitură de ceai pentru a câştiga un pic de timp de gândire, şi spuse, pe un ton uşor indiferent:

— Cred că de azi înainte n-o să mă mai văd aşa de des cu Leo.

— Da? De ce?

— Am avut o mică discuţie, ieri seară. În cele din urmă, n-avem mare lucru în comun. Asta-i tot.

Se ridică şi se îndreptă spre bucătărie. Pentru unchiul său, era clar că Leo îi făcuse avansuri.

— Ştii, sunt de părere că trebuie să-ţi alegi singură prietenii. Poate că Leo are un pic prea multă experienţă pentru tine.

Pentru o clipă, fu tentată să-i răspundă că nu mai este un copil. Se abţinu însă. Venise aici să aibă grijă de unchiul ei şi, în acest moment, acesta părea că poartă pe umeri întreaga lume. Reveni şi se aşeză lângă el, explicându-i calm:

— Te rog să nu te îngrijorezi. Să ştii că n-a făcut niciun gest deplasat aseară. I-am spus doar că nu-l plac.

Dar pentru că voia să afle mai multe, continuă:

— Am înţeles că este personal interesat de magazinul de artizanat. Este adevărat?

— Aş putea să dau faliment mâine dimineaţă, spuse calm unchiul Ted.

— Dar cum? exclamă ea, neliniştită.

— Îi datorez foarte mulţi bani…

Frances ar fi trebuit să se uite în registrul contabil, în loc să se dedice în totalitate vânzării şi menajului, pentru că asta era adevărata ei meserie.

— De ce nu mi-ai spus nimic? îl întrebă ea.

— Da, poate ar fi trebuit, dar nu mi s-a părut necesar. Şi apoi, lucrurile s-au aranjat, mulţumită lui Leo.

— Doar pe plan financiar?

— Adică… deţine toate acţiunile. Ar putea decide totul, dacă ar vrea.

Gerald îi vorbise despre anumite acte pe care unchiul său le-ar fi semnat, dar niciodată nu şi-ar fi închipuit că unchiul Ted era complet la mâna lui.

— M-am gândit întotdeauna la tine pentru acest magazin, continuă el, şi credeam că, dacă te întâlneşti cu Leo, departe de mama ta şi de toate prejudecăţile ei, ai putea să lucrezi cu el.

— Sau pentru el. Murmură Frances.

Unchiul înţelese greşit, pentru că începu să se agite.

— Vrei să te întorci acasă, acum, când ai aflat adevărul?

— Vrei să spui că acum aparţinem cu totul lui Leo Alridge?

Unchiul Ted părea copleşit, dar Frances ştia că se comportase întotdeauna onorabil, respectându-şi principiile. Nu putea suporta să-l vadă în această stare şi declară, pe un ton pe care îl voia încurajator:

— Haide, că doar n-o să ne împingă la faliment! În orice

caz, nu atât timp cât eu mă voi opune!

— Nu, bineînţeles, dar totul ar fi fost mai uşor dacă v-aţi fi înţeles bine...

— Haide, termină de mâncat, şi apoi, dacă-ţi face plăcere, o să mă duc şi să mă scuz pentru comportamentul meu. A crezut, oricum, că am acţionat sub influenţa coniacului.

Unchiul Ted o privi recunoscător. Frances îl bătu uşor pe spate, zâmbind:

— În realitate, eram trează, iar Leo s-a comportat ca un adevărat gentelman, cel puţin asta pot să afirm.

— Dar ce e rău în asta?

— Nimic, bineînţeles. Dar nu-mi place, asta-i tot. Dar, dacă va trebui, voi lucra pentru el, pentru magazinul nostru, şi apoi, nu putem să-i lăsăm baltă pe acţionari, chiar dacă, de fapt, nu e decât unul.

Unchiul o recompensă cu un surâs larg. Frances se întreba cum îşi va găsi cuvintele pentru a-i cere scuze lui Leo: şi-ar da seama imediat că unchiul său a pus-o la curent cu situaţia. Un moment, se gândi chiar să-l sune, pentru a evita o întâlnire, dar în acest caz, în biroul său s-ar fi putut afla mai multe persoane. Era mai bine să fixeze o întâlnire...

Aşteptă ca Leo să-şi parcheze maşina, sună la galerie şi ceru să vorbească cu domnul Alridge. I se făcu legătura. Vocea îi era atât de încordată, încât nici Gerald n-ar fi recunoscut-o.

— Alo, Leo Alridge la telefon, spuse el.

— Ăă... sunt Frances... putem să ne vedem pentru câteva minute?

— Da, sigur.

Nu părea nici surprins, şi nici intrigat.

— Atunci, sosesc.

Îi ieşi în întâmpinare la intrarea în galerie, şi o conduse într-o încăpere plină de antichităţi, unde domnea o

atmosferă apăsătoare. Îi oferi un scaun, şi se sprijini de birou, ca şi cum intenţiona să aibă o conversaţie de scurtă durată.

— Presupun că unchiul tău ţi-a explicat de ce dorea să existe un anumit nivel de înţelegere între noi.

Frances simţi că roşeşte. Orice încercare de justificare devenea inutilă.

— Mi-a spus că l-ai putea determina să dea faliment, spuse ea.

— Ştie că n-o voi face.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi. Nu pierd nimic ajutându-l pe Ted.

— Sunt sigură, nu se putu ea abţine să răspundă. Aceeaşi impulsivitate, acelaşi mod de a vorbi fără să gândească, care o punea în situaţii imposibile!

— Îmi pare rău, continuă ea. Iartă-mă pentru aseară. N-ar fi trebuit să spun acele vorbe.

— Nu te mai gândi. Ted vrea să ne vadă asociaţi şi sunt convins că este posibil. Sentimentele personale nu au ce căuta în afaceri.

Era puţin probabil ca Leo să o aprecieze în afaceri.

— De ce mă invitai să ieşim? îl întrebă ea. Surâse, uimit, dar privirea sa rămânea de gheaţă.

— Pentru că eşti decorativă, spuse el, şi… amuzantă…

— Atunci, nici tu nu mă placi! exclamă ea, devenind, dintr-odată, rigidă, în scaunul pe care stătea.

— Ca să fiu sincer, micuţa mea, nu mi-a trecut niciodată prin cap.

Voise să afle adevărul, şi acum îl aflase!

— Despre asta nu mă îndoiam, replică ea. Ei bine, la revedere!

În momentul în care se pregătea să iasă, Leo îi aminti:

— Nu-l tulbura prea tare pe Ted. Nu e în forma sa cea mai bună.

Frances se întoarse imediat, neliniştită:

— Nu este bolnav, nu?

— Cred doar că are nevoie de odihnă. A muncit prea mult în ultimul timp.

Pentru Frances a fost o uşurare enormă, pentru că, dacă era vorba doar de asta, putea să-i fie de ajutor. Dar ce-l preocupa pe Leo, atunci? Banii pe care îi investise în afacere sau sănătatea omului la care ţinea? Poate că era, totuşi, capabil de sentimente, din când în când…

— O să încerc să-l conving să-şi ia concediu, promise ea. O să mă ocup eu de magazin. Ai accepta să-mi dai sfaturi, dacă va fi nevoie?

— Bineînţeles, este în interesul meu.

În acel moment se auzi telefonul sunând, şi Leo se duse să răspundă. După tonul vocii, îşi dădu seama că vorbea cu o femeie. De-abia scotea câteva cuvinte, ca de obicei, dar era vorba de o întâlnire pentru acea seară. Nu putea fi decât Judith. După ce termină de vorbit la telefon, se întoarse spre Frances:

— Da, cred că ar trebui să-l convingi pe Ted să-şi ia câteva zile de concediu. În afară de scurtele vizite pe care vi le-a făcut de Crăciun, nu s-a mai odihnit cu adevărat de ani de zile.

— Persoana care-i făcea menajul are acum o mică pensiune în apropiere de Brighton.

— Perfect!

— Dar crezi că o să mă pot descurca de una singură?

— Sunt sigur.

În timp ce ieşea, se întâlni cu Gerald. Ceva din privirea sa îi confirma presupunerea. Judith era cea care îl sunase.

— Totul e bine? întrebă el.

Ce ciudat: toată lumea îi punea aceeaşi întrebare în dimineaţa asta.

— Sigur! răspunse ea, după care adăugă, pe un ton scăzut: „Te-ai înşelat, nu are de gând să închidă magazinul. În orice caz, nu te îngrijora, nu i-am pomenit de conversaţia

noastră”.

— Mulţumesc! murmură el.

— În ce priveşte restul... ai avut dreptate, spuse ea, cu un zâmbet larg.

Se întoarse în magazin. Trebuia, înainte de orice, să-l convingă pe unchiul Ted să-şi ia concediu, şi apoi, să se cufunde în muncă, pentru a nu mai avea timp să se gândească la Leo şi la Judith.

Conversaţia telefonică o rănise, trebuia să recunoască... dar de ce? Nu ţinea la Leo, şi totuşi, o durea să şi-o închipuie pe Judith în braţele lui. Simţi o durere stranie, ca o muşcătură. Suferea oare pentru că era geloasă?

Capitolul 7

Unchiul Ted invocă tot felul de motive care ar fi putut împiedica planurile de vacanţă. Argumentul său principal era că Frances nu putea să se descurce, deocamdată, de una singură.

— Pot să-i cer oricând ajutor lui Leo, îi propunea ea, nu foarte entuziasmată.

În realitate, ştia că nu ar face-o decât în caz de extremă urgenţă.

Dar era absolut necesar ca unchiul Ted să plece în concediu. Începu să-i facă bagajele, chiar dacă el nu acceptase încă, dar se dovedi atât de convingătoare încât, în cele din urmă, decise să-şi petreacă câteva zile la Brighton. Aerul mării şi odihna îi vor face bine.

Frances o sună pe doamna Mizon pentru a reţine o cameră pentru două săptămâni, începând chiar de a doua zi. Bătrâna doamnă şi sora ei păreau încântate să-l revadă pe domnul Reynolds.

Ultima seară cu unchiul Ted fu consacrată afacerii: Frances trebuia să fie la curent cu tot ce ţinea de contabilitate şi de corespondenţă. Nu urma să aibă de făcut nicio comandă importantă în absenţa unchiului, dar cunoştea deja numele furnizorilor şi rolul pe care Leo îl juca în finanţarea magazinului.

Mai mult ca niciodată, era hotărâtă să facă totul pentru a reuşi. Cu un pic de iniţiativă, de fler şi multe eforturi, va reuşi într-o zi să-i înapoieze lui Leo toţi banii. Atunci, va fi o zi mare.

Dar, din momentul în care fu singură în încăpere, redeveni din nou foarte tristă. Leo şi Judith făceau parte din aceeaşi lume, şi era evident că era soţia ideală pentru el. Dar dacă aceasta şi-ar pune în cap să-l convingă pe Leo să închidă magazinul? Nu, asta ar fi fost puţin probabil.

Frances stătea întinsă pe patul său, în întuneric, cu ochii

închişi. Revedea camera lui Leo, în cele mai mici detalii. Casa lui Judith era, probabil, la fel de splendidă, şi poate chiar în aceste clipe, erau împreună doar ei doi.

Fără să ştie de ce, începu să şi-i imagineze apropiindu-se unul de altul, ca într-un film derulat cu încetinitorul, şi, instinctiv, se încordă şi-şi ascunse capul în pernă, ca şi cum voia să se ferească de această viziune.

Reuşi în cele din urmă să-şi revină, şi se întinse din nou. Nu, nu era adevărat! Totul era un produs al imaginaţiei, oboselii şi muncii ei din ultimele două săptămâni! Trebuia să înceteze să se mai gândească, să încerce să se relaxeze şi să adoarmă.

***

A doua zi dimineaţă, era o zi superbă. Frances îi ură drum bun unchiului său şi-l asigură că totul va fi bine. În orice caz, putea apela oricând, fie la el, fie la Leo.

Se întoarse în magazin, debordând de energie.

Munci mult, şi fu mai bucuroasă ca de obicei să vadă că avea mulţi clienţi, datorită, fără îndoială, timpului frumos. Găsi totuşi un moment liber pentru a da câteva telefoane şi acceptă o invitaţie neaşteptată din partea unei doamne care le furniza broderii. Voia să iasă cât mai des, mai ales că unchiul Ted lipsea.

După-amiază, uşa magazinului se deschise, şi apăru, neaşteptat, Judith Warring. Frances era ocupată cu doi clienţi, în timp ce un altul privea cu interes păpuşile care reprezentau „principalele personaje ale lui Shakespeare”.

Judith era foarte elegantă. Părul blond îi strălucea sub pălăria neagră, cu borurile ridicate, şi purta pantofi albi, un costum şi o cămaşă de mătase neagră. Dintr-odată, Frances deveni conştientă de particulele de praf care pluteau în aer şi se simţi jilavă şi lipicioasă. Avea părul ciufulit pentru că toată ziua cărase marfă, şi chiar mâinile

puteau să fie mai curate. Dumnezeu ştie cum arăta!

Continuă servirea clienţilor, după ce-i surâse lui Judith aşa cum surâdea tuturor clienţilor. Dar Judith nu-i răspunse, reacţiona probabil în acelaşi stil ca Leo.

Frances se apropie în cele din urmă şi o întrebă:

— Pot să te ajut?

— Nu, nu cred, răspunse Judith. Privesc, doar.

O cercetă pe Frances din cap până-n picioare, aşa cum făcuse la teatru. Frances avea chef să-i spună:

— E ţinuta de muncă şi n-am schimbat nimic de când m-ai inspectat ultima oară.

Dar era imposibil, cu atâţia clienţi în jur.

— Aveam ceva timp de pierdut, şi magazinaşul ăsta este atât de amuzant!

— Eşti foarte drăguţă! răspunse Frances, politicos.

— Cu adevărat, uimitor, continuă Judith, cu vocea-i tărăgănată.

Apoi zâmbi ca şi cum făcuse o glumă bună, dar Frances ştia că-şi bătea joc de ea, şi că Leo nu era străin de această atitudine.

Frances se îndepărtă repede, ca pentru a ascunde că se înroşise, şi se ocupă de o altă clientă. Când, în cele din urmă, se întoarse, Judith dispăruse.

Frances închise magazinul la ora obişnuită, după care urcă în apartament şi se cufundă într-o baie fierbinte.

Chiar în aceste momente, bineînţeles, sună telefonul în biroul de jos. Se înveli în grabă cu un prosop şi coborî scara, sărind câte patru trepte o dată. Era unchiul Ted. Călătorise bine şi se simţea foarte bine.

— Ce voce ciudată ai, continuă el, ai răcit?

— Nu, dar s-ar putea. Tocmai făceam o baie.

— O! îmi pare rău. A fost totul bine?

— Da, foarte bine.

— Atunci, o să te sun mâine.

— Nu ştiu dacă e nevoie.

Dar unchiul Ted închisese deja.

Înghiţi rapid două felii de pâine prăjită şi o ciorbă de roşii, şi, în timp ce-şi lua paltonul, chiar înainte de a ieşi, cineva bătu la uşa dinspre galerie.

Simţi imediat cum se încordează toată, şi făcu un efort să meargă să deschidă. Cine putea să fie?

— O, Gerald, spuse ea, din vârful buzelor.

Simţise probabil că era nervoasă, în pofida zâmbetului ei forţat.

— Timpul frumos a fost favorabil afacerilor, observă ea. Mi-am câştigat pâinea pe merit, astăzi.

— Nu, nu… rămâi acasă în seara asta?

— Acasă? Nu, nici gând. De fapt, tocmai mă pregăteam să ies.

— Unde?

— Să-i fac o vizită doamnei Aubrey, care ne lucrează broderiile.

Chiar dacă aprecia faptul că Gerald era atent cu ea, întrebările lui deveneau un pic prea insistente. Părea, în orice caz, liniştit.

— Vrei să ne vedem duminică? propuse el.

— Foarte bine. La ce oră?

Era decisă să accepte toate invitaţiile care i se făceau. Atunci, de ce să-l refuze?

— E bine la două?

— Perfect.

O sărută pe obraz, pentru că ea întorsese capul văzând că se îndrepta spre gura ei.

— Aş prefera să nu mai foloseşti uşa asta, spuse ea, îmi aduce aminte de vază.

De fapt, îi amintea de Leo şi, îndată ce auzea pe cineva ciocănind la ea, devenea extrem de sensibilă.

Gerald îi promise să folosească cealaltă uşă pe viitor.

— Mulţumesc mult! spuse Frances, în timp ce închidea uşa.

Acest băiat i-ar fi plăcut mamei sale, ca şi Arthur de altfel; amândoi inspirau siguranţă şi, cum spune proverbul, „E mai bine să nu dai pasărea din mână, pe cea de pe gard”.

Frances petrecu o seară foarte plăcută la June Aubrey, şi o invită pe aceasta să cineze la ea în familie, săptămâna următoare. Se întoarse acasă şi dormi dusă.

Zilele următoare, totul se petrecu foarte bine în magazin, pentru că timpul era frumos, şi dură până duminică, când începu, din nou, să plouă.

Cerul era cenuşiu şi burniţa. Frances asculta radioul, în timp ce făcea curăţenie prin magazin şi prin apartament. Dar nici muzica pe care o asculta nu reuşea s-o înveselească şi începu să-şi dorească mult ca Gerald să fie mai bine dispus, ca să poată glumi un pic, împreună.

De îndată ce acesta sosi, îşi dădu seama că nu trebuia să conteze pe el. Părea să fie epuizat, cu ochii înlăcrimaţi şi nasul roşu. Îi explică pe un ton răguşit:

— Scuză-mă. Am răcit îngrozitor. Nu mă simt bine deloc.

— Dar Gerald! N-ar fi trebuit să ieşi în halul ăsta! Trebuia să rămâi în pat, cu o băutură caldă!

— Cine să mi-o prepare? întrebă el, cu o voce lugubră. Nu, m-am gândit că e mai bine să mă ridic din pat pentru a fi într-o companie plăcută.

— Mai bine rămânem aici, spuse ea, resemnată, o să aţâţ focul şi o să-ţi pregătesc o băutură caldă cu aspirină.

Urcară în apartament şi ea se instală pe canapea. Rămaseră aşa, la căldură, uitându-se la televizor şi citind ziarele.

— La ce te gândeşti? o întrebă el brusc, văzând-o că zâmbea în timp ce răsfoia un supliment al ziarului Times.

— Că nu este, într-adevăr, vreme de plimbare. Putea oare să-i mărturisească faptul că această după-amiază semăna cu duminicile petrecute în faţa şemineului cu unchiul Ted? Simţea totuşi, o anumită tandreţe pentru acest Gerald

cumsecade, şi ar fi mers până acolo încât să se ghemuiască lângă el, pe canapea. Dar, fără îndoială, el n-ar fi luat asta atât de uşor.

Ted sună spre seară pentru a afla noutăţi, aşa cum făcea în fiecare zi, chiar dacă în ajun Frances îi spusese că va ieşi în oraş.

— Plouă iar, îl anunţă Frances. Mă uit la televizor cu Gerald.

Pe Ted nu-l interesa în mod special prezenţa lui Gerald, dar prefera să o ştie cu cineva. Profitând de faptul că era în birou, sună la firmă, şi, la capătul celălalt, ridică receptorul Jim.

— Am reuşit să-l conving pe unchiul Ted să-şi ia concediu, îi explică Frances. Avea nevoie. Mă ocup singură de magazin şi până acum totul a decurs bine.

— Nu mă miră, spuse el.

Mama ei veni imediat la telefon, dar reacţia ei fu diferită de cea a lui Jim.

— Ce am auzit? Singură?

— Da, dar totul merge bine. Clienţii sunt foarte drăguţi şi eu mă descurc foarte bine.

— Dar eşti singură şi în apartament?

— Da.

— Nu-mi place asta, o anunţă mama ei.

— Dar nu mi-e teamă de nimic, încercă s-o liniştească Frances.

— Ted n-ar fi trebuit niciodată să te lase singură. Nu sunt nici două săptămâni de când eşti acolo.

— Sunt cinci, mamă... şi dacă aş avea probleme, m-aş putea oricând adresa galeriei.

— Galeriei? strigă Isabel, ca şi cum casa Alridge ar fi fost rău famată.

— Îl cunoşti pe Gerald, lucrează acolo.

— A, da, este adevărat... dar, ia spune-mi, unde e plecat Ted? Cum pot să iau legătura cu el?

— Nu vreau să suni, şi nici să-l deranjezi. Are nevoie de odihnă.

Şi cum mama ei încerca să protesteze, Frances continuă, ridicând vocea:

— Haide, mamă, ai grijă de tine, de Jim, şi mai ales nu te îngrijora pentru mine. La revedere, te sun peste câteva zile.

Urcă în apartament şi se instală pe un mic taburet, în faţa şemineului. Ploua în continuare la fel de vârtos.

— Era unchiul Ted, povesti ea, şi apoi am sunat la fermă. N-ar fi trebuit să-i spun mamei că am rămas singură la magazin. Se îngrijorează din orice nimic. Şi apoi, ca o proastă, i-am explicat că pot oricând să cer ajutor galeriei.

— Şi ce e rău în asta?

— Prezenţa lui Leo, spuse Frances privind focul din şemineu. El e oaia neagră, pentru mama mea. Îl consideră responsabil de plecarea tatălui meu…

„Şi de moartea lui” adăugă, în sinea ei. Chiar în această cameră le anunţase Ted teribila veste.

— Am fost obligată să-i spun că lucrezi acolo. Dacă aş fi menţionat numele lui Leo, ar fi venit ca fulgerul aici.

— Dar şi tu îi purtai pică lui Leo, nu-i aşa? o întrebă Gerald, calm.

— Nu la fel ca ea. Am înţeles nevoia lui de a pleca, de a se îndepărta. Fără îndoială, Leo i-a spus că un artist trebuie să fie nemilos. Dar era ăsta un motiv să nu ne scrie, chiar şi o simplă scrisoare?

— Nu v-a dat niciodată veşti despre el? întrebă el.

— Trimitea bani, dar nu a reluat contactul cu noi, şi nici cu unchiul Ted. Credeam totuşi, că-mi va trimite o felicitare de ziua mea.

Surâse, pierdută în amintiri.

— Avea obiceiul să-mi picteze felicitările pentru ziua de naştere, continuă ea. Scene câmpeneşti cu o mică siluetă, eu fragilă, cu părul roşcat. Dacă le-aş fi păstrat, măcar… Dar eram copil şi credeam că le voi primi toată viaţa… Mi-ar

fi plăcut să am una, pe ultima... ar fi însemnat că nu m-a uitat.

— Frances.

Gerald se apropiase de ea şi o luase pe după umeri. Dar nu avea chef de atenţia lui. De ce vorbise? Pentru că era o zi tristă? Pentru că fusese menţionat numele lui Leo?

— Asta a fost demult! continuă ea. Ai venit aici să te relaxezi, iar eu încep să-ţi povestesc nefericirile mele de odinioară. Să nu mai vorbim despre asta, vrei? Mama mea este gata să dezgroape securea războiului împotriva lui Leo, în timp ce el a uitat-o, cu siguranţă, de mult!

— Doar dacă nu te hotărăşti să-l seduci, spuse Gerald, cu o voce surdă.

Îl privi drept în ochi, apoi izbucni în râs.

— Nu, nu eu, mulţumesc. Se ocupă deja Judith de asta. Atunci, Gerald o privi cu atenţie, în timp ce faţa i se destindea şi surâse. Dar în ce măsură spunea adevărul?

***

În ultima parte a vacanţei unchiului Ted, Frances fu foarte ocupată la magazin, dar totul se petrecu foarte bine. Se vedea des cu Gerald, care se simţea mai bine. Ieşea aproape în fiecare seară, sau invita prieteni la cină. Exagera poate, un pic, pentru că seara, când se demachia, observa că era trasă la faţă şi palidă.

Unchiul începea să-i lipsească, mai ales dimineaţa şi seara, momentele cele mai dificile pentru cineva care locuieşte singur. În plus, nu-l zări pe Leo nici măcar o dată. Nu se afla la galerie în permanenţă şi, de altfel, de ce să-l viziteze înainte de întoarcerea lui Ted? Relaţia lor se limita, acum, la afacerea magazinului.

Sigur, unchiul Ted va fi mulţumit de vânzări. Frances ţinea contabilitatea în mod riguros, răspundea regulat la scrisori şi reînnoi decoraţia rafturilor. Pe ansamblu, era

destul de mândră de ea.

Leo prevăzuse că se va descurca. Dar France ar fi vrut să observe chiar el acest lucru. Pentru că, în cele din urmă, lăsând la o parte faptul că era amuzantă şi decorativă, nu avea o părere prea bună despre ea.

Miercuri, Gerald sosi spre prânz. Unchiul Ted insistase ca Frances să închidă magazinul timp de o oră, pentru pauza de masă. Dar ea profitase întotdeauna de această oră pentru a face un pic de ordine, sau pentru a aranja obiectele pe rafturi, mulţumindu-se cu câţiva biscuiţi şi o ceaşcă de cafea. Gerald încercase, fără succes, s-o invite la prânz, la barul din apropiere.

— Vii? îi propunea el.

— Nu, astăzi nu, răspundea ea de fiecare dată. În acea zi, adăugă:

— Leo este aici?

— Da.

— Poţi să-l întrebi dacă doreşte să vină un pic? Aş vrea să arunce o privire pe registrul contabil înainte de întoarcerea unchiului, mâine. Şi, în plus, este normal să fie informat, presupun.

— Da, spuse Gerald. Poţi s-o faci chiar tu, tocmai ia prânzul cu Judith, la bar.

— Nu mă interesează asta, replică ea. Dar dacă te deranjează să-i transmiţi un mesaj, pot să-i telefonez chiar eu în după-amiaza asta.

Şi se pregăti să-i trântească uşa-n nas.

— Dar nu, haide, o să-i spun, promise Gerald, rănit de atitudinea tinerei fete.

— Îmi pare rău, îşi reveni ea. Nu am nimic cu tine, dar cred că sunt la capătul puterilor. Bine că se întoarce unchiul Ted!

Era convinsă că Gerald îi va spune lui Leo dacă l-ar fi văzut în acea după-amiază, dar poate că acesta nu-şi va pierde timpul să vină s-o vadă. De altfel, asta n-avea nicio

importanţă. Din partea lui Frances, era vorba de o pură curtoazie faţă de interesul său pentru magazin. Bineînţeles că nu dorea în mod special să-l vadă pe Leo.

Nu veni în cursul după-amiezii; din fericire, pentru că n-ar fi putut să-şi lase clienţii pentru a-i arăta registrele. Dacă ar fi să vină, o va face poate la închiderea magazinului, sau poate avea o întâlnire în cursul serii şi nu va veni deloc…

Făcea întotdeauna o baie, după ce termina programul. Dar în acea seară îşi făcu doar rapid toaleta, rămase în blugi şi într-un tricou şi se mulţumi să-şi refacă machiajul. Apoi, fără să se grăbească, pentru că nu urma să iasă nicăieri, se apucă să-şi pregătească cina. Curând, însă, se surprinse privind pendula, la intervale regulate. Ah, doar nu aştepta nimic!

Mâncă, spălă vasele, şi apoi se apucă să facă un pic de ordine. Decise, în cele din urmă, că nu va mai veni. Nu, nu era dezamăgită. Îi era indiferent. Adusese din birou registrul contabil şi corespondenţa, care se găseau acum pe masa din salon. Urma să le ducă înapoi, şi să se spele pe cap.

Aruncă însă o privire în parcare, pe fereastra de la bucătărie. Triumphul lui Leo era acolo, ca de obicei, ceea ce însemna că şi el era. Fără să ştie de ce, un zâmbet îi apăru pe buze.

Un pic mai târziu, cineva ciocăni la uşa dinspre galerie. Evită să aprindă lumina pentru a-şi ascunde, cât se putea, faţa îmbujorată.

— Bună seara, spuse ea, pe cel mai relaxat ton de care fu capabilă. Ai primit mesajul meu?

— Vrei să arunc o privire prin registre?

— Da, răspunse ea, urmându-l în salon. Voiam să stai liniştit.

— În legătură cu ce?

Privirea lui se plimba de la masă la Frances.

— În privinţa intereselor tale în acest magazin. Ultimele

două săptămâni au fost bune.

— Sunt încântat să aflu, răspunse el, politicos.

— Nu pari surprins.

— Suntem în plin sezon.

— Da, bineînţeles. Am avut parte chiar şi de soare, zilele astea. Ei bine, am ştiut să fac faţă situaţiei.

— Eram sigur.

— Nu vrei să vezi registrul contabil?

— Doar dacă ai probleme. Ai?

— Nu, niciuna.

Cu toate astea, nu-i fusese foarte uşor. Îşi dăduse toată silinţa, în fiecare clipă.

— Ted se întoarce mâine, nu? întrebă el, brusc. Cu atât mai bine! Pari epuizată.

— Asta-i tot ce ai să-mi spui? Şi eu, care mă aşteptam la complimente! Toţi clienţii au fost bine serviţi. N-a făcut nimeni nicio reclamaţie şi tu îmi spui: „E normal în acest anotimp” sau „Pari obosită”.

Îşi debita discursul, în timp ce el o privea zâmbitor.

— Ai făcut, în mod cert, o treabă foarte bună, dar eram convins că aşa va fi!

— Ei bine, pentru că tot eşti aici, nu vrei să arunci o privire prin acte? îi va face plăcere unchiului Ted, mâine.

Frances se întrebă o clipă ce era în mintea lui. Căuta, poate, o scuză s-o refuze? în cele din urmă, o întrebă:

— Vrei să-mi aduci o ceaşcă de ceai?

I-o aduse imediat. Leo se uită pe registre fără să scoată un cuvânt, sau să pună vreo întrebare. Îi făcea plăcere prezenţa lui. Nu era o simplă prezenţă, precum cea a unchiului Ted sau a lui Gerald, era diferit. Îi observa figura serioasă, mâinile voluntare care întorceau paginile, şi se simţea mai puternică, şi mai fericită.

Judith nu dispăruse, bineînţeles, din peisaj, şi Leo venise pentru că ea fusese cea care-l chemase. Îi spusese că nu-l plăcea. Cum să-şi dea seama? Când era acolo, se simţea

copleşită.

Putea, pe urmă, să-i propună să rămână la cină sau să-l întrebe, poate, despre călătoria sa în America.

Cât timp el studie registrele, Frances se străduí să rămână aşezată fără să spună ceva, simţind cum devine din ce în ce mai senină. Închise în cele din urmă registrul contabil, o privi, şi spuse:

— Ted o să fie mândru de tine!

— Mi-ai spus deja, încercă ea să glumească. Şi eu sunt foarte mândră de el!

— Te înţeleg.

Leo îşi duse mâna la faţă, apoi clipi ca şi cum nu se simţea bine, ca şi cum ar fi avut ochii umflaţi. Privindu-l mai atent, Frances îşi dădu seama că nu părea să se simtă bine.

— Sper că n-ai luat gripa de la Gerald? întrebă ea, îngrijorată.

— Tu ar fi trebuit s-o iei, replică el, zâmbind. Dar aceste două ultime săptămâni au fost epuizante, fără să mai vorbesc de efectele decalajului orar.

— Îmi pare rău.

Nu s-ar fi gândit niciodată că Leo putea să obosească, având o forţă fizică atât de evidentă. Erau, fără îndoială, toate îndatoririle pe care le avea la galerie. Era singurul responsabil şi zbura dintr-o ţară în alta, aşa cum alţii se plimbau cu maşina.

— N-ar fi trebuit să te plictisesc şi eu, continuă ea.

— Nu face nimic.

În momentul în care se ridică, Frances îi propuse:

— Nu pleca aşa. Pari să ai febră. Aşază-te, o să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

— Nu, mulţumesc, spuse el. Dar nu sunt grăbit. N-am niciun program.

Fără Judith, în seara asta? Altfel, n-ar fi venit. Se aşeză comod într-un fotoliu, acolo unde stătuse ultima oară, împreună cu unchiul Ted, iar Frances se aşeză pe taburet.

— Şi eu, care credeam că sunt singura care a petrecut cincisprezece zile epuizante! Dar eu par mai în formă ca tine! Cred că ai luat unul din microbii care bântuie în momentul ăsta.

— Crezi?

— O să-ţi pregătesc unul din leacurile miraculoase ale tatălui meu vitreg.

— Pentru gripă?

— Pentru orice.

Se ridică, luă sticla de whisky a unchiului Ted şi-i pregăti un grog puternic.

— Mai uşor! strigă el. Conduc! Doar eu singur beau?

— Eu nu am gripă... dar îmi prepar şi eu unul, aşa, preventiv.

Îşi pregăti un grog mai slab, se reaşeză şi-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat în America?

— Dar aici?

— Nimic special.

Leo părea foarte obosit, şi atunci ea îi vorbi tandru despre magazin şi despre clienţi, fără să pomenească de vizita Judithei. Cu poveştile ei despre lucrurile mărunte de fiecare zi, reuşea chiar să-l facă să zâmbească din când în când. Îi punea întrebări, dar niciodată în legătură cu Gerald. Se aşternu apoi o tăcere în care se putea auzi – tic-tacul pendulei, picăturile ploii şi vântul.

Frances aţâţă focul de vreo două ori. Era totul atât de liniştit... Chiar dacă se făcuse târziu, Frances n-avea niciun chef să se mişte. Îşi dorea, pur şi simplu, să rămână aşa până a doua zi să întreţină focul, în timp ce Leo se odihnea.

Evită cu grijă să privească spre pendulă, pentru a nu reveni la realitate. Dacă era târziu, ar fi plecat curând, s-ar fi întors acasă... Atunci, îndrăzni:

— E îngrozitoare vremea de-afară. Dacă vrei, aş putea să-ţi pregătesc camera lui Ted...

— Nu, mulţumesc. Prefer să rămân pe canapea, dacă nu

te deranjează.

— Nu, bineînţeles, deloc. Mă duc să-ţi aduc o pernă şi o cuvertură.

I le aduse, îşi urară noapte bună, şi Frances se retrase în camera ei.

Era destul de obosită. De obicei, nu punea ceasul s-o scoale, dar de data aceasta avu grijă s-o facă. Se întinseseră mult la vorbă, şi risca să se scoale la prânz! Şi, mai ales, nu voia s-o trezească Leo. Cum ar fi arătat cu resturile de la machiaj pe faţă, şi cu părul încâlcit?

Leo dormea dus acum, cu siguranţă. Cu ochii închişi, îşi imagină figura sa, în sfârşit relaxată. Aproape că-i simţea respiraţia regulată, şi avea chef să-i şoptească la ureche:

— Somn uşor! Afară plouă şi e frig, dar aici e bine, şi suntem împreună, doar noi doi.

Capitolul 8

Ceasul deşteptător o făcu să tresară. O clipă, fu tentată să-şi îngroape capul în pernă. În cele din urmă întinse mâna, opri soneria, şi, cu mari eforturi, se dădu jos din pat.

Oglinda comodei nu-i arăta o imagine prea încurajatoare. Îşi puse imediat capotul şi încercă să-şi ordoneze părul. Cu siguranţă, Leo nu se sculase încă. Ar fi bine să-i pregătească un ceai, şi să i-l ducă la pat.

Deschise încet uşa şi aruncă o privire pe hol. Venea de undeva un zgomot, fie din salon, fie din bucătărie. Îşi dorise atât de mult ca el să doarmă, şi ca ea să-l trezească! în plus, nu se punea problema s-o vadă în halul în care era.

Fugi în baie şi se spălă cu apă rece pe faţă, ceea ce-i lămuri ideile, apoi, cu ochii strălucitori şi cu genele încă umede, se duse în bucătărie.

Leo era deja acolo, sprijinit de fereastră, cu o ceaşcă în mână.

— Bună dimineaţa! spuse el. Mă întrebam dacă să-ţi aduc cafeaua la pat...

Părea atât de diferit faţă de seara trecută, atât de relaxat şi de calm... Frances se îndreptă spre cafetieră pentru a se servi, şi murmură:

— Este un aparat de ras al unchiului Ted în baie, dacă vrei să-l foloseşti...

Leo îşi trecu mâna peste barba care începea să crească.

— Mulţumesc, am şi eu unul, la galerie.

Un moment, se gândi dacă i se întâmpla des să nu doarmă acasă, apoi spuse, simplu:

— Ar fi bine să mă grăbesc dacă nu vreau să întârzii cu deschiderea magazinului.

Ieşi cât de firesc putu din bucătărie, şi se precipită în camera ei, unde începu să se aranjeze în grabă. Se pregătea să-şi dea cu ruj când auzi paşii lui Leo îndepărtându-se pe hol, şi apoi uşa închizându-se în urma

sa.

Dar de ce naiba se comportase aşa? De ce se simţise atât de jenată? Pentru că era în capot? Dar cum altfel, la acea oră? Nu se mai comportase aşa din copilărie.

Se duse şi deschise uşa şi încercă să-i ureze, pe un ton vesel:

— O zi bună! Mă bucur că te simţi mai bine. Şi eu mă simt bine dimineaţa asta. Sper să ne revedem curând. Cine ştie, poate chiar diseară, după întoarcerea unchiului Ted.

Apoi îşi zâmbi în oglindă, şi, după ce-şi termină machiajul, coborî:

Cerul era încă cenuşiu, dar ce mai conta! Era o zi importantă. Pregăti ceva de mâncare pentru unchiul său.

Câţiva clienţi se plimbau prin magazin, când intră Gerald. Se îndreptă spre tejghea, şi-i spuse pe un ton confidenţial:

— Am să-ţi spun ceva.

— Să fie scurt.

— Leo a dormit aseară sus, în apartament, nu-i aşa? Cu siguranţă, Gerald era deja în galerie când coborâse Leo.

— Ploua cu găleata, aşa că a rămas să doarmă pe canapea.

— La fel de tare ploua şi duminică, când m-ai condus acasă...

Chiar dacă vorbeau pe un ton scăzut, clienţii ar fi urmat în curând să tragă cu urechea.

— Scuză-mă... spuse Frances şi se îndepărtă de tejghea. Gerald o urmă, se înfipse în faţa ei, şi-i propuse, calm:

— Dacă îţi spun ceva, promite-mi că nu mai spui nimănui.

Frances se strădui să-şi ascundă curiozitatea şi neliniştea care creşteau în ea, mai ales că era atâta lume de faţă, şi spuse:

— N-am nevoie nici de informaţii, şi nici de confidenţe care-l privesc pe Leo. După câte ştii, cred c-ai putea să scrii o carte despre el. De altfel, ar fi o idee bună.

Pe tejghea era un stilou. Gerald îl luă, scoase o bucăţică

de hârtie din buzunar şi scrise îngrijit literele „T.F”, după care îi arătă hârtiuţa lui Frances.

— Îţi aminteşte de ceva?

— De ce? întrebă ea, livid㠖

— Le-am văzut pe o felicitare, la Leo, când mă uitam prin nişte documente, în urmă cu şase luni.

Frances se agăţă de tejghea, simţind cum i se înmuiau picioarele, şi nu pierdu niciun cuvânt din ceea ce-i descria Gerald.

— Era un peisaj de la malul mării, destul de agitat, cu o copilă fragilă, aşezată pe o stâncă. Era semnată „T.F”. Şi, în interior… era scris: „Fetiţei mele dragi. Pentru cei treisprezece anişori. La mulţi ani!”

— Nu înţeleg, începu ea, chiar dacă, fără să mai fie nevoie de explicaţiile lui Gerald, semnătura era foarte clară pentru ea.

— Este clar că a încercat să ţi-o transmită prin intermediul lui Leo, şi că acesta n-a dat-o mai departe.

Dacă ar fi trimis-o, mama lui Frances ar fi făcut-o bucăţele în loc să i-o arate fiicei ei… Chiar şi unchiul Ted ar fi acţionat cu prudenţă pentru a evita reacţiile violente ale lui Isabel, pe vremea aceea. Dar cum să-şi explice atitudinea lui Leo? Doar dacă nu a încercat să evite ca Peter Reynolds să reia contactul cu familia sa, în detrimentul artei.

— Era şi o scrisoare? întrebă ea, cu o voce surdă.

— Nu-mi mai amintesc. Oricum, n-aş fi citit-o. Pur şi simplu, felicitarea mi-a atras atenţia. Nu ştiam cine este „T.F.”. Nu sunt, totuşi, iniţialele tatălui tău?

— Da, spuse ea, cu un surâs uşor. „Tatăl lui Frances”. Semna mereu cu aceste iniţiale felicitările pentru ziua mea de naştere. Felicitarea îmi aparţine, şi o vreau!

— Mi-ai promis să nu spui nimic, şopti Gerald, de parcă Leo i-ar fi putut urmări în magazin.

— Eu! Nicicând!

— O, Frances, te rog!

— Te comporţi ca un struţ. Ridici capul puţin, şi pe urmă cauţi să te ascunzi, spuse ea, necruţător.

— Ţin mult la tine, de aceea ţi-am vorbit. Dar n-am chef să-mi pierd locul de muncă, şi nici ca Leo să se enerveze pe mine.

Frances se îndepărtă de tejghea şi hârtiuţa căzu, legănându-se în aer.

— Da, înţeleg, spuse ea în cele din urmă. Bine, n-o să spun nimic. Dar promite-mi un lucru: să o sustragi discret, următoarea dată când te vei mai duce la el. Nu-l interesează şi, de altfel, îmi revine de drept.

— O, nu, n-aş putea niciodată.

— Ba da, ba da, replică Frances, punându-i mâna pe braţ. Eşti un adevărat cavaler gentil.

Se întoarse să-i servească pe numeroşii clienţi care se strânseseră. De ce păstrase Leo felicitarea? De ce nu i-o dăduse în seara cinei de la el de acasă? Nu voia să accepte că Peter Reynolds nu-i urmaşe sfatul şi nu rupsese definitiv relaţiile cu familia sa?

Răspunzând şi surâzând clienţilor, nu putea ignora că aceasta fusese lovitura de graţie. Încercă să nu se mai gândească la Leo, ca să nu simtă cum o înăbuşe mânia.

Deci, în tot acest timp, Leo ştiuse că Peter se gândise la fiica sa. Cu doar o săptămână înaintea morţii, îi trimisese această felicitare. Poate că atunci ar fi încercat să intre în contact cu el, poate că s-ar fi întâmplat ceva şi n-ar mai fi fost pe mare, în ziua care i-a fost fatală. Totul s-ar fi schimbat, dacă Frances ar fi primit felicitarea. În orice caz, n-ar mai fi petrecut ultimii opt ani întrebându-se dacă tatăl ei o iubise cu adevărat.

Bine că unchiul Ted se întorcea. Se hotărî să profite de pauza de masă pentru a face cumpărături, şi urcă să-şi caute portofelul.

În momentul în care ieşea din magazin, la colţul străzii apăru Judith, foarte elegantă, ca întotdeauna, purtând un blazer bleumarin şi o frumoasă fustă plisată, impecabilă. Se opri în faţa lui Frances.

— Îmi pare rău, am închis, dar dacă vrei să intri prin curte.

— Cu tine voiam să vorbesc, spuse Judith.

— Tocmai mă duceam la măcelărie…

— Nu am multe să-ţi spun, doar atât vreau să te previn: încetează să te mai învârţi în jurul lui Leo.

Frances se sprijini de zid, şi o întrebă calm:

— Am impresia că ai avut o mică discuţie cu Gerald, nu?

— Eram cu Leo, ieri, când Gerald i-a transmis mesajul tău. Se pare că voiai să-l vezi pentru afaceri? Crezi că sunt proastă?

— Aşa, care va să zică, nu ai vorbit cu Gerald? Dar ce se întâmplă de a devenit, subit, discret? Atunci, o să-ţi spun eu: este adevărat, Leo a venit la mine să vorbim despre afaceri, şi a rămas până a doua zi.

Judith se blocă.

— Nu te cred! exclamă ea, în timp ce Frances îi întorcea spatele.

— Ei bine, atunci, întreabă-l!

Şi se îndepărtă. Numai să nu-i facă o scenă îngrozitoare lui Leo, Judith! Nu, nu va îndrăzni. Şi apoi, atât lui Leo cât şi Judithei trebuie să li se fi întâmplat alte aventuri de genul ăsta.

În orice caz, era problema lor. După cumpărături, reveni să pregătească o primire călduroasă unchiului său.

Unchiul Ted sosi cu o jumătate de oră înainte de închiderea magazinului. Frances nu fusese niciodată mai fericită să revadă pe cineva. Era ocupată când intrase, dar se scuză, politicos, pentru a-i sări în braţe.

— Cât de bucuroasă sunt că te văd! Arăţi splendid. A fost bine?

Părea mult mai odihnit, şi chiar un pic bronzat.

— Dar unde ai căpătat culoarea asta superbă? Aici, a plouat încontinuu.

— O, aerul mării, fără îndoială. Da, a fost foarte bine, dar, oricum, e bine să te întorci acasă.

— Mi-ai lipsit mult, îi mărturisi ea. Aşteaptă un pic să termin cu acest client, şi-ţi povestesc totul, în detaliu.

Îşi duse valiza sus şi coborî imediat. Frances se simţea uşurată: chiar dacă totul fusese bine, era plăcut să nu se mai simtă singură responsabilă de magazin. Acum, putea să se relaxeze un pic.

După ce plecă ultimul client, închiseră magazinul şi Frances îi repetă:

— O! Sunt atât de fericită că eşti aici!

— Nu a fost prea greu pentru tine?

— Deloc! Ai remarcat că am organizat lucrurile un pic diferit... şi ai văzut vitrina?

Ieşiră împreună.

Pentru că plouase în ultimele zile, nu scosese niciun obiect afară, dar vitrina strălucea, cu toate luminile aprinse.

— Foarte drăguţ, afirmă el.

În acel moment, maşina lui Leo apăru sub portic şi se opri în dreptul lor. Frances simţi că-i îngheaţă sângele în vine, când Leo veni să-i salute.

— Bună seara, prietene, spuse unchiul Ted.

— Bine ai venit, răspunse Leo, pari în formă.

— Da, aşa este.

Apoi, întorcându-se spre Frances:

— Se pare că Frances s-a descurcat foarte bine, nu-i aşa? Cu siguranţă, Judith discutase cu el. În pofida calmului aparent pe care-l afişa, Frances ştia că Leo era furios.

— Tocmai îmi arăta cum a decorat vitrina, continuă unchiul Ted.

Leo se apropie de Frances, şi, acoperit de zgomotul maşinilor, îi şuieră:

— Poţi să-mi spui de ce-mi creezi mereu poveşti îngrozitoare?

Ar fi vrut să-i spună în faţă: „Dar tu, de ce mi-ai furat felicitarea? „Dar nu avu timp, pentru că Ted spuse:

— Merită o vacanţă, nu-i aşa?

— În orice caz, merită ceva, răspunse Leo. Atunci, Frances intră, lăsându-i să vorbească.

Mai târziu, unchiul Ted i se alătură în bucătărie, unde Frances pregătea cina.

— Te-ai văzut des cu Leo în lipsa mea?

— A venit să se uite pe registre, cred că ţi-a spus, aseară, şi a constatat că afacerile merg bine pentru acest sezon. Vrei să arunci şi tu o privire, în timp ce eu mă ocup de mâncare?

Nu putea să-i vorbească despre felicitare. Pe de o parte, pentru că-i promisese lui Gerald; pe de altă parte, unchiul Ted avea încredere în Leo.

Dar într-o zi va pune mâna pe ea, chiar dacă va trebui să intre prin efracţie în casa lui. Chiar dacă, în fond, nu era ceva important, tatăl ei se gândise la ea, şi asta reuşea să o facă foarte fericită.

După cină, se aşezară într-un colţ al şemineului, şi-i ascultă poveştile din vacanţă. În afara celor două cărţi poştale pentru Frances, mai trimisese una Isabelei şi lui Jim.

— Ce bine că nu le-ai scris şi adresa! glumi ea. Era aşa de furioasă că m-ai lăsat singură la magazin! Era gata să te sune, şi chiar să te caute.

— O, Dumnezeule! Numai să nu-şi pună în cap să vină aici! Unchiul Ted avea oroare de scenele de ceartă, şi nu le uitase pe cele cu Isabel, înainte ca aceasta să se recăsătorească.

— În schimb, Jim s-a bucurat pentru tine, continuă Frances, şi a fost convins că o să mă descurc.

În seara asta, stătea pe fotoliu, nu pe taburet, ca în ajun.

Reîncepu să-i povestească, în detaliu, unchiului său drag.

— Cred că ţi-ai dat foarte mult silinţa. Mulţumesc, micuţa mea. De altfel, pari obosită.

— Da, mi s-a mai spus.

De către Leo, şi, fără să ştie de ce, lacrimile îi umplură ochii.

— Culcă-te devreme în seara asta, insistă ferm unchiul. Frances luă o carte, şi citi până când simţi că o părăsesc puterile.

***

A doua zi, aceeaşi ploaie. Într-un efort disperat, Frances îşi aplică cel mai viu ruj de buze, şi îmbrăcă bluza în cele mai vii culori pe care le avea, dar degeaba.

În pofida încercărilor sale de a părea veselă, surprinse nu o dată cum o urmărea privirea îngrijorată a unchiului său.

În doi, munca din magazin se redusese semnificativ. Iar după-amiaza, fu o oarecare acalmie.

Fără să vrea, Frances lăsă să-i scape un oftat.

— Ce se întâmplă?

— O, nimic!... dacă ar apărea un pic soarele! Vremea asta îmi dă dureri de cap.

— De ce nu te duci să te plimbi? Rămân eu. Era o propunere foarte tentantă.

— Eşti sigur? întrebă ea.

— Ştii, sunt obişnuit, spuse el zâmbind, şi apoi, nu eşti indispensabilă.

I-ar face bine să hoinărească vreo oră, două. Îmbrăcă repede impermeabilul, şi-şi puse un batic pe cap.

— Dacă o să fii hărţuit, e vina ta, glumi ea, pentru a-i face plăcere.

Totuşi, imediat ce ieşi, se întristă pe loc. Se îndreptă cu paşi mari spre podul Clopton, şi spre drumul ce ducea spre zona de remorcare. Râul era umflat de apele ploilor. Încetul

cu încetul, Frances se simţi mai bine, scăpă de durerile de cap, dar nu de angoase. Lebedele alunecau pe apă, demne şi imperturbabile.

Dădu apoi o tură prin oraş, vorbi cu o fostă colegă de şcoală, şi-şi cumpără un buchet magnific de lalele, de un galben intens. Aranjate într-o vază frumoasă, acasă, ar fi ca o rază de soare.

Lipsise cam două ore şi, când se întoarse, în jur de cinci, magazinul era deja închis. I se păru, la început, că s-a înşelat, dar uşa chiar era ferecată, şi nu vedea pe nimeni înăuntru. Se întâmplase ceva. Sună, pradă unei îngrijorări înnebunitoare, şi-l văzu imediat pe unchiul Ted cum coborî să-i deschidă.

— La naiba! Mama ta e aici!

Avea părul ciufulit, ca şi cum s-ar fi scărpinat încontinuu. Avea de ce să-l tulbure o astfel de vizită.

— Dar, de ce? Pentru că ai fost plecat?

— Nu, a sosit acum zece minute, îi explică Ted cu o voce neliniştită, şi s-a dus drept alături, să vorbească imediat cu Leo.

— Poftim? întrebă Frances, uimită.

— Cineva a sunat-o, de dimineaţă, să-i spună că ai locuit aici cu Leo, în lipsa mea.

Ce absurditate! Gerald înnebunise de tot dacă-i povestise aşa ceva, mai ales mamei sale!

— Gerald? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Nu, o femeie. Nu şi-a spus numele. Aşadar, fusese Judith.

— Dumnezeule! Ce catastrofă! Şi cum a reacţionat Leo?

— Îţi va spune chiar ea, răspunse el, urmând-o pe Frances pe scări.

Mama sa era în salon, întinsă pe canapea. În încăpere mirosea puternic a apă de colonie; consumase, probabil, o sticluţă întreagă. Ăsta era obiceiul ei, să-şi pregătească o compresă, când avea dureri de cap. De data asta, era

foarte grav.

— O, Frances! Cum ai putut? gemu ea, când o văzu intrând.

— Cum am putut ce?

Frances puse pe masă superbul buchet, şi strânse pumnii. Când mama ei îşi ieşea din fire, orice raţionament devenea inutil!

— Leo a venit aici să verifice registrele, spuse ea, ridicând vocea. Ploua torenţial, şi era epuizat; şi-a petrecut noaptea pe canapea.

Isabel se ridică, de teamă să nu se contamineze.

— Haide, mamă, nu e nimic între Leo şi mine, continuă Frances, încercând să nu-şi piardă controlul. Şi de ce ai fost să vorbeşti alături? Să te plângi şi să te vaiţi, ca ultima oară?

Şi cine auzise? Cum reacţionase Leo? se întreba Frances în sinea ei.

— Cum ai îndrăznit? insistă Isabel, ca un copil care crede că toată lumea este împotriva lui.

Apoi începu să plângă, cu lacrimi de crocodil, ca şi cum ar fi urmărit o scenă patetică la televizor, îşi spuse Frances. Fără să ştie de ce, izbucni, deodată, în râs.

— Judith, eu, şi acum, tu! constată ea. Câte femei isterice în jurul lui Leo!

— Un demon! exclamă Isabel. Pretinde că totul este din vina mea.

— Totul, ce?

— Plecarea tatălui tău.

— Dar poate aşa este…

Era pentru prima oară când îndrăznea s-o spună cu voce tare. Cineva o spusese clar, pentru prima oară.

— Frances!

Mama ei părea lovită în inimă. Cu toate acestea, tânăra fată continuă, furioasă:

— Şi ai dat crezare telefonului ăsta, anonim? Ai fi putut

să mă suni, în loc să dai buzna aici, în starea asta, nu? N-o să ţi-o iert niciodată!

— Ştiam că asta se va întâmpla, dacă te întorci aici. Ştiam că te vei întâlni cu acest bărbat, şi că o să te abată de pe calea cea dreaptă, aşa cum a făcut cu tatăl tău! Ştiu că n-are niciun pic de inimă, că…

— Dar taci o dată! urlă, deodată, unchiul Ted. Frances nu-l văzuse niciodată pe unchiul ei atât de furios.

— Leo a fost ca un fiu pentru mine, continuă el, şi aş fi fost încântat dacă ar fi existat o atracţie între el şi Frances. Este un bărbat respectabil, un soţ ideal pentru fiica ta.

— Ai înnebunit de tot, spuse cu o voce stridentă Isabel.

— Nu, deloc! Dar ai inventat atâtea poveşti despre Peter şi Leo! Şi, din cauza ta, Frances nu-l poate ierta. Şi cu toate astea, Dumnezeu ştie că n-are ce să-i ierte.

— Nu vreau să te ascult, declară Isabel, punându-şi mâinile pe urechi.

— Să ştii c-ar trebui să-i mulţumeşti. Ştii bine că Peter ţi-a scris, şi nu numai că nu i-ai răspuns, dar în plus, nici nu i-ai spus lui Frances.

Isabel păru împietrită.

— Minţi, protestă ea, dar Frances ştia că ăsta era adevărul.

— Nu, afirmă Ted, şi Leo nu i-a vorbit niciodată lui Frances, ştiu sigur, doar ca să n-o întoarcă pe Frances împotriva ta.

Isabel continua să murmure:

— Nu mi-a scris niciodată!

— Isabel! Ştiu. Peter m-a sunat pentru a-mi cere să-ţi înmânez o scrisoare, pentru că tu le trimiteai înapoi pe toate. Dar ştiam că vei proceda la fel, c-o vei rupe sub ochii mei. Pe vremea aceea, nu eram de acord cu atitudinea lui Peter, şi l-am sfătuit să continue să-ţi trimită scrisori. Am regretat, mai apoi, dar la ce bun? Doar că Frances ar fi fost de partea tatălui ei, şi asta te-ar fi distrus complet.

Isabel se aşează pe canapea, şi luă o lalea galbenă, ca şi cum i-ar fi vorbit:

— Ne-a părăsit, îngăimă ea, pe un ton plângăreţ, ne-a părăsit pentru pictură. Dacă ar fi fost pentru o femeie, aş fi înţeles, dar pentru a picta tablouri... La ce bun să ne scrie că era frumos acolo, că putea închiria o casă, şi că puteam să venim? Într-o ţară atât de primitivă! Nu eram, totuşi, ţigani! Frances trebuia să meargă la şcoală, şi...

Dintr-odată, Frances îşi regăsi cuvintele.

— I-a dat lui Leo o felicitare pentru ziua mea de naştere.

— Da, reluă unchiul Ted, este adevărat.

— Cum? Ştiai? De ce nu mi-a spus până acum?

— A trimis-o mai întâi acasă, nu-i aşa, Isabel? Pentru că mama ta a trimis-o înapoi, Peter i-a expediat-o lui Leo, cerându-i să ţi-o dea, dar, între timp, Peter a murit.

Lui Isabel îi scăpă un hohot de plâns convulsiv.

— Atunci, Leo a sugerat: „Copilul ăsta şi-a pierdut tatăl, nu trebuie să facem nimic care s-o întoarcă împotriva mamei sale”.

— Dar a păstrat felicitarea! De ce nu mi-a dat-o până acum?

— Nu ştiu. Eu am tăcut, ca să n-o rănesc pe Isabel. Deşi nu-i pasă prea mult de sentimentele altora.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Isabel, şi Frances se enervă:

— Mamă, te rog, încetează să plângi! Mă întreb de ce te-a lăsat Jim să vii aici!

— Plecase, spuse Isabel, printre sughiţuri de plâns, şi urma să se întoarcă după-amiaza târziu. I-am lăsat un bilet.

— Şi ce i-ai scris? o întrebă Frances, zâmbind. „Am plecat s-o smulg pe Frances din ghearele unui destin mai rău ca moartea?”

— Cum îndrăzneşti să glumeşti? strigă Isabel.

— Nu glumesc, o să încep şi eu să plâng. Şi unchiul Ted nu va mai putea suporta mult timp aceste urlete. O să-l sun

pe Jim, iar tu, între timp, ar fi bine să faci un ceai sau să pui florile într-o vază, în loc să stai să te lamentezi.

Puse, în treacăt, afectuos, mâna pe braţul lui Ted.

— Îmi pare, sincer, rău, se scuză ea.

Unchiul Ted îi prinse mâna într-ale sale, pentru a o încuraja, apoi coborî să telefoneze la fermă.

— Tu eşti, Frances? răspunse Jim. Ce mai faci? Nu cred că mama ta este acasă…

— Caută, pentru că ţi-a lăsat un bilet.

— Un bilet?… A, da! „Trebuie să merg la Ted, s-o văd pe Frances. Te sun mai târziu”. Dar ce s-a întâmplat?

— A sunat-o o femeie, şi i-a povestit că Leo a locuit cu mine, în absenţa unchiului Ted.

— E-adevărat? întrebă el, curios.

— Bineînţeles că nu! Dar mama s-a dus să-i facă scandal, şi să-l acuze că i-a sedus fetiţa.

— O, nu!

— Ba da! Nu ştim, deocamdată, cum a reacţionat Leo. Se pare că a făcut-o responsabilă de plecarea tatălui meu. Era într-o asemenea stare, încât unchiul Ted a trebuit să închidă magazinul. Acum e sus, în apartament, şi încearcă s-o liniştească.

— Sărăcuţa! spuse Jim.

— Săracul unchiul Ted, mai ales. Leo a investit mulţi bani în magazin, şi nu cred că a căzut tocmai bine intervenţia mamei.

— O, îmi pare tare rău. În plus, am senzaţia că îţi place mult de Leo Alridge, nu-i aşa?

— Ce ştii tu?

— Ai spus: „Din păcate!”

— Poftim? Da…ai dreptate. Ai dreptate, îmi place tare mult de el.

— Dă-mi-o pe mama, şi nu te îngrijora. Vin s-o iau. Isabel, se duse, bosumflată, la telefon, şi se întoarse cu aerul unei martire care suferă în tăcere.

— O să mă întind puţin, anunţă ea, şi se duse în camera lui Frances.

— Să sperăm că va rămâne acolo până când soseşte Jim, conchise unchiul Ted.

Frances coborî din nou la telefon. Sună la galerie, străduindu-se să găsească cele mai potrivite cuvinte şi, mai ales, curajul de a le pronunţa.

— Domnul Alridge a plecat, i se răspunse, dar îl puteţi găsi, cu siguranţă, acasă.

O să încerce. Poate nu mai este nici acasă? Sau poate o să-i răspundă altcineva? Neliniştită, formă numărul:

— Alo, la telefon Leo Alridge, spuse el.

— Bună seara! Sunt Frances. Nu ştiu de unde să încep să-mi cer scuze.

— Atunci, n-o face. N-ar servi la nimic discuţia asta. Cu aceste cuvinte, îi închise.

Capitolul 9

Frances urcă să-l vadă pe unchiul său. Aşezat la masa din bucătărie, îşi pregătea un ceai pentru a se calma.

— Am încercat să-l sun pe Leo, explică ea, dar nu vrea să mă asculte.

— Este de înţeles, răspunse el.

Avea gâtul uscat, ca şi cum traversase un deşert. Un pic de ceai i-ar face bine.

— Judith a sunat-o pe mama, sunt sigură, reluă ea. Ştia că Leo a dormit o noapte aici.

— S-ar spune că e geloasă… remarcă el.

Nicio altă explicaţie nu s-ar fi părut mai potrivită.

— Temerile ei nu sunt deloc fondate.

Chiar dacă Leo nu mai dorea atât de mult prezenţa Judithei, nu i se putea reproşa scena din galerie. Mâine o să-l sune din nou, să-şi ceară scuze.

Sau poate trebuia să mai aştepte, să-l lase să se calmeze… două sau trei zile, o săptămână? Sau ar putea să-i scrie o scrisoare. Nu va refuza să citească nişte explicaţii.

După ce bău ceaiul, se aşeză în faţa unei coli de hârtie. Se descurajă însă, după mai multe încercări nereuşite.

„Mai ales, să rămânem amici, se gândi ea. Nu ştiu ce se va întâmpla cu mine, dacă nu mă asculţi. Nu ştiu ce să spun, Dar mi-e teamă că sunt îndrăgostită de tine. Ce-o să fac, dacă o să refuzi să mă asculţi?”

Se lăsase noaptea. Mama ei dormea pesemne liniştită, şi unchiul Ted se prefăcea că citeşte ziarul. Frances nu mai putea aştepta, nici măcar până a doua zi dimineaţă.

— Pot să te las să te confrunţi singur cu mama? îl întrebă ea.

— Voi baricada intrarea pentru a o împiedica să iasă înainte ca Jim să sosească, răspunse Ted zâmbind.

Gluma sa o destinse un pic.

— Dar unde te duci? întrebă el, îngrijorat. La domnişoara Warring?

— La Judith? În niciun caz. O să încerc să vorbesc cu Leo.

Nu părea convins.

— Nu e foarte rezonabil.

— Ştiu, recunoscu ea. Dar dacă se enervează şi mă atacă, va trebui să-şi ceară scuze pe urmă. Trebuie să facem într-un fel să evolueze situaţia.

Unchiul nu-i putea spune mai multe. Mai bine să-l vadă pe Leo şi să facă pace, altfel Frances n-ar putea dormi.

— Să nu ai aşteptări prea mari, o preveni unchiul Ted. O sărută, şi Frances se grăbi să iasă. Rafalele ploii o împiedicau să înainteze rapid cu maşina, de-al lungul râului.

Apăru, în sfârşit, casa paznicului. O femeie ieşi la fereastră:

— Unde mergeţi?

— La domnul Alridge.

— Este acasă, dar fiţi atentă când traversaţi podul, pentru că apele sunt umflate. Luaţi o lanternă.

— Mulţumesc! strigă ea.

Lanterna nu lumina mai mult ca în seara în care avuseseră pană, şi când Leo o folosise pentru a vedea ce se întâmplase cu motorul Bujorului.

Apele râului acoperiseră deja şoseaua care traversa podul, şi se mai vedea doar balustrada. Pericolul traversării putea să fie fatal. Puteai fi luat de ape, chiar ţinându-te de balustradă.

Făcu un pas înainte, după un moment de ezitare. Foarte repede, spre marea ei surprindere, apa îi ajunse până la genunchi. Curentul, foarte puternic, forma vârtejuri. O clipă, un picior îi alunecă în jos, din cauza unei scânduri care lipsea. Se agăţă cu disperare de balustradă, şi aruncă lanterna.

În întuneric, cu mii de precauţii, continuă să avanseze.

Câte scânduri fuseseră smulse? În cele din urmă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, ajunse pe malul celălalt. Uşurată, îşi făcu drum, printre arbori şi peste peluze, spre conac. Chiar dacă ar fi vrut, Leo nu-i putea trânti uşa-n nas pe o vreme ca asta. Avea mare nevoie de un adăpost.

După ce sună, niciun răspuns nu-i întrerupse frisoanele. De ce nu cobora? N-avea cum să ştie cine era.

Chiar sub portic, ploaia o lovea cu violenţă. Era imposibil să se întoarcă în starea în care era. Rămase cu degetul apăsat pe sonerie. Leo deschise, în cele din urmă, uşa.

Desculţ, într-un halat de casă din mătase neagră, avea, pentru prima oară, un aer neglijent, cu părul ciufulit şi ochii umflaţi.

— Îmi pare rău, bolborosi ea. Dormeai? Te-am deranjat… dacă nu erai singur…

Privirea lui era clară. Ar fi dat-o afară.

— Dumnezeule! Ce faci aici, la ora asta? întrebă el, cu un aer obosit.

— Am venit să-mi cer scuze. N-ai vrut să mă asculţi la telefon.

— Întoarce-te acasă!

— Nu pot.

— Poftim?

— Apa a crescut până la genunchi, răspunse ea, arătându-i picioarele pline de noroi. Una din scânduri a fost luată deja de ape, şi vor urma şi celelalte.

În cele din urmă, o lăsă să intre. Urmele de noroi pe care le lăsa murdăreau tapetul verde. Îi arătă drumul spre bucătărie, unde să-şi lase încălţările şi impermeabilul.

— Ar fi bine să-i telefonezi mamei tale. Presupun că nu ştie.

— Este în camera mea. Jim urmează să vină s-o ia, spuse ea, încercând să zâmbească, în timp ce buzele îi tremurau, iar unchiul Ted are grijă să baricadeze uşa pentru a o împiedica să iasă.

Remarca sa nu-i trezi niciun zâmbet. O însoţi pe coridor, pentru a-l suna pe unchiul Ted, şi rămase să asculte conversaţia.

— Sunt la Leo. Nu mă pot întoarce în seara asta. Podul este sub ape. E totul bine?

— Mama ta bombăne în continuare, dar Jim trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Chiar dacă iese din cameră, o să supravieţuiesc, acum.

— Bineînţeles, replică ea.

Leo întinse mâna, pentru a lua receptorul.

— Ted, de ce ai lăsat-o să vină? întrebă el.

Era uşor de imaginat răspunsul indignat al unchiului Ted. Cum ar fi putut s-o împiedice?

— Nu, nu puteai. Bine, o să ţi-o expediez cât pot de repede.

Oftă, resemnat.

— De ce nu încerci acum să pleci?

— Cine ştie?

Dar nu, n-o s-o lase să plece. Îi arătă salonul în care să se ducă să se încălzească lângă foc, şi el o luă într-o altă direcţie.

— De ce nu vrei să mă asculţi! strigă ea. Nu e vina mea dacă mama a făcut tot scandalul ăsta. Cineva a sunat-o să-i spună…

— Mi-a povestit deja, o întrerupse el. Nu tu ai anunţat-o?

— De ce vrei…? se miră ea. Dar, din nou, n-o lăsă să termine.

— Nu ştiu nimic. Chiar nu ştiu nimic, repetă el. De ce i-ai spus Judithei că am petrecut noaptea la tine?

— Pentru că mi-a cerut să nu te mai deranjez. Era singura modalitate s-o fac să tacă.

— Ai face mai bine să te usuci, răspunse el, brusc.

— O să murdăresc salonul, remarcă Frances, arătându-i blugii uzi şi plini de noroi.

— Dar rişti să faci o pneumonie, răspunse el, deschizând

un dulap. Uite ceva de schimb.

Îi întinse un halat de baie albastru, bărbătesc, care-i ajungea până la glezne. Fu nevoită să răsucească mânecile prea lungi, şi să strângă cordonul la maximum.

Prietenia lui era tot ce-şi dorea. Toate neînţelegerile trebuia să dispară. „Să fim prieteni, te rog, i-ar fi propus”.

În picioare, lângă focul din salon, Leo, desculţ ca şi ea, privea flăcările.

— Îmi pare rău pentru după-amiaza asta, începu ea.

— Nu e vina ta, aşază-te.

Ruşinându-se încă pentru rolul pe care-l jucase, Frances se instală lângă foc.

— Am fost doar noi doi, reluă el, zâmbind; în biroul meu, nu a asistat nimeni la discuţie.

— Eu ieşisem. Cred că unchiul Ted a închis magazinul. Când am revenit, era încă foarte furioasă.

Leo începu să râdă când o auzi povestind.

— Crezi că Judith a sunat-o? Leo dădu afirmativ din cap.

— Nu urmează să te măriţi cu ea? îl întrebă ea.

— De ce nu?

Leo nu adăugă nimic, şi nici nu făcu vreo observaţie în legătură cu caracterul personal al întrebării.

— Sunt sigură că va fi o soţie perfectă, dar nu cred că vă potriviţi.

— Da? se mulţumi el să răspundă.

Apărată de halatul prea larg, Frances putea ascunde cât de vulnerabilă şi de sensibilă se simţea. Dar, n-ar fi dus la nimic această discuţie.

— Unchiul Ted mi-a spus că ai o felicitare pe care mi-a desenat-o tatăl meu. O mai ai?

— Mă duc să ţi-o aduc.

Tremurând, se ridică şi slăbi un pic strânsoarea cordonului. Era cald lângă foc.

Aduse felicitarea, o pictură care lăsa o impresie de spaţiu larg, de orizonturi îndepărtate.

— E a tatălui meu?

Îi recunoştea deja stilul. Nu văzuse niciodată o operă mai desăvârşită, şi el o realizase în ultimele luni de viaţă. Talentul său artistic ar fi putut atinge maturitatea: această felicitare justifica plecarea sa.

O puse pe un scaun şi îngenunche, pentru a nu scăpa niciun detaliu.

— Îţi aparţine.

Îşi respectase promisiunea făcută în prima seară, când vizitaseră galeria. Niciun alt cadou din lume nu i-ar fi făcut o plăcere mai mare, şi, cuprinsă de fericire, îi sări de gât, şoptindu-i:

— Mulţumesc, mulţumesc! E pur şi simplu minunat! Nu-ţi pot spune cât sunt de emoţionată.

Leo de-abia schiţă un zâmbet. Poate că această exuberanţă nu-l amuza. Bucuria lui Frances, îngheţată de privirea sa, dispăru. Braţele îi căzură, grele, pe lângă corp.

— Îmi pare rău, răspunse ea, privindu-şi mâinile, neştiind ce să facă.

— Nu vrei să te ating, remarcă el, calm.

Ea, care ar fi dat orice pentru un sărut de-al lui, ridică mirată ochii.

— De ce spui asta?

— Mama ta mă detestă profund, şi tu la fel.

— Nu, nu este adevărat!

Se opri, ca şi cum erau pe cale să discute despre valoarea uneia din pânzele de pe pereţi. Niciun semn de emoţie nu apărea pe faţa sa, de o frumuseţe regulată.

— În după-amiaza asta, mama ta mi-a repetat că şi dacă ai fi atrasă de mine, n-ai putea uita niciodată sfatul pe care l-am dat tatălui tău. Şi are dreptate. În mod inconştient, voi rămâne întotdeauna duşmanul tău.

Frances se prăbuşi pe canapea. Cum să-l facă să înţeleagă cât de puternice erau sentimentele ei pentru el? Nu-şi putea stăpâni această atracţie iraţională. Cum să-i

explice? Neînţelegerea fusese creată chiar aici, când el o luase în braţe.

— Ultima oară când am fost aici, începu ea…

— Da, bineînţeles, poate că m-ai dorit. Dar când te-am întrebat dacă ştii ce faci, ai găsit că poziţia ta nu era confortabilă.

Nu era adevărat. Altfel se petrecuse totul.

— De ce m-ai întrebat asta?

— Voiam să te fac să spui: „Da, ştiu ce fac”. Frances se ridică, şi-l privi fix.

— Chiar sperai că voi răspunde aşa?

— Da, răspunse el, pe un ton nesigur.

— Bineînţeles că ştiam ce fac. Cum puteam să te detest? Era imposibil.

— Poftim?

Trebuia să-l liniştească, totul era în mâinile ei, acum. Îl privi drept în ochi, şi-i spuse:

— Te iubesc din noaptea în care am rămas în pană. Din acea zi, n-am încetat să-mi doresc prezenţa ta. Dar când totul devenea complicat, îmi lipseai în orice clipă. Indiferenţa ta mă făcea să sufăr teribil.

— Chiar crezi asta?

O mângâie uşor pe obraz.

— Par să mint?

Dragostea şi dorinţa ei erau evidente. Se aşeză lângă ea, şi-i mângâie părul şi faţa. Apoi o strânse în braţe, uşor, ca pentru a o convinge că nu visează.

— Te iubesc, îi spuse el, în cele din urmă.

— Era aşa greu să spui? îl întrebă ea, tandru.

— Da.

— De ce?

— Poate pentru că n-am învăţat niciodată să iubesc? Mama a murit la naşterea mea. Tatălui meu nu-i păsa de nimeni. Atunci, m-am apropiat de Ted, pe care îl respectam foarte mult. Am încercat să-l ajut, şi el îmi vorbea mult de

tine.

Surâse. Cuibărită lângă el, Frances îl asculta, fără să se mişte.

— Ştiam ce simţi pentru bărbatul de gheaţă. Aveam impresia că te cunoşteam, şi eram mulţumit că o să vii. Am ieşit să te salut când ai sosit, dar nici măcar nu mi-ai zâmbit.

— Nu puteam. Mă temeam că era de rău augur. Ochii săi verzi se luminară de fericire. Cum se înşelase în acea zi!

— Eşti gelos? îl întrebă ea, tandru.

— Mi-ai luminat viaţa. Nu suportam să ştiu că te atinge un alt bărbat. N-am simţit niciodată ceva asemănător pentru o altă femeie.

Aceeaşi dragoste şi aceeaşi pasiune îi animau. Se sărutară îndelung.

— N-aş putea trăi fără tine, o viaţă de singurătate şi de aşteptare.

— Mama poate să mă deteste, dar nu ne va împiedica să ne căsătorim.

O trase spre el, fără să mai fie în stare să-i spună ceva, şi rămaseră înlănţuiţi, cu obrajii lipiţi. Deodată, Frances simţi lacrimi de fericire pe obraz.

— Plâng, murmură ea. Sau eşti tu?

Leo ridică încet capul pentru a o privi intens.

— Este prima oară când mi se întâmplă, dar n-am iubit pe nimeni înaintea ta, şi doar tu mă poţi face să plâng.

Frances îşi plecă genele lungi.

— Ce onoare!

— Da, şi ştii ce faci, acum?

— Ştiu, iubirea mea, ştiu.

Şi, din nou, veni să se cuibărească lângă el.

Sfârşit